

ප්‍රලේඛා

5 වේලම් 1 කලාපය 2016 ජනවාරි - මාර්තු ත්‍රෛමාසිකය

ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය
 தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபை
 National Library and Documentation Services Board

අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශය

ප්‍රලේඛා

05 වන වෙළුම - 01 කලාපය

ISSN 2279-2120

උපදේශකත්වය
ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. ඒ. අබේසිංහ
සභාපති

සංස්කරණය
මාලිනි ගෝවින්දන්ගේ

සම්බන්ධීකරණය
මෙත්‍රී ජයසුන්දර
සහකාර අධ්‍යක්ෂ

සඳරුවන් ලියනාරවිච්චි
කොරකුරු සහකාර

පිටු සැලසුම හා කවර නිර්මාණය
ප්‍රේමී දිසානායක
ෆාස්ට් ඇඩ්ස් (ප්‍රයිවට්) ලිමිටඩ්

ප්‍රකාශනය
ව්‍යාප්ති සේවා

ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය
අංක 14, නිදහස් මාවත, කොළඹ 07.

දුරකථන: 011-2687583, 011-2698847-283

ෆැක්ස්: 011-2674387

ඊ මේල්: pub@mail.natlib.lk

වෙබ් අඩවිය: www.natlib.lk

© ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය

කලාපයක මිල: රු. 100.00

වාර්ෂික ආයතනවය: රු. 400.00

වෙක්පත් හා මුදල් ඇණවුම්:
සභාපති, ජාතික පුස්තකාල හා
ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය,
නමට යොමු කරන්න.

මුද්‍රණය:

ෆාස්ට් ප්‍රින්ටර් (ප්‍රයිවට්) ලිමිටඩ්

165, දේවානම්පියතිස්ස මාවත, කොළඹ 10.

අපේ ලිපිනය:

ප්‍රලේඛා

ව්‍යාප්ති සේවා අංශය,

ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය,

අංක 14, නිදහස් මාවත, කොළඹ 07.

සංස්කාරක සටහන

අප වටා ඇති ලෝකය පිළිබඳව අප වඩ වඩා දැනගනිම අපි අප පිළිබඳව වඩ වඩා අවබෝධ කර ගනිමු. ලෝකය සමඟ අපට ඇති සම්බන්ධය අවබෝධවත්ම අපි වඩා යහපත් මනුෂ්‍යයන් බවට පත්වන අතර, අපේ නිදහස මෙන්ම අන්‍යයන්ගේ නිදහස අගයන, ඒ නිදහසට ගරු කරන පුද්ගලයන් බවට පත්වෙමු. අනෙකා අපගේ හදවත්වලට ආගන්තුකයකු වත් තාක් කල් අපට එම තත්ත්වයට පත්විය නොහැකි ය. මෙම උසස් තලයට පැමිණීමට කලාව හා සාහිත්‍යය මිනිසාට ශ්‍රීපකාරී වෙයි. දේශසීමා, භාෂා ප්‍රභේද හා වාර්ගික වෙනස්කම් අනුව බෙදී ඇතැයි බැලූ බැල්මට පෙනුණ ද කලාව එසේ නොවේ; මනුෂ්‍ය විශමත එකිනෙකට වෙනස් වුව ද, කලාව ගැඹුරෙහි ඇත්තේ එකම ගුණයකි. එකම පහැයකි. ඒ, මනුෂ්‍යත්වයේ ගුණය හා පැහැය යි. එකිනෙකා අතර අවබෝධය නිසා ඇතිවන අන්‍යෝන්‍ය ගෞරවයයි. වර්ග-කේන්ද්‍රීය නොවී, අනෙකා කළු, සුදු, දුඹුරු වේවා ඔහු/ඇය සමඟ මානුෂීය සබඳතා ගොඩනගාගත හැකි වන්නේ එවිට ය. අවංකව සහ හෘදයාංගමව අනෙකා සමඟ සිනාසීමට වුවද, මේ අන්‍යෝන්‍ය ගෞරවය අප තුළ වගා කර ගැනීම අත්‍යවශ්‍ය වේ. ඒ සඳහා නොයෙක් පැතිවලින් සමන්විත කලාව - සාහිත්‍යය, කතාව, ගීතය, මූර්තිය, චිත්‍රය අපට මඟ පෙන්ව යි.

මේ අතරින් සාහිත්‍යය මනුෂ්‍ය වර්ගයා අතර ඇති සම්බන්ධය ද, මනුෂ්‍යයා හා සොබාදහම අතර ඇති බැඳීම ගැන ද අපට උගන්වයි. මෙහි දී සොබාදහම යනුවෙන් අදහස් වන්නේ අප අවට ඇති ගහකොළ හා සතා සීපාවාටත් වඩා මිනිසාගේ ක්‍රියාකාරීත්වය හා පැවැත්ම ය. අපගේ ක්‍රියාකාරීත්වයන් හා ඇවතුම් පැවතුම් අපගේ අසල්වැසියාට, ගමට, නගරයට, එතැනින් එහා ලෝකයට හා විශ්වයට ද බලපායි. එහෙයින් අපට අපගේ අසල්වැසියන්ට සහ ගමට එහා සිතන්නට හැකිවිය යුතුය. මේ හැකියාව අපට ලබා දෙමින් මනුෂ්‍යත්වය පිළිබඳව අවදියෙන් සිටීම අත් සැම කලා ප්‍රභේදයකට වඩා සාහිත්‍යය අපට උගන්ව යි.

මෙහි පළවන ලිපි පිළිබඳ වගකීම අදාල ලේඛකයින් සතු වේ.

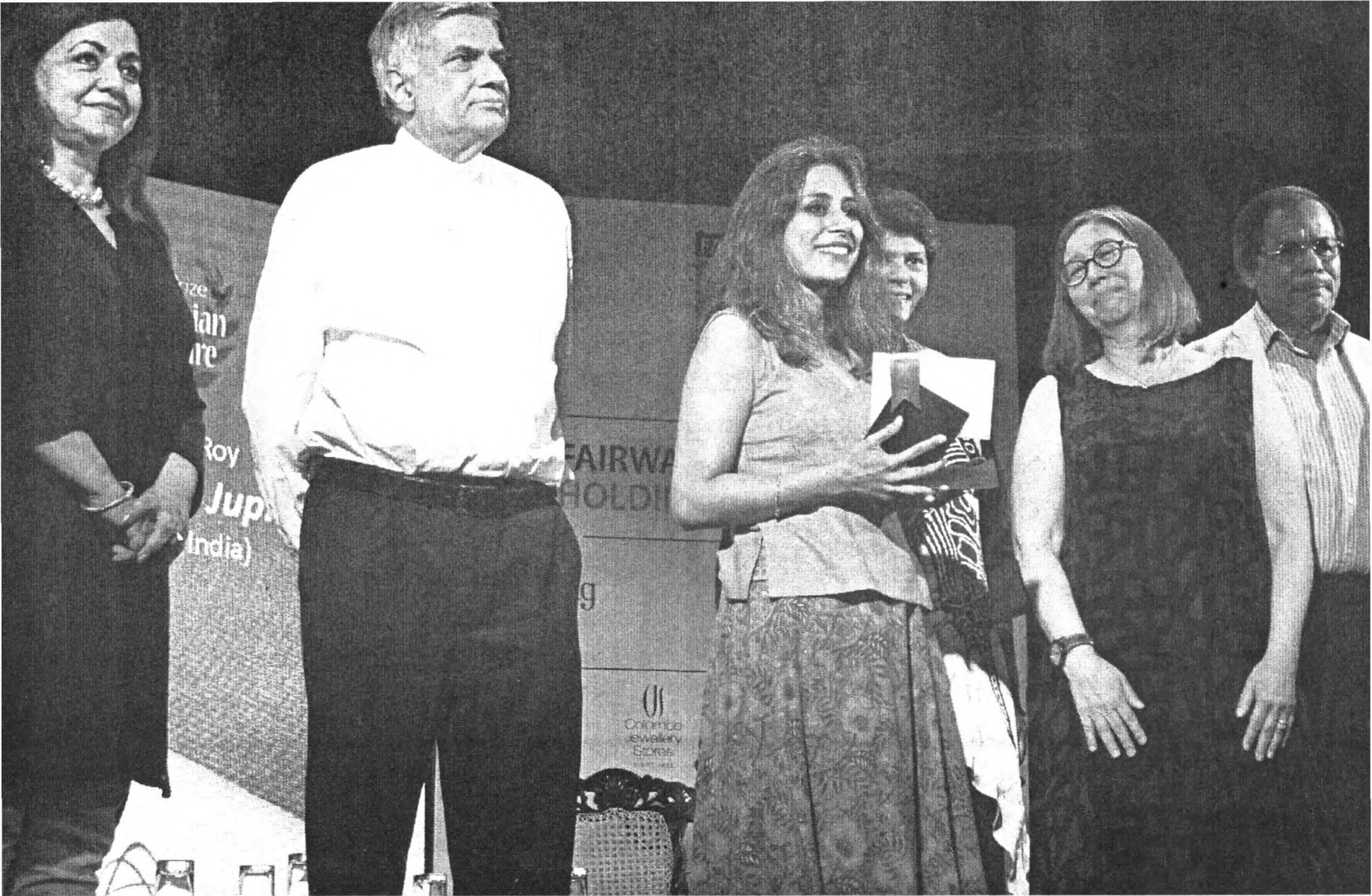
ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන මධ්‍යස්ථානය

1014966
05 JUL 2016

1014966
05 JUL 2016
NATIONAL LIBRARY AND
DOCUMENTATION CENTRE

අත්වැල

ලාංකේය ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍යයට පදනම වැටුණු හැටි	3
"අඟහරු මත නිදා ගැනීම"ට ලොකුම ආසියානු සාහිත්‍ය සම්මානය	6
රාජ දුතියකගේ කවි	10
කවියා	13
නවකතාවක් ලිවීමේ දිගදුර දිවීමක්	20
ජීවිතයට සෞඛ්‍යය හා සුන්දරත්වය ගෙන එන සාහිත්‍යය	31
ආනන්ද කුමාරස්වාමි හා පෙරදිග සංස්කෘතික රචාව	40
ගුරු ගීතයක නොමියෙන තනුව	51
පොතක වත	58

ලාංකේය ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍යයට පදනම වැටුණු හැටි

(ගාලු සාහිත්‍ය උලෙලේ දී අගමැතිවරයා කළ කතාවේ අනුවාදය)

දකුණු ආසියානු ලේඛකයකුට / ලේඛිකාවකට පමණක් ලබාගත හැකි ඩිඇස්සි සාහිත්‍ය ත්‍යාගය මෙවර ඉන්දියානු ලේඛිකා අනුරාධා රෝයි විසින් දිනාගන්නා ලදී. ගාලු සාහිත්‍ය උලෙලට සමගාමීව පැවැති එම ත්‍යාගෝත්සවයේ දී ප්‍රධාන ආරාධිතයා වූ අග්‍රාමාත්‍ය රනිල් වික්‍රමසිංහ මහතා රැස්ව සිටි දෙස් විදෙස් සාහිත්‍යධරයන්, සාහිත්‍යලෝලීන් හා සෙසු පිරිස අමතා කළ කතාව ලාංකේය ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍යයේ ඉතිහාසය හා එහි පෘථුලත්වය පිළිබඳව රැස්ව සිටියවුන්ට යම් අදහසක් ලබා දීමට සමත් වූ විවරණාත්මක ඉදිරිපත් කිරීමක්

විය. එමෙන්ම ලාංකේය ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍යයට බුදුදහමෙහි හා ලාංකේය සංස්කෘතියෙහි ඇති අවියෝජනීය සම්බන්ධය ද ඔහුගේ කතාවෙන් හෙළි කරන ලදී.

දකුණු ආසියානු සංස්කෘතිය; වෙසෙසින්ම දකුණු ආසියානු සාහිත්‍යය සාක්, රටවල් අතරට ගෙන යමින්, එය නංවාලීමේ අරමුණින් පිහිටුවා ඇති, එහෙත් එවැනි සාධනීය මෙහෙවරක් ඉටු නොවන ලංකාවේ සාර්ක් සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය ද වික්‍රමසිංහ මහතාගේ දෝෂදර්ශනයට ලක් විය. අග්‍රාමාත්‍යවරයා විසින් කළ එම කතාවයි මේ.

ගාලු සාහිත්‍ය උළෙල නැවත කරළියට පිවිසීම ගැන ප්‍රථමයෙන්ම මම සතුටු වෙනවා. සමහර අය අප රටින් ගත හැකි හැම දෙයකින්ම ඔවුන්ගේ සාක්කු පුරවාගන්නා සමයක මෙරටට පැමිණීම ඔබ අප රට ඔබ හැමගේ නිවහන ලෙස සලකමින් ඔබ සතු සියලු දේ අප රටට දෙමින්, අප රට ලෝක අවධානයට යොමු කර තිබෙනවා. මේ සියලු දේ සිදුවුණේ ගාලු සාහිත්‍ය උළෙලේ නිර්මාතෘ ජෙෆ්රි ඩොෆ් නිසයි. ඔහු නොසිටින්න මෙම උත්සවය සාර්ථක වන්නේ නෑ.

අප මෙවර මෙම උළෙලට පැමිණීමෙන් එය රජයේ නිල උත්සවයක් බවට පත්

මේ පිළිබඳව කතා කරන විට ඉන්දියාවේ අයෙක් යෝජනා කළා ඉන්දියාවේ තරු මේකට ගෙන්වමු කියා. මම කීවා අපිට ඉන්දියාවේ තරු මොකටද අපිට ඉංග්‍රීසියේ ක්‍රිකට්ටු ක්‍රීඩකයන් තියෙනවා කියා. ඉංග්‍රීසි බහුලව කතා කරන කලාපය අපේ කලාපය යි. රැජිනගේ ඉංග්‍රීසි වේවා ඇමෙරිකාවේ ඉංග්‍රීසි වේවා. බොලිවුඩ් ඉංග්‍රීසි වේවා කුමන ඉංග්‍රීසි කතා කළත් ලොව වැඩිම ඉංග්‍රීසි කතා කරන කලාපය අපේ දකුණු ආසියානු කලාපය යි. එක්සත් රාජධානියෙන් හෝ ඇමෙරිකාවෙන් ආවත් දකුණු ආසියාතික රටවලට ඉංග්‍රීසි පැමිණීම අයුරුත් ඉතා උනන්දුවක් දනවන පුවතක් ඔවුන් දකුණු ආසියාවේ යටත්විජිත හැඳුවා. ඒ

එවකට සිටි බොහෝ ඉංග්‍රීසි ජාතිකයන් විශාල කාලයක් කැප කළේ පාලි බසින් තිබූ පොත්පත් ඉංග්‍රීසියට පරිවර්තනය කිරීමට යි. හිටපු ජනාධිපතිනියගේ පරම්පරාවේ මෙන්ම ඔබේසේකර පවුල් ශ්‍රෝතියකු ද වූ ජේම්ස් ද අල්විස් සිදුත් සඟරාව සහ අත්තනගලු වංශය ඉංග්‍රීසියට පරිවර්තනය කළා. 'මධ්‍යකාලීන සිංහල කලාව' යනුවෙන් පොතක් ඉංග්‍රීසියට එකතු කළේ ඔහුගේ පුතා වන ආනන්ද කුමාරස්වාමි යි. ලංකාවේ ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍යයේ පසුබිම් කතාව එයයි.

කළා. ඒ අනුව මෙයට ජන සහභාගිත්වය ලැබේවි. අපේ රාජ්‍ය ආයතන ගාලු සාහිත්‍ය උත්සවයට සහයෝගය ලබාදේවි කියා මා බලාපොරොත්තු වෙනවා. මෙය සැබැවින්ම සංචාරක කර්මාන්තය නංවාලීම සඳහා වන විශාල උත්තේජනයක් වෙනවා. සංචාරක ව්‍යාපාරිකයන්ට කවදාවත් මෙවැනි දෙයක් ඔවුන් විසින් කරන්න බැරිවුණා. පසුගිය කාලයේ ඔවුන් එය ඔල්මාදකාරයින්ට පැවරුවා. ඔවුන් එහේ මෙහේ ඇවිද, කොඩියකුත් උඩුයටිකුරු කර යන්න ගියා.

රටවල්වල ඉංග්‍රීසි පෝෂණය කළා. අනතුරුව පසුගිය ශතවර්ෂයේ දෙවන තුන්වන දශකවල ඒ රටවලට නිදහස දීලා යන්න ගියා. නමුත් ඒ රටවල ඉංග්‍රීසි භාෂාව හොඳින් පෝෂණය වුණා.

පසුව අපේ දේශීය පුනරුද ව්‍යාපාරවලට, විශේෂයෙන් නිදහස් ව්‍යාපාරයට මෙන්ම සාහිත්‍ය කටයුතුවලටත් ඉංග්‍රීසිය යොදා ගන්නා. දකුණු ආසියාවේ මෙම කටයුත්තේ ආරම්භකයා වන්නේ ශක්‍ය ඩින් මොහමඩ් නමැති අයෙක්. ඔහු බෙංගාලයේ පැටිනාවල කෙනෙක්.

ඔහු එංගන්තයට ගොස් 'ඩින් මොහමඩගේ සංචාර' යනුවෙන් පොතක් ලිව්වා. ඔහුගේ පියා කරණවැමියෙක්. ඔහු වඩාත් ප්‍රචලිත එංගලන්තයට ඡාමිපු හඳුන්වා දුන් පුද්ගලයා ලෙසටයි.

ඊට පස්සේ හෙන්රි ඩී. රොසියෝ ඉන්දියාව යටත් විජිතයක්ව තිබියදීත් 'මගේ ජන්ම භූමිය ඉන්දියාව' නමින් පොතක් ලිවා. එවැන්නක් ලියන්න කිසිවෙකු නොසිතපු කාලයක් ඒක. ඊට පසුව ඉංග්‍රීසියෙන් ලියන ලේඛකයන් රැසක් බිහිවුණා. ලංකාවේ දකුණු හා නිරිතදිග ප්‍රදේශවලත් ඒ අයුරින්ම ඉංග්‍රීසි ව්‍යාප්ත වීම සිදුවුණා. විශිෂ්ට සාහිත්‍ය සම්ප්‍රදායක් පිළිබඳ විශාල ප්‍රසිද්ධියක් ඉසිලූ විජයබා පිරිවෙන ගාල්ලේ ක්‍රියාත්මක වූණේ මේ කාලයේදීයි. ඔවුන් ලේඛන කටයුතු කළේ ලන්දේසි බසින්. ලන්දේසින් එම බසින් ලියන ලේඛකයන් බිහිකළේ නෑ. නමුත් ඉංග්‍රීසින් එය කළා. ඉංග්‍රීසින් ලංකාවේ නිරිතදිග ප්‍රදේශ සමඟ ඉතා ප්‍රබල සාහිත්‍ය සබැඳියාවක් ගොඩනගා ගත්තා. එසේම බ්‍රිතාන්‍ය යටත් විජිත පාලකයන් සිංහල ඉගෙනීමට දකුණු ලංකාවට ආවා. ජෝන් ඩොයිලි, කරතොට හිමියන්ගෙන් සිංහල ඉගෙනගෙන පසුව ගජමත් තෝනා හා ඇලපාත මුදලි ආදීන් සමඟ සමීප සම්බන්ධතා ගොඩනගාගෙන ඉතා කීර්තිමත් සාහිත්‍යධරයෙක් වුණා. මෙය ඉංග්‍රීසි ජාතිකයන්ට සිංහල බසින් ලියන්න පෙලඹවීමක් කළා. ජෝජ් ටර්නර් මහාචාර්ය ඉංග්‍රීසියට පරිවර්තනය කළා.

එවකට සිටි බොහෝ ඉංග්‍රීසි ජාතිකයන් විශාල කාලයක් කැප කළේ පාලි බසින් තිබූ පොත්පත් ඉංග්‍රීසියට පරිවර්තනය කිරීමට යි. හිටපු ජනාධිපතිනියගේ පරම්පරාවේ මෙන්ම ඔබේසේකර පවුලේ ඥාතියකු ද වූ ජේම්ස් ද අල්විස් සිදත් සඟරාව සහ අත්තනගලු වංශය ඉංග්‍රීසියට පරිවර්තනය කළා. 'මධ්‍යකාලීන සිංහල කලා යනුවෙන් පොතක් ඉංග්‍රීසියට එකතු කළේ ඔහුගේ පුත්‍ර වන ආනන්ද

කුමාරස්වාමි යි. ලංකාවේ ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍යයේ පසුබිම් කතාව එයයි.

පසුව ෆෙඩ්රික් ගිල්කා සහ ලුමිස් නීල් ආදීන් සී.ඒ. ලෝරන්ස් සමඟ එක්ව 'යොවුන් ලාංකිකයෝ' ආරම්භ කළා. බුද්ධාග මේ පුනර්ජීවයේ බලවේගය වූ හික්කඩුවේ ශ්‍රී සුමංගල නාහිමියන් බුදුදහම පිළිබඳව ඉතා වැදගත් ලිපි ලේඛන ඉංග්‍රීසි බසින් පළ කළා. පසුව දකුණු ආසියාවේ සාහිත්‍ය සලකුණ වූ රවින්ද්‍රනාත් තාගෝර්ගේ ආගමනය සිදුවුණා. දකුණු ආසියා සාහිත්‍යයේ පියා ලෙස සලකන්නේ රවින්ද්‍රනාත් තාගෝර්තුමා යි. 1930 දී සාහිත්‍යය සඳහා වන නොබෙල් ත්‍යාගය දිනා ගැනීමට ඔහු සමත් වුණා. එම සම්මානය ලැබූ ප්‍රථම ආසියාතිකයා ඔහු යි.

මෙම ආභාසයෙන් පසුකාලීනව ඉංග්‍රීසි බසින් ලියන ලේඛකයන් රැසක් දකුණු ආසියාවෙන් බිහිවුණා. ඔවුන් සියලු දෙනා දකුණු ආසියානු සාහිත්‍යය පෝෂණය කළා.

දකුණු ආසියානු සාහිත්‍යය සඳහා වන ඩී.එස්.සී. සම්මානය අපේ කලාපයේ සාහිත්‍යය ලෝක තලයට ඔසවා තැබීමක් වෙනවා. නමුත් මෙවැන්නක් ඔබලා විසින් පමණක් කිරීම මට ප්‍රශ්නයක්. සාර්ක් සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානයක් අපේ රටේ තියෙනවා. දකුණු ආසියානු සාහිත්‍යය සඳහා ඔවුන් කරන්නේ මොනවාද? මම සාර්ක් සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානයේ නිලධාරීන්ට කතා කළා. ඔවුන් දකුණු ආසියානු සාහිත්‍යය සඳහා කිසිවක් කරන්නේ නෑ. මම ඔවුන්ට මෙහි එන්න කීවා. සාර්ක් සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය ක්‍රියාත්මක විය යුත්තේ ජනතාව වෙනුවෙන්. අපේ කලාපය තුළ සාහිත්‍ය කටයුතුවලට ජනතාව සහභාගි කරගත යුතු වෙනවා. ඒ සඳහා වැඩපිළිවෙළක් සකස් කළ යුතු වෙනවා. සාහිත්‍ය උත්සවය කුමන රටක පැවැත්වුවත් සාර්ක් සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථාන ඊට දායක විය යුතුයි.

"අඟහරු මත නිදා ගැනීම"ට ලොකුම ආසියානු සාහිත්‍ය සම්මානය

දකුණු ආසියාවේ සංස්කෘතිය - දේශපාලනය - ඉතිහාසය හා ජනතාව තේමා කර ගනිමින් කලාපීය ලේඛකයකු/ලේඛිකාවක විසින් ඉංග්‍රීසි බසින් රචිත, නැතහොත් ඉංග්‍රීසියට පරිවර්තනය කරන ලද නවකතාවකට ඩී.ඇස්.සී. සාහිත්‍ය ත්‍යාගය හෙවත් දකුණු ආසියානු සාහිත්‍ය ත්‍යාගය පිරිනැමේ යි. ත්‍යාග මුදල ඇමෙරිකානු ඩොලර් 50,000කි.

ඩී.ඇස්.සී. යනු ඉන්දියානු යටිතල පහසුකම් හා ඉදිකිරීම් සමාගමකි. ඉන්දියාවෙහි වාර්ෂිකව පැවැත්වෙන සුප්‍රකට ජායප්‍රථ සාහිත්‍ය උළෙලේ අනුග්‍රාහකයෝ මොවුහු ය. 2015 දක්වාම ඩී.ඇස්.සී. සාහිත්‍ය ත්‍යාගය පිරිනැමීම එම උළෙලේ අංගයක් විය. එහෙත් මෙම පිළිවෙළ මඳක් වෙනස් වෙමින් මෙවර සාහිත්‍ය

ප්‍රදානය ගාලු සාහිත්‍ය උළෙලට සමගාමීව පවත්වන ලදී.

වර්ෂ 2010 දී ඩී.ඇස්.සී. සමාගමේ සුරිතා නරුලා විසින් ස්ථාපිත කරන ලද මෙම ත්‍යාගය 2012 දී දිනා ගන්තේ ලද්දේ ශ්‍රී ලාංකික ෂෙහාන් කරුණාතිලකගේ Chinaman කෘතියයි. ඊට පෙර වසරේදී එච්.එම්. නකුයිගේ Home Boy ද, 2013 දී ඉන්දියානු ජීටි තයිල්ගේ Nacropole, 2014 දී සයිරස් මිස්ට්ගේ Chronicle of a Corpse Bearer හා 2015 දී ජුම්පා ලහිරිගේ The Lowland කෘතියට ද ඩී.ඇස්.සී. ත්‍යාග හිමි විය.

නව ගෝලීය පාඨකයාට දකුණු ආසියානු සාහිත්‍යය නිරාවරණය කිරීම මෙම ත්‍යාගය ප්‍රදානයෙන් අනුග්‍රාහකයෝ බලාපොරොත්තු වෙති.

ඉකුත් ජනවාරි 14 - 17 දක්වා ගාලු කොටුවේ පැවැති සාහිත්‍ය උළෙලේ දී අනුරාධා රෝයි සිය ජයග්‍රාහි Sleeping on Jupiter කෘතියට හිමි ක්‍රියාමාර්ග අග්‍රාමාත්‍ය රනිල් වික්‍රමසිංහ අතින් ලබා ගත්තා ය.

සාමාජිකයන් පස්දෙනෙකුගෙන් යුතු ජූරියට කීර්තිධර මාධ්‍යවේදියකු වන මාක් මුලි ද, බ්‍රිතාන්‍යයේ විවෘත විශ්වවිද්‍යාලයේ සම්මානිත මහාචාර්ය ඩෙනිස් වැල්ඩර් ද, පොත් වෙළෙන්දෙකු හා සාහිත්‍ය සම්බන්ධීකාරකයකු වන කැරන් ඕල්මන්, බංග්ලාදේශ ලේඛකයකු, පරිවර්තකයකු හා විචාරකයකු වන ස්ටේෂන් මන්සුරාල් ඉස්ලාම් සහ කොළඹ සරසවියේ ඉංග්‍රීසි පිළිබඳ ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාරණි නෙලුකා ද මෙල් ද අයත් වූහ.

“දකුණු ආසියානු පසුබිම විශ්වසනීය අත්දැකීම් ද, හැඟීම් දනවන ආකාරයෙන් ද රෝයි විස්තර කරයි. ඇය මතු කරන කාරණා අතර ස්මරණයේ හා මිථ්‍යාවේ බලය, ඉන්දියානු සමාජයේ ආගමික හා ලිංගික කුහකත්වය, සාමාන්‍යකරණය වී ඇති ලිංගික අපයෝජනය හා ප්‍රචණ්ඩත්වය ද රෝයි මෙම කෘතිය තුළින් විදාරණය කරයි. මේ පොත ලේඛන කලාවේ නියැළී සිටින සෙස්සන්ට ද අනුප්‍රාණයක් වේ යැයි අපි විශ්වාස කරමු” යැයි ඔවුන්ගේ තේරීම පිළිබඳව ජූරිය වෙනුවෙන් අදහස් දක්වමින් මාක් ධුලි පැවසී ය. ඉන්දියාවෙහි ඉපිදූ ඉන්දියාවෙහි වෙසෙමින් ඉන්දියාව පිළිබඳ පොත් රැසක් ලියා ඇති මාක් ධුලි ඉන්දියාවේ බ්‍රිතාන්‍ය ගුවන්විදුලි කාර්යාල ප්‍රධානියා ලෙසද බොහෝ කලක් සේවය කළේ ය.

අවසාන වටයට තේරුණු පොත් ඉකුත් නොවැම්බරයේදී ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද අතර, අකිල් ෂර්මා, කේ.ආර්. මීරා, මීරසා වහිඩි, නිල් මුබරජ්, රාජ් කමල් ජාති සෙසු පොත් පහේ කර්තෘවරු වෙති.

ස්ලීපිං ඔන් ජුපිටර් අනුරාධා රෝයිගේ තුන්වන නවකතාව යි. එය 2015 දී සුප්‍රකට මැන් බුකර් ක්‍රියාමාර්ග සඳහා නම් කරන ලද දිග නම් ලැයිස්තුවට අයත් වූ අතර, එම වසරේදී හින්දු සාහිත්‍ය ක්‍රියාමාර්ග ලබා ගත්තේ ය.

ස්ලීපිං ඔන් ජුපිටර් කතාව ගොඩනැගෙන්නේ ‘නොමිනා’ නම් ස්ත්‍රී චරිතය වටා ය. ගමට කඩා වැදෙන සොල්දාදුවන් තම පියා ඝාතනය කරන ආකාරය සත් හැවිරිදි නොමිනා සියැසින් දකියි. ඉන් පසු මවගෙන් ද, සොහොයුරාගෙන් ද බලෙන්ම ඉවත් කරනු ලබන ඇය සාධුගුණය පිළිබඳ නමක් දරා ඇති පූජකවරයකු විසින් පවත්වාගෙන යන අනාථ නිවාසයක රැඳෙන දින කිහිපයේ දී, පූජකවරයාගෙන් අපයෝජනයට ලක්වේ යි. නෝර්විජියානු පවුලක් විසින් හදාවඩා ගැනීමට බාර ගැනීමෙන් පසුව දැරිය පූජකවරයාගේ හිරිහැරවලින් මිදෙයි. ඇය නැවත සිය රම්ම පැමිණෙන්නේ නොමිනා ශ්‍රේඛිතයන් නමින් සිනමාකරුවකුගේ පර්යේෂණ සහායකාවක් ලෙස ය. එම ගමනේ දී තමා බාල අවධියේ හැදුණු වැඩුණු, විනාශ වූණු ‘ජර්මුලි’ පූජා නගරය බලන්නට ඇය යයි. ගමනේ අතරමග කෑමට යමක් ගැනීමට නැවතුම් පොළකින් දුම්රියෙන් බසින ඇය පිරිමින් දෙදෙනෙකුගේ පහරදීම්වලට ලක්වෙයි. දේවස්ථානවලින් ද, වන්දනාකරුවන්ගෙන් ද, බැතිමතුන්ගෙන් ද පිරුණු ජර්මුලි නගරය තුළ නොමිනාට මුණ ගැසෙන, ඇයට ගනුදෙනු කරන්නට ලැබෙන ගැහැනු, පිරිමි චරිත ඇසුරින් අනුරාධා රෝයි නූතන ඉන්දියානු සමාජය තුළ සාමාන්‍යකරණය වී ඇති ළමා අපයෝජනය, යුද අපරාධ හා ස්ත්‍රීන් කෙරෙහි පිරිමින්ගේ ප්‍රචණ්ඩත්වය ස්පර්ශ කරයි.

පූජා නගරය තුළ සිදුවන්නේ කිලිට් දෑ ය. පුරාණ දේවස්ථාන හා කෝවිල්වල ඇති ශෛෂ්ටාචාරයේ ප්‍රේම සංකේත ලෙස

විදේශිකයන්ට විස්තර කරන සංචාරකයන්ට මගපෙන්වන්නෝ සිරුර වැසෙන සේ ඇඳුම් ඇඳ නොගත් ස්ත්‍රීයකට දේවස්ථානය තුළට ඇතුළු වීමට ඉඩ අහුරනි. එහෙත්, ඇගේ පෙනුමට කැදර බැඳුම් හෙළති.

ජර්මුලි වෙත දුම්රියෙන් පැමිණෙන ගමනේ දී නොමිනාට හමුවන ජීවිතයේ සැඳෑ සුව විදිමින් සංචාරයේ යෙදෙන ස්ත්‍රීන් තිදෙනා, තරුණය පිරිමින්ගේ පහර කෑමට ලක්වීම නොදුටුවා සේ සිටිති. සමලිංගිකයකු වන බඩාල් පහරදීමවලට ගොදුරු වෙයි. අනුරාධා රෝයි නූතන ඉන්දියානු සමාජයේ කුහකත්වයේ විවිධ පැති මෙම පොතෙන් දැක ගැනීමට සලස්ව යි.

අනුරාධා Atlas of Impossible Longing නවකතාව ලියන ලද්දේ 2008 දී ය. මේ වනවිට භාෂා 15කට පරිවර්තනය වී ඇති පොත නූතන ඉන්දියාව පිළිබඳ කියවන පාඨකයකු විසින් කියවිය යුතුම පොතක් ලෙස ඇමෙරිකාවේ 'World Literature Today' සඟරාව විසින් නම්කොට ඇත. ඇගේ දෙවන නවකතාව The Folded Earth (2001) මැන් ඒෂියා, ඩී.ඇස්.සී. සහ හින්දු සාහිත්‍ය ත්‍යාග සඳහා කෙටි ලැයිස්තු ගත වූ අතර, සුප්‍රකට ඉකොනොමිස්ට් සඟරාවේ 'හරස්පද ප්‍රහේලිකා' ත්‍යාගය ලබා ගත්තේ ය.

සිය නවකතා සඳහා වස්තුවේ තෝරා ගන්නා ආකාරය පිළිබඳව අනුරාධා දරන්නේ මෙවැනි අදහසකි: “මම කවදාවත් තේමාවන් තෝරා ගන්නේ නැහැ. වර්තය සහ ස්ථානයයි මට වැදගත් වන්නේ. මගේ ෆෝල්ඩඩ් අර්ක් සහ ඇට්ලස් ඔෆ් ඉම්පොසිබල් ලොගිං කියන පොත් දෙකම ආරම්භ වූණේ එහෙම යි.

හිමාල කඳුකරයේ මුහුදු මට්ටමෙන් අඩි 16,000ක් උසින් පිහිටි 'රූප්කන්ද්' විලේ ඡායාරූපයක් දැකීමෙන් තමයි The Folded Earth නවකතාවේ බිජය මගේ හිතට ඇතුළු වුණේ. 1942 දී ගත් මෙම විලේ ඡායාරූපයක මිනී ඇටකටු පන්සියක් විතර පාවෙමින් තිබෙනු

පෙනුණා. කාබන් පරීක්ෂණවලට අනුව ඒවා ක්‍රි.පූ. 6 වන සියවසට අයිති මිනී ඇට. මගේ මිතුරන් විල බලන්න ගිහින් තිබුණා. ඒත් මේ කතාව මගේ කතාවකට ඇතුළුවන තෙක් මේ රූපය මා තුළ හොල්මන් කරන බව මා දැන සිටියා.”

ඇන් ඇට්ලස් ඔෆ් ඉම්පොසිබල් ලොගිං පොතට මුල්ම අදහස ඇගේ සිතෙහි රැඳුණේ ගඟක දිය රැළි පඩිපෙළවල හැපෙන පැරැණි නිවෙසක් දැකීමෙන් යැයි ඇය පවසයි.

“පරිකල්පනයට අමතරව ලේඛකයකුට /ලේඛිකාවකට භාෂා කුසලතාව වගේම ස්වයං මූලාවකට පත්වීමේ හැකියාව තිබිය යුතුයි. ඒ වගේමයි, දිග දුර ධාවකයකු වගේ යමක් නොකඩවා කරගෙන යෑමේ ශක්තිය උවමනා වෙනවා. හුදෙකලාවේ හිඳීමේ සතුට භුක්ති විඳීමේ හැකියාවත් ඒ වගේම අවශ්‍යයි.” ඇගේ අදහස ය.

විද්‍යුත් පොත් ලිවීම හා කියවීම ගැන අනුරාධා දරන්නේ මෙවන් අදහසකි. “මම ඊ පොතක් ලියන්න අවංකවම උත්සාහ කළා. ඒක මට කරන්න අපහසුයි. නිකම්ම පොතක් දිග ඇරලා කියවීම ඊ පොතක් කියවනවාට වඩා කොයිතරම් පහසු ද?”

අනුරාධා රෝයි මාධ්‍යවේදිනියකි. ඉන්දියාවෙහි ඉංග්‍රීසියෙන් ප්‍රකාශයට පත්වන, වාර සඟරා රැසකට ඇය සාමාන්‍ය ලිපි හා විචාර ලිපි සපයයි. Outlook, India Today, Traveller, Biblio, Telegraph, Indian Express. ඇගේ ලිපි පළවන සඟරා කිහිපයකි.

ඇය සංස්කාරකවරියක් ද වෙයි. සිය සැමියා වන රුකුල් අද්වානි සමඟ ඔවුන්ගේම ප්‍රකාශන ආයතනයක් Permanent Black නමින් ඔවුන් ආරම්භ කළේ 2000 වසරේදී ය. ඊට පෙර ඔවුන් දෙදෙනා ඉන්දියාවේ ඔක්ස්ෆර්ඩ් සරසවි මුද්‍රණාලයේ කලක් රැකියාවේ යෙදී සිටියහ.

තමන්ගේම ආයතනයක් පිහිටුවා ගැනීමේ අදහස ඔවුන් තුළ ඇතිවූයේ ඔක්ස්ෆර්ඩ් සරසවි මුද්‍රණාලයෙහි සේවය කරන කාලයේදීම ය. ආරම්භයේදී සිය ආයතනයේ සංස්කරණ කටයුතු භාරව කටයුතු කළත් තමන්ගේම ලේඛන කටයුතුවල යෙදෙමින් සංස්කරණ කටයුතුවල යෙදීම දුෂ්කර කටයුත්තක් වූ හෙයින් ඇය එයින් බැහැර වූවා ය. එහෙත් පොත් කවර සැලසුම් කිරීම, බ්ලොග් අඩවි නිර්මාණය ආදිය ඇය අතින් සිදුවෙයි. පර්මනන්ට් බ්ලැක් ආයතනය මූලිකත්වය දෙන්නේ ඉතිහාසය හා දේශපාලනය යන විෂයයන් අළලා රචිත පොත් මුද්‍රණය සඳහා ය.

වසරේ වැඩි කලක් හිමාල කඳු පාමුල උත්තරාකාන්ද් පළාතේ රනිකෙත් (Ranikhet) නගරයෙහි වෙසෙන ඔවුහු ටික කලක් නවදිල්ලියෙහි ජීවත් වෙති. අනුරාධාගේ කතා ත්‍රිත්වයකටම අඩු වැඩි වශයෙන් පාදක වී ඇත්තේ රනිකෙත් නගරයයි; නිවසේ කඳුවලින් එපිට බැලූවිට හිමාල කඳුවැටිය දැකිය හැකි, හුදෙකලා සොදුරු නගරයකි.

“රනිකෙත්වල මට තියෙන්නේ බුරුම තේත්තවලින් හැදූ ලියන ඩෙස්කයක්. මගේ සියට අයිතිවෙලා තිබුණු එහි උඩ පියන අරින්න වහන්න පුළුවන්. බ්ලේ පා වගේ කකුල් හතරක් තියෙනවා. ඩෙස්කය ලඟ වාඩි වුණාම මට හිමාල කඳුවැටිය පෙනෙනවා.”

ඇය ඒ නිසල දිවියට ප්‍රිය ය. එමෙන්ම කඳුකරයේ ජීවත්වීම ඇයට හුරු ය. භූ විද්‍යාඥයකු වූ ඇගේ පියා සමඟ තැනින් තැන යමින් එළිමහනේ කුඩාරම් තුළ ගත කළ ළමා අවධිය ඇයට කඳුකර ජීවිතය සුහුරු දෙයක් බවට පත්කොට ඇත.

ලිවීමේ නොයෙදෙන වේලාවන් තුළ ඇය මැටි බඳුන් තනයි. කේම්බ්‍රිජ් සරසවියේ අධ්‍යාපනය ලබන කාලය තුළ ඇයට අහම්බෙන් මෙන් නොමිලේ මැටි බඳුන් තැනීම උගන්වන කලාගාරයක් හඳුනාගන්නට ලැබී ඇත. “මට පාවිච්චි කළ හැකි දෙයක් මටම හදාගන්න හැකිවීම සතුටක්.” ඇය පවසයි.

ප්‍රබන්ධ කතාකාරියක වුව ද ඇය කවි කියවීම ප්‍රිය කරයි. සිය ලේඛන කලාව සඳහා එය ප්‍රයෝජනවත් යැයි ඇය සිතයි. වෙසෙසින්ම හින්දු භක්ති ගීත කියවන ඇය Elizabeth Bishop හා Anne Stevenson වැනි නූතන ඉංග්‍රීසි කිවිදියන්ගේ නිර්මාණවලට කැමති ය.

සිය රටෙහි පොතපත කියවීම පිළිබඳව අනුරාධා දරන්නේ කෙබඳු අදහසක්ද? ඇය දකින්නේ ඉන්දියාව තුළ පතපොත කියවීමට වැදගත් තැනක් නොලැබෙන බව ය. සාහිත්‍ය උත්සව, සල්පිල් පැවැත්වූව ද, අලුත් පතපොත කොතෙක් බිහිවුණ ද මෙය අලෙවිය තුළ පිළිබිඹු නොවන බව ඇගේ අදහස ය.

කල්කටාවේ සවුත්පොයින්ට් පාසලෙන් ද, කිඩ්ඩපොරො ශාන්ත තෝමස් විදුහලෙන් ද මූලික අධ්‍යාපනය ලද අනුරාධා කල්කටාවේ ජනාධිපති විදුහලෙන් ද, කේම්බ්‍රිජ් සරසවියෙන් ද ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍ය හදාරා ඇත

ඇගේ ප්‍රකට නවකතා ත්‍රිත්වය හැරුණුවිට ඉන්දියානු ලේඛිකාවන්ගේ නිර්මාණ අළලා Patterns of Feminist Consciousness නම් කෘතියක් ද ඇය සම්පාදනය කොට තිබේ. (MG)

රාජ දුතියකගේ කවි

නිරූපමා මෙනත් රාවෝ රාජ්‍යනාන්ත්‍රික නිලධාරිනියකි. ඕ ලංකාව, ජේරු රාජ්‍යය හා බොලිවියාව, චීනය, ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදය යන රටවල ඉන්දියානු තානාපතිවරිය ලෙස කලක් සේවය කළාය. ඉන්දියානු විදේශ ලේකම් තනතුර ද හෙබවූවාය.

ඉංග්‍රීසි බසින් කවි ලියන නිරූපමා රාවෝගේ 'rain rising' පද්‍ය සංග්‍රහයෙහි ඇතැම් පද්‍ය මේ වන විට රුසියානු හා චීන බසින් ද පළවී ඇති අතර සමස්ත පද්‍ය සංග්‍රහය මලයාලම් බසින් ප්‍රකාශයට පත්වී තිබේ.

ඕ සිය නිර්මාණ දකින්නේ මෙසේය. : මේ කවි කිසියම් අන්ධකාර කුටියක ජනිතව භාවයන්ගේ අභ්‍යන්තර සාරයෙන් ආවරණය කරන ලදුව මගේ ස්මරණ නදිය තුළ සම්මිශ්‍රණය වෙයි.

ප්‍රකාශයට පත්වීමට නියමිත 'rain rising' පොතේ සිංහල අනුවාදයෙන් මෙම පද්‍යය හා පෙරවදන උපුටා ගන්නා ලදී.

පද්‍යයේ හා පෙරවදනේ අනුවාදය :
ඩබ්ලිව්.ඒ. අබේසිංහ

තරවද් Tharawad

I
මේ අඳුරු කාමරය
මා ආවෙ එහි සිටිය
මගේ අත්තමිමා
ගණන් නැති දුවරුන්
බිහි කරපු කාමරය
මැද හැමද පිරිසිදුව
තිබෙනයුරු අරුමයෙකි
ඒ නමුදු
බිඳක් පමණක්ය
අතීතේ ස්මරණ
ඔබ අසති, “ඇයිදැ”යි
ආත්මය සොයන්නේ
නිවාසෙක අඳුරු වුණු හෙවණ යට
කොළ පෑති දියසෙවළ බැඳුණාවු
පාළු ලිං අස

II

කන්ද පාමුල
තවත් නිවසකි පැරණි
කබොක් ගල්වලින් සැදී
තැන තැන වල ගැහුණු
දියසෙවල ලොදු සහිත
මකුළු හුය බැඳුණාවු
මගේ නහයද

කන්ද ඉදිරියෙන්
එහි වෙසේ, දුර ඇත නැන්දෙක්
බෙදාගත් මගේ නමම
මඳ දුඹුරු පැහැ ඇස්ද
මුහුණුවර එකක්මය.
නමුදු අමුත්තන්ය
අප දෙදෙනාම
එකට වසනා සමාජේ
බණන්තට එකිනෙකාට
කියන්ට අනෙකාට
වැඩී යමක් නැත්තේය
නමුදු මේ හමුව
මුදා ලයි මගේ ආත්මය

III

මේ විවාහ පෙළපත
මදින් මඳ දියව යේ
මගේ මිත්තනිය
වාත අමාරුවට
රාමායනය කියවපු
බිත්ති හතරෙන් එපිට
ඇගේ අකුරු සතර දැනුම ද
සාමාන්‍ය බුද්ධියද ඉමහති
නැන්දලා මට කියා දෙති
මනස්කාන්ත කතන්දර

කොල්ලකරුවන්
දිග පිහිතල අමෝරාගෙන
පැමිණියුරු
උන්ගෙන් බේරී ජීවත්වුණු අයුරු
ඒ වෙරයේ, ඒ අනුරාගයේ
බොද වුණු සැමරුමිහි
පැල්ලම් ඇත්තේය
ඔවුන්ගේ තේක්ක දොර පියන් මත

IV

මෙතැනින් මම අරඹමිය
නමුදු
සැතපුම් කීපයක මෙබිම්කඩ
පළා එමි
මා සිරස සැතපුව
එබිම් පියස
අත්පත් කරගෙනය
ඔබ දිගු කලක්
උන්ගේ ජීව නොවෙද
බැරක සිටියා නොවැ
කියති උන් මට
මේ පෙළපත් කසාද උරුමයේ අසිතිය
මා අතහළ යුතුයයි කියති
නමුදු .....
මේ අමුතු දෝකාරය
රඳවාගත යුතුය
තිත් වැටුණු මතකයේ ආපස්සට
සියල්ල සෘජුව දක්වයි
නිහඬව
කටහඬ මහ රැසකින්
නිහඬ කළ
අමුතුවට ..... කළ දිවකින්
නිහඬ කළ

පෙරවදන : හැම හොඳ කවියකු සේම, නිරූපමා රාවෝද අමුතු අමුතු යෙදුම් මතු කරන්නට සමත් වන්නීය. උත්පත්ති විස්තර කර ඇත්තේ “ඔබේ සිරුර වල සිට මාරු කරන යවන ලද දු දරුවන්” හැටියටය. යළිදු “කුහුඹුවෝ වැසි නගන සුවඳට එළියට ඇදෙති” අමතක උපන්දින නමැති රචනයෙහි “මතකය ඔබේ උප්පත්තිය මත බොදව යන්නේ කඵපැල්ලම් ලෙසිනි”.

කවියේ අවසානයේදී අපට මුණ ගැහෙන්නේ “වියපත් කඵ ඉංගිරියාවේ සායම් ගිය රාමු තුළ වන ඇස්වලින් කතා කරන ලිපිකරුවෙකි.” වියයුතු පරිද්දෙන්ම, ඇයගේ චාරිකා විත්ති අවසන් වන්නේද සුක්ෂ්ම දෘෂ්ටියකිනි. ඇයගේ සමර්කාන්ද් සැන්දෑවන් නමැති රචනයේදී “අප මේ ප්‍රදේශවල ඉතිහාසය තුළින් හිස ඔසවන කැබ්ලිති බැව්” තමා වටහා ගන්නා නමුත්, ඇයගේ “උර්දු සහ ඉංග්‍රීසිය එකිනෙකා හා අදහස් පළ කර ගනියි.”

ඇය අතීතය හා කරන සංවාදය වඩාත්ම මා ග්‍රහණයට ගනී. පරණ ඡායාරූප දෙස බලන ඇය දකින්නේ මෙබන්දකි.

"The album is crumbling now
My twenty four year old face
has been commandeered by silver fish
I cannot believe how the years neatly
Out their lines around our trunks
Life old trees, and yet,
Our not growing stronger."

මේ නම් අතීතය සංවේදී කවිය. ඇය හැඟීමෙන් යුතුව ඉතා ශූර ලෙස අතීතය සිය ග්‍රහණයට ගෙන ඇත්තේය. සර්ව සාධාරණත්වයද පෘථුල දෘෂ්ටියද ඇතැම් තේමාවන් ගවේෂණය කර ඇති සියුම් ඊතියද හේතුකොට ගෙන rain rising විශිෂ්ට මුල් කෘතියක් බවට පත්ව ඇත.

කෙකි එන්. දරුවල්ලා
28 දෙසැම්බර, 2003

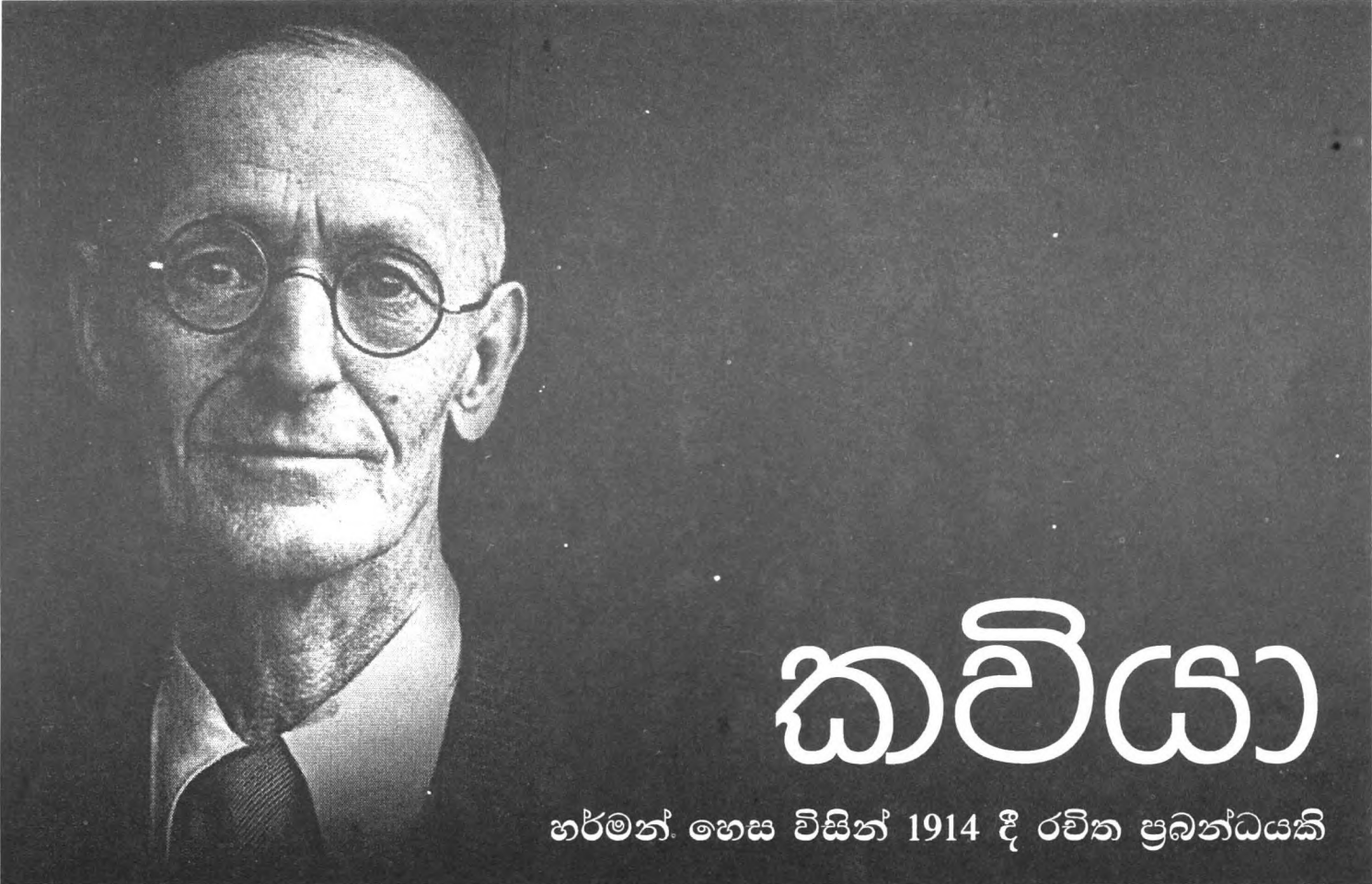
තාගෝර් කවි පරිවර්තනය කරන්නට ගොස් අමාරුවේ වැටිලා

මෙං ටැංග් නූතන චීනයේ ජනප්‍රිය තරුණ කවියෙකි. ඔහු මෑතකදී ලොකු අකරතැබ්බයකට මුහුණපෑවේ ය. මහා කවි රචිතයාත් තාගෝර්ගේ ‘අයාලේ’ යන කුරුල්ලෝ’ කවිපොත ඔහු වින බසට නැඟුවේ ය. පොත මුද්‍රණය කොට ප්‍රකාශයටද පත් කෙරිණි.

තරුණ කවියා අපේක්ෂා නොකළ අන්දමේ මහා වෝදනාවක් ඔහුට එල්ල විය. ‘පොතෙහි ඇතැම් කවිවල අරුත ඔහු විකෘති කර ඇතැ’යි උදාහරණ සහිතවම පෙන්වා දෙන ලදී. ලොකුම වෝදනාව එල්ල වූයේ චීන රජයේ නිල හඬ ලෙස සැලකෙන වයිනාඩේලි පුවත්පතෙනි.

තාගෝර්ගේ කවිවල නැති ශාංගාරාත්මක හා ලිංගික අරුත් දනවන වදන් ඇතැම් පරිවර්තන කවි පදවල ඇතුළත්ව තිබිණි. එමෙන්ම ටැංග්ට එරෙහිව එල්ල කරන ලද අනෙක් වෝදනාව වූයේ ඔහු කවිවල ගාම්භීරත්වයට තරම් නොවන සරල බසක් යොදාගෙන තිබීමයි. ටැංග් කවි පරිවර්තනය සඳහා භාවිත කර ඇත්තේ වත්මන් චීන තරුණ පරපුර අතර ප්‍රචලිත, ඔවුන් අන්තර්ජාලය තුළ භාවිත කරන අති සරල චීන බසයි. අලෙවියට තබා තිබුණු පොත්, පොත් සාප්පුවලින් ඉවත් කරන ලදී.

චීන ජාතිකයන් තාගෝර්තුමා හඳුන්වන්නේ ‘මහා කවි පඬුරුවන්’ ලෙසය. 1920 දශකයේ මුල් භාගයේ දී එතුමා ෂැංහයි නුවර සංචාරයක නිරත විය. එම සංචාරයේදී එතුමන් පිළිබඳව චීන ජාතිකයන් තුළ ඇති වූ ගෞරව පූර්වක හැඟීම අදටත් නොනැසී පවතින බව පෙනේ.

කවියා

හර්මන් හෙස විසින් 1914 දී රචිත ප්‍රබන්ධයකි

තරුණ වියේදී කවි කලාව පිළිබඳ සියලු දෑ ප්‍රගුණ කිරීමටද, කවි ලිවීමේ කලාවෙහි පරතෙරට පැමිණීමටද බලවත් ආශාවකින් පෙළුණු චීන කිවිවර හැන් ෆුක් පිළිබඳව අපූරු කතාවක් ඇත.

තමාට බෙහෙවින් සිනේමාවන්තව සිටි සිය පවුල සමඟ කහ නදිබඩ ජීවත් වූ ඔහු යහපත් පවුලක තරුණියක සමඟ සරණ බන්ධනයට ගිවිසගෙන සිටියේය. වාසනාව ගෙන එන සුබ දිනයකදී විවාහය සිදුවිය යුතුයැයි නියමව තිබිණි. හැන් ෆුක් ඒ වනවිට කඩවසම්, නිහතමානී, යහපත් ඇවතුම් පැවතුම් සහිත තරුණයෙකි. සියලු ශිල්ප ශාස්ත්‍ර ප්‍රගුණ කර සිටි ඔහු තවමත් තුරුණුවියේ පසු වුවද, ඉස්තරම් කවි රචනා පබැඳීම සම්බන්ධයෙන් සිය දේශයේ ජනයා අතර නමක් දරා සිටියේය. සුවිශාල පොහොසතකු නොවුවද සෑහෙන ධනයකට හිමිකම් කී ඔහුට සිය මනාලියගෙන්

විශාල ධනයක් ලැබෙන්නටද නියමිතව තිබිණි; ඊටත් වඩා මෙම මනාලිය ඉතා රුමත් හා ගුණයහපත් වූවා, තරුණියාගේ සතුටට කිසිදු අඩුපාඩුවක් ඇති සෙයක් නොපෙනිණි. කෙසේ වුවද, සුසාධිත කවියකු වීමේ අභිප්‍රාය ඔහුගේ හදවතෙහි අරක්ගෙන තිබුණු බැවින්, ඔහු සිටියේ තෘප්තියෙන් නොවේ.

එක් සවස් යාමයක නදියෙහි පහන් කුඩු සැණකෙළියක් පැවැත්වෙමින් තිබියදී හැන් ෆුක් අරමුණකින් තොරව ගංඉවුරේ හුදෙකලාව සක්මනේ යෙදී සිටියේය. අතරමඟදී ගංදිය ඉහළින් නැවුණු ගසක කඳට හේත්තු වූ ඔහු බබළන පහන්කුඩු දහස් ගණනක පිළිබිඹුව ගඟදිය මත දුටුවේය.

උත්සව සළුපිළිවලින් සැරසී සිටි, මල් මෙන් බැබළුණු පිරිමි, ගැහැනු හා තරුණයෝද තරුණියෝද ඔරු හා පාරු මත නැඟී එකිනෙකාට සුබපතා ගත්හ. බබළන

දිය කඳේ මුදු මුහු මුහුව, බාලිකාවන්ගේ ගී හඬ, සිතාරයන්ගේ ගුමු ගුමුව, බටනලාවල මිහිරි ස්වර ඔහුට ඇසුණේය. මේ සියල්ලටම ඉහළින් නිල්වන් රාත්‍රී දර්ශනය පත්සලක යටි අඩකව පියස්සක් මෙන් පැතිරුණේය. සිය විත්ත ස්වභාවයට ඉඩදෙන විට ඔහුගේ හදවත වේගයෙන් ස්පන්දනය විය. මේ සමස්ත සුන්දරත්වයෙහි එකම සාක්ෂිකරු ඔහුය. ගඟ තරණයකොට ගොස් සිය මනාලිය හා මිතුරන් සමග සැණකෙළි අසිරිය විදින්නට ඔහුට උවමනා වුවද, ඊට වඩා ඔහු ප්‍රිය කළේ නරඹන්නකු ලෙස දර්ශනයේ අසිරිය බි ගනිමින් ඒවා සුසාධිත කවියක් බවට හරවන්නටය. රාත්‍රියේදී ගැඹුරු නිල් ජලය මත අලෝකය රඟන ආකාරය, සැණකෙළියට

පැමිණ සිටින්නවුන්ගේ සතුට සහ ගස් කදට හේත්තු වී ගඟ ඉහළින් නැමීගෙන, එම අසිරිය නරඹන්නාගේ ලෝලයද කවියෙන් පිළිබිඹු වනු ඇත.

මිහි මත ඇති සියලු සැණකෙළිද සියලු සන්තුෂ්ටීන්ද අත්වින්දද එයින් ඔහු මුළුමනින්ම සතුටු නොවන බව ඔහු දන්නේය. මන්ද; තමා නරඹන්නකු, ආගන්තුකයකු, ජීවිතය මැද හුදෙකලා වුවකු ලෙස පමණක් නතරවනු ඇතැයි ඔහු දැන සිටියේය. මහ පොළොවේ සුන්දරත්වය විදීමට බල කළ ආගන්තුකයකුගේ රහස් ලෝලයන් දැන ගැනීමට බලපෑ සිය ආත්මයෙහි සුවිශේෂී ගුණය ඔහුට දැනුණේය. එම සිතුවිල්ල ඔහු ශෝකයට පත් කළේය. එහෙත්, ඒ ඔස්සේ තවදුරටත් කල්පනා කරන

විට සිය කවියෙන් ලෝකය පිළිබඳ සුසාධිත දර්පණ පිළිබිඹුවක් නිර්මාණය කිරීමට ඔහුට හැකිවන්නේ නම්, සිය සතුට හා කෘෂ්ණිය එය බව ඔහුට අවබෝධ විය. මෙසේ ඔහුට පිරිපහදුවී අමරණීය වූ ප්‍රතිරූපවලින් ලෝකය අත්කරගත හැකිවනු ඇත.

සිහින් හඬක් ඇසුණු විට, තමන් තවමත් අවදියෙන්ද, නින්දට වැටී සිටියේදැයි හැන් උක්චි තේරුමක් නොවීය. නාඳුනන පුද්ගලයෙක් ගස අද්දර සිටගෙන සිටිනු ඔහු දුටුවේය. ඔහු දම් පැහැ සිවුරක් පොරවා ගත්, වන්දනීය පෙනුමකින් හෙබි මහලු මිනිසෙකි. හැන් උක් නැගී සිට, වයෝවෘද්ධ පුද්ගලයන්ට හෝ එසේත් නැතහොත් ගෞරවනීය පුද්ගලයන්ට කළ යුතු ආකාරයට මහලු මිනිසාට ආචාර කළේය. කෙසේ වුවද, නාඳුනන පුද්ගලයා යාන්තමින් සිතාසි කවි පේළි කිහිපයක් ගායනා කළේය. තරුණයාගේ හදවත විස්මයෙන් මදකට නැවතුණේය. මන්ද, මේ දැන් ඔහු අත්විත්පවූ මහා කවියන්ගේ නියමයන්ට අනුකූලව ප්‍රශංසා කරන ලද්දා වූ සියලු සුන්දරත්වයද සුසාධිත බවද එහි වූයේය.

"ඔබ කවුද? මගේ ආත්මය දැකිය හැකි, මගේ ගුරුවරුන්ගෙන් මෙකීනක හෝ ඇසුවාට වඩා සුන්දර පැදි වැල් ගැසූ ඔබ කවුද?" වෘද්ධයාට ප්‍රණාම දක්වමින් තරුණයා විචාළේය.

සුසාධිතත්වය සාක්ෂාත් කළා වූ පුද්ගලයකුගේ සිතාව ආගන්තුකයා පෑවේය. "ඔබට කවියකු විමට උවමනා නම් එන්න මා සමඟ. මහා නදිය ආරම්භය අසල ඇති මගේ පැල්පත ඔබ දකිවි. මා හඳුන්වනු ලබන්නේ 'සුසාධිත වදනේ ගුරුවරයා' කියායි."

ඒ සමඟම ගසෙන් වතළ පටු සෙවණැල්ල තුළට පිය නැඟූ මහලු මිනිසා නොපෙනී ගියේය. ඔහු සොයා, ඔහුගේ සෙවණැල්ලකුදු සොයාගත නොහී උත්සාහය නිරූපක වූ

කල, ඒ සෑම දෙයක්ම සිය විඩාව නිසා දුටු සිහිනයක් යැයි තරුණයා විශ්වාස කළේය. එහා ඉවුරෙහි වූ යාත්‍රා වෙත ගොස් සැණකෙළිය සමරමින් සිටි ජනයා සමඟ එකතු විය. එහෙත්, සංවාදද බටනලා හඬද අතරින් ඔහුට ඇසුණේ මහල්ලාගේ හඬයි.

හැන් උක්ගේ ආත්මයද මහලු මිනිසා සමඟ ගොස් තිබුණා බඳු විය; ප්‍රේමාතුරව සිටින්නේ යැයි තමාට සරදම් කළ විනෝදයෙහි ගැලී සිටියවුන්ගෙන් වෙන්වී ඔහු බලා සිටියේය.

සැණකෙළියෙන් දින කිහිපයකට පසු විවාහ මංගලෝත්සවයට දින නියම කරගැනීම සඳහා ඥාතීන් රැස්කිරීමට හැන් උක්ගේ පියාට උවමනා විය. එහෙත්, මනාලයා සිය පියාගේ අදහසට එකඟ නොවීය.

"මට සමාවෙන්න. පුතෙකු පියෙකුට දැක්විය යුතු විශ්වාසය උල්ලංඝනය කරනවා යැයි හිතෙනවා නම් මට සමාවන්න. ඔබ දන්නවා කවි ලොවේ විශිෂ්ටයකු වීමට ඇති මගේ ආශාව කොපමණද කියා. මගේ මිතුරන් කිහිප දෙනෙකු මගේ කවි වර්ණනා කළත් මා තවමත් ආධුනිකයකු බවක්, මා තවත් බොහෝ දුර යා යුතු බවක් මා දන්නවා. එහෙයින් කවි කලාව ප්‍රගුණ කිරීමට ටික කලක් මට හුදෙකලාවේ ගත කරන්න ඉඩ දෙන්න. බිරිඳක් හා රැකබලා ගන්නට නිවෙසක් ලද විට මා ඒ දේවල්වලින් ඇත් වෙනවා. වෙනත් යුතුකම්වලින් බැහැරව තවමත් තරුණ වියේ පසුවන මම මගේ කාලයෙන් කොටසක් හුදෙකලාවේම කවිය සඳහා යොදවන්න කැමතියි. මගේ කවි මට සතුටක් කීර්තියක් ගෙන ඒවී යැයි මා බලාපොරොත්තු වෙනවා."

පුතුගේ කතාව ගැන පියා පුදුමයට පත්විය. "අන් සෑම දෙයකටම වඩා ඔබ මේ කලාවට ලැදිබවක් දක්වන්නවා විය හැකියි. ඒ නිසාම ඔබ ඔබේ විවාහයත් කල් දාන්න සූදානම්ද? එහෙම නැතිනම් ඔබත් ඔබගේ

මනාලියක් අතර යම් මතභේදයක් හටගෙනද? එසේ නම් මට එය සමථයකට පත්කළ හැකියි. එසේත් නැතිනම් ඔබට වෙනත් මනාලියක සෙවිය හැකියි.”

එහෙත්, සිය මනාලියට තමා බෙහෙවින් ප්‍රේම කරන බවත්, විරසකයක සෙවණැල්ලක් හෝ ඔවුන් අතරට පතිතව නැති බවත් පුතු දිවුරා ප්‍රකාශ කර සිටියේය. පහන් කුඩු සැණකෙළි දිනයේදී සිහිනයෙන් ඔහු වෙත උතුම් ගුරුවරයකු පැමිණි බවත්, සිය ලොකුම

ලීවේය. සිය පවුලේ සෙසු අයගෙන්ද සමුගෙන පිටත් විය.

බොහෝ කාලයක් ගමනේ යෙදීමෙන් අනතුරුව ඔහු නදිය ඇඟහෙන ඉසව්වට පැමිණියේය. අසල වනය මැද උණ දැවයෙන් ඉදිවූ පැල්පතක් විය. ගෙපැල ඉදිරියේ එළු පැදුරක, හැන් ෆ්‍රක් ගස් කඳ අසලදී දුටු මහලු මිනිසා වාඩිගෙන සිටියේය. ඔහු සිය විණාව වයමින් සිටියේය. ගරු පෙරදැරිව තමන් වෙත

හැන් ෆ්‍රක් දිනක්, හේමන්ත අභසෙහි ඉහිළ යන විහඟුන් දෙදෙනකු ගැන කවියක් පබැඳුවේය. ඔහු සිය නිර්මාණය බෙහෙවින් ප්‍රිය කළද ගුරුවරයාට එය පෙන්වීමට තරම් චඩියක් ඔහු තුළ නොවීය. එහෙත්, ඔහු දිනෙක, පැල්පත අසල හිඳ එම කවි ගායනා කළේය. එය හොඳින් ඇසුණු මුත් ගුරුවරයා ඒ සම්බන්ධයෙන් වදනක් හෝ නොදෙසීය. ඔහු කළේ මුදු ස්වරයෙන් වෙණ වැරදීම පමණි; හදිසියේම අවට වාතය සිසිල් වූයේය. අන්ධකාරය පැතිරුණේය. එය ගිම්භානයේ මැද භාගය වුවද, දැඩි සිසිල් සුළඟක් පැහැරුණේය.

අපේක්ෂාව එම ගුරුවරයාගේ ගෝලයකු වීම බවත් හෙළි කළේය.

“හොඳයි, එසේ නම් මම ඔබට අවුරුද්දක් දෙනවා. ඒ අවුරුද්ද තුළ දෙවි කෙනෙකු විසින් ඔබ වෙත එවන ලද සිහිනය වෙත යන්න” යි පියා පැවසුවේය.

“කවුද දන්නේ? අවුරුදු දෙකක් වුණත් ගතවෙන්න පුළුවනි.” හැන් ෆ්‍රක් පැවසුවේ සැකමුසුවය. “කාටද කියන්න පුළුවන්?”

පියා ඔහුට යන්නට අවසර දුන්නේ දුක්මුසුවය. තරුණයා සිය මනාලියට ලිපියක්

එන තරුණයා දුටු ඔහු නොනැඟිටිවේය. ආචාර නොකළේය. මද සිනා පා සිය සංවේදී ඇඟිලි තුඩු වෙණ තත් මත දුවවමින් සිටියේය. අරුම පුදුම සංගීත රාවය රිදී වලාකුළක් මෙන් මිටියාවන සිසාරා පැතිරුණේය. තරුණයා විස්මයෙන් අන් සියලු දෑ අමතකව බලා සිටියේය. ‘සුසාධිත වදනෙහි’ ගුරුවරයා සිය කුඩා විණාව පසෙක තබා පැල්පත තුළට පිය මැන්නේය. යටහත් පහත් ලෙස ඔහු පිටුපස ඇදුණු හැන් ෆ්‍රක් ඔහුගේ සේවකයා හා ගෝලයා ලෙස ඔහු වෙත රඳුණේය.

මසක් ගෙවී ගියේය. කලින් තමා ලියන ලද සෑම කවියක්ම මේ වනවිට ඔහු ඉවත දමා තිබුණේය. ඔහු ඒවා සිය මතකයෙන් සහමුලින්ම මකා දැමුවේය. මාස කිහිපයකට පසු, සිය දේශයේ ගුරුවරුන්ගෙන් ඉගෙන මතකයේ රැඳී තිබුණු කවිද ඔහු මතකයෙන් මකා දැමුවේය. ගුරුවරයා වචනයක් හෝ ඔහු සමඟ නොදෙඩුවේය. ගෝලයාගේ සමස්ත ආත්මයම සංගීතයෙන් පිරී යනතෙක් ඔහු නිහඬව හැන් ගුක්ට විණා වාදනය ඉගැන්වීය.

හැන් ගුක් දිනක්, හේමන්ත අභසෙහි ඉහිළ යන විහඟුන් දෙදෙනකු ගැන කවියක් පබැඳුවේය. ඔහු සිය නිර්මාණය බෙහෙවින් ප්‍රිය කළද ගුරුවරයාට එය පෙන්වීමට තරම් එඩියක් ඔහු තුළ නොවීය. එහෙත්, ඔහු දිනෙක, පැල්පත අසල හිඳ එම කවි ගායනා කළේය. එය හොඳින් ඇසුණු මුත් ගුරුවරයා ඒ සම්බන්ධයෙන් වදනක් හෝ නොදෙඩීය. ඔහු කළේ මුදු ස්වරයෙන් වෙණ වැයීම පමණි; හදිසියේම අවට වාතය සිසිල් වූයේය. අන්ධකාරය පැතිරුණේය. එය ගිම්හානයේ මැද භාගය වුවද, දැඩි සිසිල් සුළඟක් පැනනැංගේය. අඳුරු අභසෙහි, කුරුළු දෙරැනක් නව බිම් සොයා පියාඹමින් සිටියහ. මේ සියලු දෑ සිය ගීවලට වඩා කොතරම් සුන්දරද, සුසාධිතද යත්, හැන් ගුක් දුර්මුඛවද නිහඬවද පසුවීය. තමාගෙන් කිසිදු පලක් නැතැයි ඔහුට හැඟුණේය. මහලු මිනිසා සෑම වතාවකම මෙය සිදුවන්නට හැරියේය. වසරක් ගෙවී යන විට හැන් ගුක් විණා වාදනය පරතෙරටම වාගේ ඉගෙනගෙන සිටියේය. එහෙත්, කවි කලාව ඊට වඩා දුෂ්කර බවද උසස් බවද පෙනී ගියේය.

දෙවසර ඉක්ම ගිය පසු තරුණයාට සිය පවුලෙන්, දේශයෙන් හා සිය මනාලියගෙන් ඇත්ව සිටීමේ ශෝකය තදින්ම දැනෙන්නට විය. එහෙයින්, තමාට සංචාරය සඳහා අවසර දෙන්නැයි ඔහු ගුරුවරයාගෙන් ඉල්ලා සිටියේය.

ගුරුවරයා සිනාසී හිස වැනුවේය. “ඔබ නිදහස්. ඔබට රිසි තැනක යා හැකියි. ඔබට ආපසු එන්න පුළුවන්. නැවින් ඉන්න වුණත් පුළුවන්. ඔබ කැමති දෙයක් ඔබට කළ හැකියි.”

ගෝලයා ගමන ඇරඹුවේය. එක් පාන්දර යාමයක සිය දේශයේ සීමාව කරා ළඟාවන තෙක්ම ඔහු නොනැවතී ගමනේ යෙදුණේය. සිය නගරයට ළඟාවීම පිණිස එතෙර වීමට ඇති ආරුක්කු පාලම ඉහළින් නෙත් හෙළීය.

කිසිවකුට නොපෙනෙන සේ සිය පියාගේ උද්‍යානයට වැදෙන්නට ඔහු සමත් විය. නිදන කාමරයේ කවුළුවෙන් ඔහුට තවමත් නිදා සිටින පියාගේ ආශ්වාස ප්‍රශ්වාස හඬ ඇසුණේය. සිය මනාලියගේ නිවෙස අසල ගහකොළ අතරින් ගමන් ගත් ඔහු පෙයාර්ස් ගසක මුදුනට නැඟ බැලුවේය. ඇය සිටගෙන හිස පිරමින් සිටියාය.

සිය නෙත් ඉදිරියේ ඇති දසුනද, නිවෙස පිළිබඳ සාංකාවෙන් සිය කල්පනාවන් තුළ අදින ලද වික්‍රද සැසඳූ ඔහු, ඉරණම් සහගත ලෙස තමා කවියකු වන බව දුටුවේය. කවියන්ගේ සිහිනවල, එදිනෙදා යථාර්ථයන් තුළ සොයා හමුනොවන සුන්දරත්වයක් හා ලාලිත්වයක් තිබුණේය.

ඔහු ගසෙන් බැස, උද්‍යානයෙන් පලාගොස් සිය නගරයේ පාලම මතින් දිවගොස් කඳුකරයේ උස් මිටියාවන වෙත පැමිණියේය. පෙර මෙන්ම ගුරුවරයා සිය පැල්පත ඉදිරියේ පැදුරෙහි වාඩි වී විණාවේ තත් හඬවමින් සිටියේය. ආචාර කරනු වෙනුවට ඔහු කලාවේ ආශීර්වාදයන් පිළිබඳ ගී පද දෙකක් ගායනා කළේය. එම ගැඹුරු සුසංගත රාවය ඇසීමෙන් හැක් ගුක්ගේ නෙත් කඳුලෙන් පිරී ගියේය.

හැන් ගුක් තවත් වරක් ‘සුසාධිත වදනේ’ ගුරුවරයා සමඟ නතර විය. දැන් තරුණයා විණා වාදනයේ පරතෙරට පැමිණ සිටි හෙයින් ඔහු තරුණයාට සිතාර් වාදනය ඉගැන්වීය.

බටහිර සුළඟට හසුවන හිම මෙන් මාස ගෙවී ගියේය. තවත් දෙවනාවක්ම ඔහු සිය නිවෙස හා දේශය පිළිබඳ සාංකාවෙන් පෙලුණේය. පළමු අවස්ථාවේදී ඔහු රාත්‍රියේ පලා ගියේය. එහෙත්, මිටියාවතේ අවසන් නැමීම ගන්නවාත් සමඟම රැ සුළඟින් සෙලවී පැල්පතේ දොරෙහි එල්ලා තිබුණු සිතාරයෙන් මතු වූ රාවය හැන් ෆුක් වෙත ඇදී පැමිණ, ප්‍රතික්ෂේප කළ නොහැකි අයුරින් ඔහුට ආපසු පැමිණෙන්නට ඇරියුම් කළේය.

අනාගතය පිළිබඳව ඔහු රවටා ඇතැයි ඔහුට හැඟුණේය. ඔහු මත ඇද වැටී ඔහු ඝාතනය කරන්නට තරුණයාට උදව්මනා විය. එවිටම මහල්ලා දෙනෙත් හැර, මුදු, දුක්මුසු විලාසයෙන් සිනාපෑවේ, ගෝලයාගේ එදිරිවාදිකම එයින්ම යටපත් විය. “මතක තියාගන්න හැන් ෆුක්.” ඔහු සන්සුන්ව කතා කළේය. “ඔබට කැමති මිනැම දෙයක් ඔබට කළ හැකියි. ඔබේ රටට ගොස් ගස් සිටුවිය හැකියි. මට වෙර කළ හැකියි.

ඉක්බිති ඔහු නැවතුණේය. සිතාරය වැරදීම ඉගෙනීම නිම කළේය. ඉන් පසු ඔහු බටහළා වාදනය ප්‍රගුණ කළේය. පසුව ගුරුවරයාගේ මඟපෙන්වීම යටතේ කවි පබ්දින්නට විය. සරල හා සෘජු දේ පමණක් ජල තලාවක් මත මුදු සුළඟ නළියන්නා සේ, අසා සිටින්නාගේ ආත්මය කැලඹෙන පරිදි ලිවීමේ ගුප්ත කලාව සෙමින් උගත්තේය. නැඟ එන හිරු කඳුවැටියට එපිටින් අදිමදි කරමින් සිටින ආකාරය, මසුන් ජලය යට නිහඬව ලිස්සා යන විලාසය, තරුණ විලෝ ගසක් වසන්ත සුළඟෙහි පැද්දෙන ලීලාව ඔහු විස්තර කළේය. එය අසා සිටීම, හිරු ගැන, මසුන්ගේ පිහිනා යෑම් හෝ විලෝ ගසෙහි මුහු මුහුව ගැන පමණක් අසා සිටීමක් නොවීය.

කෙසේ වෙතත් අනෙක් අවස්ථාවේදී ඔහු දුටුවේ, ඔහු සිය උද්‍යානයේ පැළයක් සිටුවමින් සිටින බවය. බිරිඳ ඔහු අසල සිටගෙන සිටි අතර, ඔහුගේ දරුවෝ පැළය මිදී යුෂෙන් හා කිරෙන් නැහැවුවෝය. අවදි වූ ඔහුගේ කාමරය තුළට සඳරැස් ගලා ආවේය. ඔහු වික්ෂිප්තව නැඟී සිටියේය. ගුරුවරයා තමන් අසල වැතිර නිඳා සිටිනු දුටුවේය. ඔහුගේ දිග සුදු රැවුල සෙමින් වෙවුළුවේය. මේ මිනිසා කෙරෙහි හදිසියේ ඔහුට ඇතිවූයේ වෛරයකි. මේ පුද්ගලයා ඔහුගේ ජීවිතය විනාශ කොට සිය

මියයන තෙක් මට පහර දිය හැකියි. ඒවායේ ඒ තරම් වැදගත්කමක් නැ.”

“මම ඔබට වෛර කරන්නේ කොහොමද?” ගෝකයට පත්ව සිටි කවියා වැලපෙන්නට විය. “ඒක හරියට දිව්‍යලෝකයට වෛර කරනවා වගෙයි.”

ඉක්බිති ඔහු නැවතුණේය. සිතාරය වැරදීම ඉගෙනීම නිම කළේය. ඉන් පසු ඔහු බටහළා වාදනය ප්‍රගුණ කළේය. පසුව ගුරුවරයාගේ මඟපෙන්වීම යටතේ කවි පබ්දින්නට විය.

සරල හා සෘජු දේ පමණක් ජල තලාවක් මත මුදු සුළඟ නළියන්නා සේ, අසා සිටින්නාගේ ආත්මය කැලඹෙන පරිදි ලිවීමේ ගුණ කලාව සෙමින් උගත්තේය. නැග එන හිරු කඳුවැටියට එපිටින් අදිමදි කරමින් සිටින ආකාරය, මසුන් ජලය යට නිහඬව ලිස්සා යන විලාසය, තරුණ විලෝ ගසක් වසන්ත සුළඟෙහි පැද්දෙන ලීලාව ඔහු විස්තර කළේය. එය අසා සිටීම, හිරු ගැන, මසුන්ගේ පිහිනා යෑම් හෝ විලෝ ගසෙහි මුහු මුහු ව ගැන පමණක් අසා සිටීමක් නොවීය.

සුසාධිත සංගීත රාවයක නිමේෂයක් සඳහා අහස හා පොළොව සුසංයෝගී වීමක් විය. සියලු දෙනා තමා ප්‍රේම කළ, නැතහොත් තමා වෛර කළ දෙයක් පිළිබඳව සතුටෙන් හෝ දුක්මුසුව සිතුන. කුඩා දරුවකුගේ සිත ක්‍රීඩාවකට යොමු විය. තරුණයෙක් සිය පෙම්වතිය වෙත නැඹුරු විය. මහලු මිනිසකුගේ සිත මරණය වෙත යොමු විය.

සිය ගුරුවරයා සමඟ ගඟ ඉස්මත්තේ තව කොපමණ කලක් ගත කළේදැයි හැන් ෆ්‍රැක් තවදුරටත් නොදන්නේය. බොහෝවිට ඔහුට දැනුණේ මහලු මිනිසාගේ තත් සංගීතය මගින් පිළිගනු ලැබ ඊයේ මිටියාවතට පැමිණි බවකි. මිනිසාගේ හා කාලයාගේ යුගයන් යථාභූත නොවන බවකි.

උදාසනක අවදි වන විට පැල්පත තුළ සිටියේ තරුණයා පමණි. සෑම තැනකම සොයා බැලූවද, සෑම දිසාවටම හඬ ගැවද, ඇදුරුතුමා එහි නොසිටියේය. එක් රැයකින් හේමන්තය ළඟා වී ඇති බව පෙනිණි. දැඩි සුළඟක් දිරාගිය පැල්පත සෙලවීය. නියමිත කාලය එළඹ

නොතිබුණත් විශාල සංක්‍රමණික කුරුළු රංචු කඳුවැටිය ඉහළින් පියැඹුන. හැන් ෆ්‍රැක් සිය කුඩා විණාවද රැගෙන සිය රටට යන්නට පිටත් විය.

ජනයා ඔහු හමුවට පැමිණි සෑම විටෙකම; මහලු ජනයාට හා ප්‍රභූන්ට ආචාර කරන අයුරින් ඔවුහු ඔහුට ආචාර කළහ. සිය නගරයට ළඟා වූ විට ඔහුගේ පියා, මනාලිය හා ඥාතීන් මියගොසිනි. සෙස්සෝ ඔවුන්ගේ නිවෙස් තුළ දිවි ගෙවූහ.

එදා රාත්‍රියෙහි නදියෙහි පහන් කුඩු සැණකෙළියක් පැවැත්විණි. හැන් ෆ්‍රැක් කවියා නදී ඉවුරෙහි ඇතට වන්නට ගසක කඳට හේත්තු වී අන්ධකාරයෙහි සිටගෙන සිටියේය. ඔහු සිය කුඩා විණාව වයන්නට වූ විට ගැහැනු සුසුම් හෙළමින්, ප්‍රීතියෙන්, කලබලයෙන් රාත්‍රිය දෙස බැලූහ. තරුණයෝ විණා වාදකයාට හඬ ගැසූහ. එහෙත්, ඔවුනට ඔහු සොයාගත නොහැකි විය. ඔවුහු වඩ වඩා උස් හඬින් ඔහුට හඬ ගැසුවේ එවන් හඬක් විණාවකින් ඔවුන් අසා නොතිබුණු බැවිනි. හැන් ෆ්‍රැක් සිනාසුණේය: දහසක් පහන් කුඩුවල පිළිබිඹු පිහිනමින් තිබුණු ගඟ දෙස බැලූවේය. පිළිබිඹු හා සැබෑ පහන් අතර වෙනස ඔහුට හඳුනාගත නොහැකි වූවා සේම, ඔහුගේ ආත්මය තුළ මෙම සැණකෙළියත්, තරුණයකු ලෙස මෙම නදී බව සිටගෙන සිටියදී ආගන්තුක ගුරුවරයාගේ වදන් ඇසුණු ඒ දිනයෙහි පැවැති සැණකෙළියත් අතර වෙනසක් ඔහු නොදුටුවේය.

පරිවර්තනය:
මාලිනි ගෝවින්තගේ

නවකතාවක් ලිවීමත් දිගඳුර දිවීමත්

හරුකි මුරකාමි

ම දිනපතාම දුවන්න පටන් අරන් සෑහෙන කාලයක් ගතවෙලා තිබුණා. ඒ 1982 දී. එතකොට මගේ වයස අවුරුදු 33යි. ඊට ටික කලකට ඉස්සර, මම ටෝකියෝවේ සෙන්දගයා දුම්රියපොළ කිට්ටුව තිබුණු පුංචි ජැස් ක්ලබ් එකක අයිතිකාරයෙක්. ඉස්කෝලෙන් පිටවුණු ගමන්ම වගේ පුංචි පුංචි රැකියා කරන්න මම පෙලඹුණා. නිකම් ඉන්න කාලයක් තිබුණේ නෑ. ඇත්තටම මට උපාධිය ගන්න සම්මාන කිහිපයක අඩුවක් තිබුණා. ඒ කියන්නේ ඒ වෙද්දීත් මම ශිෂ්‍යයකු හැටියටයි පිළිගැනුණේ.

මේ කාලයේදීත් මම කොකුබුන්ජ් දුම්රියපොළ කිට්ටුව පුංචි ක්ලබ් එකක් විවෘත කළා. ක්ලබ් එක එතැන අවුරුදු 3ක් විතර තිබුණා. ඒ ගොඩනැගිල්ල අලුත්වැඩියා කටයුතුවලට වසා දැමුවාට පස්සේ මං අලුත්

තැනකට සංක්‍රමණය වුණා. එතැන ටෝකියෝ නගර මධ්‍යයට හරිම ආසන්නයි. අලුත් තැන ඒ තරම් ඉඩක් තිබුණේ නෑ. අපි ළඟ විශාල පියානෝවක් තිබුණා. ඒක හරියට නියාගන්නවත් එතැන ඉඩක් නොතිබුණු තරම්. දවල් කාලයේදී මේ ක්ලබ් එක කැලේ එකක් හැටියටත්, රාත්‍රියට බාර් එකක් හැටියටත් පවත්වාගෙන ගියා. මේකට එන යන අයට අපි හොඳ ආහාර පිරිනැමුවා. සතිඅන්තවලදී නොයෙක් නර්තනාංග එහෙමත් තිබුණා. ඒ විදිහේ ක්ලබ් එකක් ටෝකියෝවල අද පවා විරලයි කියලයි මට හිතෙන්නේ.

ඉතින් මෙතැනට හුරුවුණු පිරිසකුත් සිටියා. ආර්ථික වශයෙන් වුණත් හොඳ මට්ටමක් තිබුණා. ඒත්, මගේ යාච්චෝ හුඟක් දෙනා කිව්වේ ඔය ක්ලබ් එක බංකොලොත්

වෙයි කියලා. මේ වගේ තැනක් විනෝදාංශයක් හැටියට වගේ කරගෙන යනකොට ඒක සාර්ථක කරගන්න අමාරු බව ඔවුන්ගේ අදහස වුණා. මං වගේ කෙනෙකුට හරියට බිස්නස් දන්නෙත් නැතුව මේ වැඩේ කරගෙන යාම අසීරු බව ඔවුන් කිව්වා. හැබැයි මගේ යාච්චන්ගේ පුරෝකථන මුළුමනින්ම වැරදුණා. ඇත්තම කිව්වොත් මං බිස්නස්වලට දක්ෂයි කියල මමවත් හිතුවේ නෑ. අසාර්ථක වීම කියන්නෙ විකල්පය නොවන බව මං තේරුම් අරන් තිබුණා. මගේ හැම දෙයක්ම වගේ මම ඒ වෙනුවෙන් යෙදෙව්වා. ප්‍රතිඵල ලැබෙන්නේ මං දරන වෙනස බව මත මම දැන සිටියා. මම හුඟක් මහන්සියෙන් වැඩ කළා. එහෙම කරන්න තුරම් හැකියාවකුත් මට තිබුණා. මම වැඩ කළේ රේස් දුටු අශ්වයකුට වඩා වැඩ කරන අශ්වයකු වගේ.

ධනවත් පවුල් පසුබිමක වැඩුණු නිසා ව්‍යවසායකත්වය ගැන මට තේරුමක් තිබුණේ නෑ. නමුත්, ව්‍යාපාරිකව මගේ බිරිඳගේ පවුලට ව්‍යාපාරික පසුබිමක් තිබුණා. ඇයට සහජයෙන් වගේ තිබුණු ව්‍යාපාරික දැනුම මට ලොකු උදව්වක් වුණා.

මම හුඟක් වෙනස මහන්සි වී වැඩ කළා. උදැසන සිට රාත්‍රිය වන තෙක්ම ක්ලබ් එකේ දවස ගතවුණා. හැම විදියකම වේදනාකාරී අත්දැකීම් මම ලැබුවා. කලකිරීම් ඕනෑ තරම් විඳ ගත්තා. ඒත් ඒ වෙනස, අත්දැකීම් එයින් ප්‍රමාණවත් ලාභයක් ලැබෙන තරමට ව්‍යාපාරය දියුණු වීමට බලපෑවා. කිහිපදෙනෙක් කුලියට වැඩව ගන්න මට පුළුවන් වුණා. අත්තිමේදී මට හුස්මක් ගන්න තරම් නිදහසක් ලැබුණා. මුලදී දෙන්න අකැමැති වුණු හැම බැංකුවකින්ම මම ණයට සල්ලි ගත්තා. ඒත් පසුකාලීනව ඉන් විශාල කොටසක් ගෙවා දමන තරමට මම සාර්ථක වුණා.

හුඟක් දේවල් යහපත් අතට හැරෙමින් තිබියදී මට තිබුණේ පැවැත්ම පිළිබඳ ප්‍රශ්නය යි.

වෙනත් කිසිවක් ගැන සිතීමට පවා මට කාලය තිබුණේ නෑ. ඒ කාලය ගැන මට දැන් හැඟෙන්නෙ ඉණිමගේ ඉහළටම නැග්ගාට පස්සෙ ඊළඟ පියවර අවකාශයට විවර වුණා වගේ. ඕනෑම ගැටලුවකට මුහුණදීමට තරම් ශක්තියක් දැන් මට තියෙන බවට මා තුළ විශ්වාසයක් ඇති වුණා. මං ගැඹුරු හුස්මක් ගත්තා. ඉණිමගේ පහළට එන්න ගත්තා. ඊට පස්සේ මගේ වටපිටාව දිහා හැරිලා බැලුවා. මගේ ජීවිතයේ ඊළඟ අදියර කුමක්ද කියලා මම කල්පනා කළා. තවමත් මං තිස් හැවිරිදි වියට ළඟා වුණා විතරයි. ඒ වයසට එනකොට තවමත් මං තරුණයි කියල මම සිතුවේ නෑ. ලස්සන කාරණය තමයි, ඒ අවධිය පසුකරත්ම නවකතාවක් ලියන්න මා තුළ පෙලඹීමක් ඇතිවීම.

ඒක වුණු නිශ්චිත මොහොත මට කියන්න පුළුවන්. 1978 අප්‍රේල් 1 වැනිදා වෙලාව ප.ව. 1.30. මම සිටියෙ ජංගු ක්‍රීඩාංගණයේ බේස්බෝල් තරගයක් නරඹමින්. ඒ කාලයේ මං හිටපු ගෙදර ඉදන් ජංගු ක්‍රීඩාංගණයට තිබුණේ පයින් ඇවිද යා හැකි දුරක්. අනෙක, මම යාකුල්ටි ස්වැලෝස්ලාගෙ රසිකයෙක්. එදා වසන්ත කාලයේ හරිම ලස්සන දවසක්. අහසේ වලාකුළු තිබුණේ නෑ. ඒ දිනවල ජංගු ක්‍රීඩාංගණයේ ආසන තිබුණේ නෑ. මං තණපලස මත වාඩි වී සිටියා. විටෙක තණපලස මත දිගාවෙමින්, තවත් විටෙක ශීත කළ බීර විදුරුවක් තොලගාමින් මං තරගය නරඹමින් සිටියා. සාමාන්‍යයෙන් වෙනදා වගේම එදත් ක්‍රීඩාංගණය එතරම් ජනයාගෙන් පිරී තිබුණේ නෑ. කොහොමටත් ඒ තරග කාලය පටන්ගත්තා පමණයි. ස්වැලෝස්ලා හිරෝෂිමා කාප්ලාව අභිභවා යමින් සිටියා. ටකේෂි යසුඩා, ස්වැලෝස්ලා වෙනුවෙන් දක්ෂ ලෙස ක්‍රීඩා කරමින් සිටියා. ඔහු බොහොම වස දිග පන්දු ක්‍රීඩකයෙක්. තරගයේ පළමු වටයේ උච්ඡතම අවස්ථාව වෙද්දී ඔහු පහසුවෙන්ම පිටියෙන්

ඉවත් වුණා. ඊළඟට ඩේව් හිල්ටන්ගේ දස්කම්. ස්වැලෝස්ලාගේ පැත්තෙන් මුලින්ම බැටි කළේ ඩේව් හිල්ටන්. ඔහු තරුණ ඇමරිකානු ක්‍රීඩකයෙක්. හිල්ටන් වම් පැත්තෙන් ක්‍රීඩා කළා. ඔහු පහර දෙන විට පන්දුව පිත්තේ වදින විට නැගෙන ශබ්දය පිටිය පුරා දෝංකාර දුන්නා. හිල්ටන් හරිම පහසුවෙන් පළමු වටය සම්පූර්ණ කළා විතරක් නෙවෙයි දෙවන වටයත් ගියා. හරියටම අන්න ඒ මොහොතේදී තමයි මට ඒ සිනිවිල්ල හැඟුණේ. ඔබ දන්නවා ඒ කුමක්ද කියලා. මට නවකතාවක් ලියන්න ඕන කියල

කියල මම එතකොටත් සොයමින් සිටියා. අඩුම ගාණේ මට හොඳ ආවුන්ටත් පැනක්වත් නෑ නේද කියලා එතකොට මට සිතුවා. ඉතින් මං ජින්ජිකුවල කිනෝකුනියා කඩයට ගිහින් ලියන කඩදාසි ටිකකුයි ඩොලර් 5කට පැනකුයි අරන් ආවා. ඒ තමයි ලිවීම වෙනුවෙන් මම කළ පුංචි ආයෝජනය. ඔය විදියට ඒ හේමන්තය වෙද්දී පටන් අරගෙන පිටු 200ක අත්පිටපතක් මම සම්පූර්ණ කළා. ඒත් ඒකට කරන්නෙ මොකක්ද කියල මට පැහැදිලි අදහසක් තිබුණේ නෑ. අන්තිමේ මං ඒක ගුන්සෝ සාහිත්‍ය සඟරාවේ

නවකතාකරුවෙක් වෙන්න මට කිසිම බලාපොරොත්තුවක් තිබුණේ නෑ. මට තිබුණේ නවකතාවක් ලිවීමේ දැඩි ආශාව පමණයි. මං ලියන්න ඕන මොනවද කියල මට හුඟක් ශක්තිමත් පින්තූරයක් තිබුණේ නෑ. ඒ මොකක්ද කියල මම එතකොටත් සොයමින් සිටියා. අඩුම ගාණේ මට හොඳ ආවුන්ටත් පැනක්වත් නෑ නේද කියලා එතකොට මට සිතුවා. ඉතින් මං ජින්ජිකුවල කිනෝකුනියා කඩයට ගිහින් ලියන කඩදාසි ටිකකුයි ඩොලර් 5කට පැනකුයි අරන් ආවා. ඒ තමයි ලිවීම වෙනුවෙන් මම කළ පුංචි ආයෝජනය.

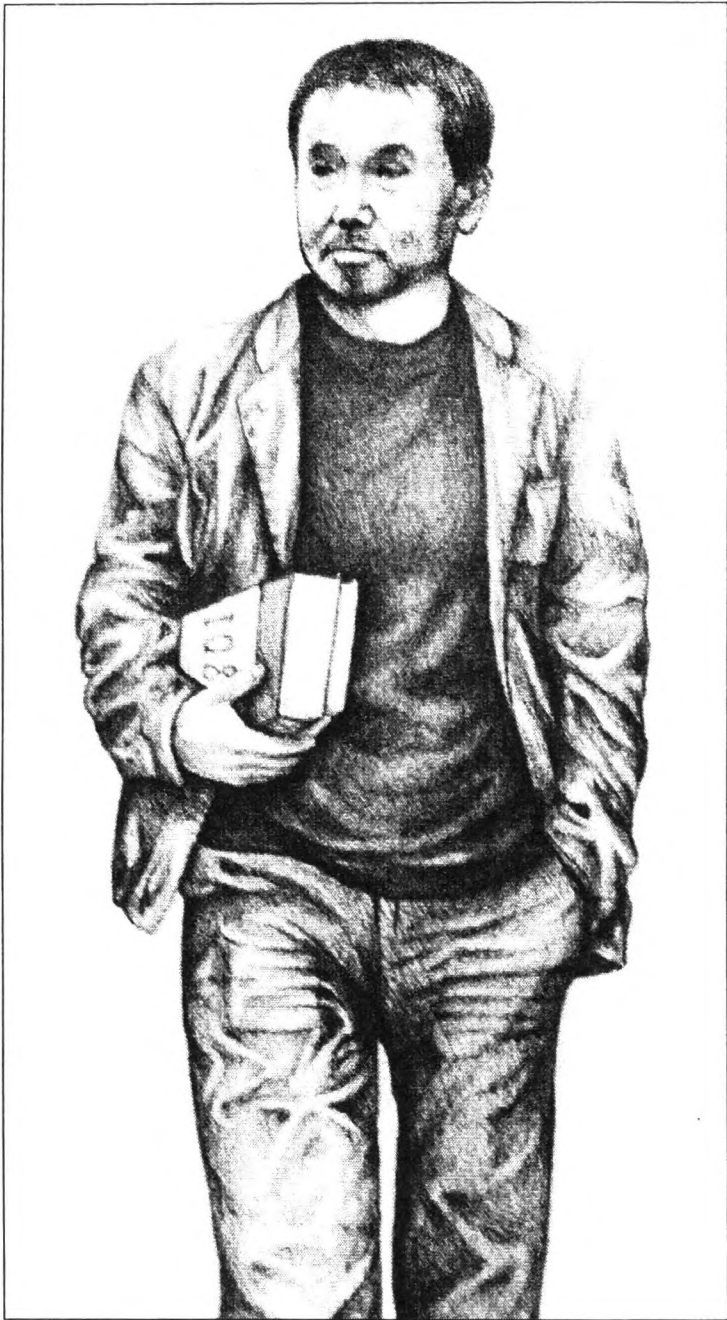

සිතුවා. ඒ මොහොතමට තවමත් හොඳට මතකයි. හරි පුළුල් අහස, අලුත් තණකොළවල පහස, පන්දුවට පහර වැදෙද්දී ඇති වුණු තෘප්තිමත් හැඟීම වගේ මේ සෑම දෙයක්ම. කුමක් හෝ දෙයක් අහසෙන් කඩා වැටුණා. ඒ තමයි ඔය සිනිවිල්ල. මං ඒක අල්ලා ගත්තා.

නවකතාකරුවෙක් වෙන්න මට කිසිම බලාපොරොත්තුවක් තිබුණේ නෑ. මට තිබුණේ නවකතාවක් ලිවීමේ දැඩි ආශාව පමණයි. මං ලියන්න ඕන මොනවද කියල මට හුඟක් ශක්තිමත් පින්තූරයක් තිබුණේ නෑ. ඒ මොකක්ද

නවක ලේඛකයන්ගේ තරගයට යොමු කළා. ඒක යවද්දී මම පිටපතක්වත් තියා ගත්තේ නෑ. මගේ අත්පිටපත තේරුණේ නැත්නම් ඒක එතැනින් ඉවර වෙයි කියලා සිතුවා මිසක මං ඒ ගැන තවත් කරදර වුණේ නෑ. සාර්ථක හෝ සාර්ථක නොවුණ පොතක් ලියන්නයි මට වුවමනාව තිබුණේ.

ඒ අවුරුද්දේදී, හැම වතාවෙම පැරදෙන යාකුල්ටි ස්වැලෝස් කණ්ඩායම ජපාන තරග මාලාවේදී හත්කයු බිරේවිස්ලා පරාජය කළා. ඇත්තටම මං මේකෙන් තිගැස්සුණා. මං

කොරාකුයෙන් ක්‍රීඩාංගණයේ තිබුණු තරග කිහිපයක්ම බලන්නන් ගියා.

ඇත්තටම කවුරුවත් සිතුවේ නෑ ස්වල්පෝස්ලා ජයගනිවි කියලා. මේ සමඟ ඔවුන්ගේ පළාතේ තිබුණු ජිනිගු ක්‍රීඩාංගණය පාසල් බේස්බෝල් ක්‍රීඩා තරගවලට අරන් තිබුණා. ඒ මතරම් හේමන්තයයි. හරි පැහැදිලි අහසක් තිබුණා. බෙයිජි අනුස්මරණ කලාගාරය ඉදිරිපිට තියෙන ගිනිකෝ ගස් තද රන්වන් පැහැයකින් දිස්වුණා. ඒ දර්ශනය මං ඊට කලින් ඒ විදියට දැකලා නෑ. ඒ විසිගණන්වලදී මා පසුකළ අවසන් හේමන්තයයි.

ඊළඟට එළැඹෙන වසන්තයේදී ‘ගුන්සෝ’ සඟරාවේ සංස්කාරකගෙන් මට දුරකථන ඇමතුමක් ලැබුණා. මගේ නවකතාව ජයග්‍රාහී ලැයිස්තුවට තේරී ඇති බව ඔහු මට දැනුම් දුන්නා. මේ තරගයට මමත් අයැදුම් කළ බව ඒ වන විට මට මුළුමනින්ම අමතක වෙලයි තිබුණේ. වෙනත් නොයෙක් වැඩ කටයුතු නිසා මං හුඟක් කාර්යබහුලව සිටීම ඊට හේතුව යි. කොහොම නමුත් මගේ ත්‍යාගලාභී නවකතාව සඟරාවේ එම ගිම්හාන කලාපයේ ‘සුළඟේ ගී ගයනවා අසන්න’ (Hear the wind sing) මැයෙන් පළ වුණා. ඊට හොඳ පිළිගැනීමකුත් ලැබුණා. සිදුවෙමින් තිබෙන්නේ කුමක්දැයි ඇත්තටම නොදන සිටියත් මා නැඟී එන නවකතාකරුවකු විදියට ලේබල් වෙලා තිබුණා. මම මවිතයට පත්වුණා. ඒත් මා ගැන දන්නා මිනිස්සු මටත් වඩා මවිතයට පත්වුණා.

මෙයින් පසුව, ජැස් ක්ලබ් එකේ වැඩකටයුතුත් කරගෙන යන අතරතුර මං මගේ දෙවන නවකතාව Pin Ball 1973 දී එළිදැක්වුවා. ඒක මධ්‍යම ප්‍රමාණයේ පොතක්. මං කෙටිකතා කිහිපයකුත් ලියා තිබෙනවා. ඉන් සමහරක් එෆ්. ස්කොට් ෆිට්ස්ජෙරල්ඩ් පරිවර්තනය කර තිබෙනවා. Hear the wind sing හා Pin ball පොත් දෙකම 1973 දී අකුනගාවා ත්‍යාගයට නිර්දේශ වුණා. ඒත් අන්තිමේදී දෙකෙන් එකකටවත් ත්‍යාගය හිමිවුණේ නෑ. ඒ කොහොම වුණත් මං ඒ ගැන එතරම් තැවෙන්නේ නෑ. මට ත්‍යාගය හිමිවුණා නම් සම්මුඛ සාකච්ඡාවලට, පැවරුම්වලට මට වැඩියෙන් යෙදෙන්න වෙයි. ඒක එහෙම වුණොත් ක්ලබ් එකේ වැඩවලට මට එය බාධාවක් වෙන්න පුළුවන්. අවුරුදු තුනක් තිස්සේ මං ජැස් ක්ලබ් එක කරගෙන ගියා. ගිනුම් තැබීම, බඩු වට්ටෝරු පරීක්ෂාව, මගේ කාර්යමණ්ඩලය දෛනික රාජකාරිවල යෙදවීම, කවුන්ටරය පිටුපස සිටගෙන කොක්ටේල් මිශ්‍රණ පිළියෙල කිරීම සහ ඉවුම් පිහුම් කිරීම වගේ හැම දෙයක්ම කලා. ලිවීමත් ගෙදරදී, කුස්සියේ

මේසයේ වගේ නොයෙක් තැන්වල ඉදගෙන නින්දට යනතුරු ඉඩ ලැබෙන හැටියට කළා. මට ජීවිත දෙකක් තිබෙනවාද කියල එතකොට මට සිතෙනවා. එක් මිනිසකු තුළ මිනිසුන් දෙදෙනෙක්.

හොඳ නවකතාවක් ලිවීමේ වුවමනාව මෙහෙම යන විට මා තුළ ඇති වුණා. මගේ පළමු පොත් දෙක ලිවීමෙන් මං තෘප්තියක් ලැබුවා. ඒත් ඒ පොත් දෙකේම මං කැමැති නැති කොටස් තිබෙනවා. මට ලියන්න ලැබුණේ ක්ෂණිකව, පැය භාගයක් මෙතැන ඉදගෙන ලිව්වොත් තව පැයක් එතැනදී ලියනවා. නිරන්තරයෙන් වෙනෙස වී වැඩ කිරීමට මට සිදුවී තිබීම ඊට හේතු වුණා. ඔරලෝසුවක් සමඟ තරඟ කරන්න මට සිදුව තිබුණා. ඒත් අරමුණකට මැනවින් සිත යොමු කරගෙන සිටීමට මට නොහැකි වුණා. මේ නිසා සිදුවුණේ මම රසවත් යමක් ලියා දැක්වීමට වැයම් කළත් ප්‍රතිඵලය සංකීර්ණ අතිශයින් ගැඹුරු දෙයක් වීම යි. මට දැනුණේ නවකතාකරුවකු වීමට පුදුමාකාර අවස්ථාවක් මට ලැබී තිබියදීත්, ස්වාභාවිකවම මට ඊට ඇල්මකුත් තිබියදීත් මේක හරියට කරගන්න බෑ වගේ හැඟීමක්. ඉතින්, මේ ගැන හුඟාක් දුරට කල්පනා කරල මං තීරණයක් ගත්තා. ඒ තමයි මගේ ව්‍යාපාරය වසා දමා මුළුමනින්ම ලිවීමට යොමු වීම. ව්‍යාපාරවලින් අයින් වුණාට පස්සෙ මට තේරුණු දෙය තමයි, ජැස් ක්ලබ් එකෙන් මා ලැබූ ආදායම නවකතාකරුවකු ලෙස මං උපයන ආදායමට වඩා වැඩි බව.

මගේ මිතුරන් වැඩිදෙනෙක් මං ගත්ත තීරණයට තරයේම විරුද්ධ වුණා. අඩුම තරමින් ඔවුන්ට ඒ ගැන දෙගිඩියාවක්වත් තිබුණා. “ඔබ දැන් බිස්නස් එක හොඳටම කරගෙන යනවා...” ඔවුන් මට කීවා. “ඔබ නවකතා ලියන අතරම ඒක කරගෙන යන්න කියලා වෙන කාට හරි බාර දෙන්න බැරි ඇයි?” ඔවුන් ප්‍රශ්න කළා. ඒත්, මගේ මිතුරන්ගේ උපදෙස් පිළිපැදීමට මට

නොහැකි වුණා. මං කරන්නෙ මොකක්ද ඊට මුළුමනින්ම කැපවී සිටීම තමයි මගේ විදිහ. එහෙම කරලත් මම අසාර්ථක වුණොත් මට ඒ ප්‍රතිඵලය බාර ගන්න පුළුවන්. ඒත් මොනව හරි හිතන්නැතිව බාගෙට කරලා ඒ වැඩේ අසාර්ථක වුණොත් මට කනගාටු වෙන්න සිදුවෙනවා.

ඉතින්, හැමෝගේම විරෝධය පැත්තකට දාලා මං ක්ලබ් එක විකුණුවා. තවදුරටත් මං යන්නම් එල්ලිලා හිටියෙ නවකතාකාරයෙක් විදියටයි. “දැන් අවුරුදු දෙකකට ලියන්න මට නිදහසක් ලැබුණා.” මං මගේ බිරිඳට කරුණු පහදා දුන්නා. “මේ වැඩේ වැරදුණොත් අපිට වෙන කොහේ හරි තව බාර් එකක් ඇරන්න පුළුවනි. මං තවම තරුණයි. ආයෙමත් පටන්ගන්න අපට කල් තියෙනවා...” ඒ 1981 අවුරුද්ද. අපට තවමත් ගෙවීමට ණය ටිකකුත් තිබුණා. ඒත් මොනවා වුණත් මං මගේ උපරිමයෙන් වැඩ කරනවා කියලා හිතා ගත්තා.

ඔය විදිහට මං මගේ නවකතාව ලියන්න පසුබිම හඳුනාගත්තා. ඒකට අවශ්‍ය පර්යේෂණ කටයුතුවලට සතියක් විතර හොකයිදෝ දූපතේ නතර වුණා. ඊළඟ අප්‍රේල් වන විට A Wild Sheep Chase ලියල ඉවර කරන්න මට පුළුවන් වුණා. මේ නවකතාව මගේ කලින් නවකතා දෙකටම වඩා දීර්ඝ එකක්. ඒකේ කතාන්තරය වගේම අරමුණත් වඩා පුළුල්. ඒක ලියල අවසන් ඒන කාලය වෙද්දී මං මගේම කියල ගෛලියක් ගොඩනගාගෙන ඇති බව මටම අවබෝධ වුණා. දැන් මටම වුණත් මං නවකතාකරුවෙක් කියල කියාගන්න පුළුවන් බව පෙනුණා.

ගුන්සෝ සඟරාවේ සංස්කාරකයන් ප්‍රධාන ධාරාවේ තැබිය හැකි නිර්මාණයක් මගෙන් බිහිවෙතැයි අපේක්ෂාවෙන් සිටියා. A Wild Sheep Chase ගැන ඔවුන් ඒ තරම් අවධානයක් දැක්වුයේ නෑ. කොහොම නමුත් පාඨකයා මේ පොතට ඇලුම් කරන බවක් පෙනුණා. ඒක මගේ සතුටට කාරණයක්.

නවකතාකරුවකු හැටියට මගේ නියම ආරම්භය වූයේ මෙයයි.

වෘත්තීය ලේඛකයකු වීමට තීරණය කළායින් පසු තවත් ගැටලුවක් මතු වුණා. ඒ කාරිය නිරෝගීභාවය පවත්වාගන්නේ කොහොමද කියන එකයි. ක්ලබ් එකේ වෙහෙස වෙලා වැඩ කරද්දී ඒ ගැටලුව ඇතිවුණේ නෑ. ඒත් එක තැනක ඉඳගෙන ලියන්න පටන් ගත්තායින් පසු මගේ බර රාත්තල් ගණන්වලින් වැඩිවුණා. සිගරට් බීමත් එන්න එන්නම

විශේෂ උපකරණ මොනවත් ඕනෑ වෙන්නේ නෑ. වෙනම තැනකට යන්න අවශ්‍යත් නෑ. හොඳ සපත්තු දෙකකුයි, හොඳ පාරකුයි තියෙනවා නම් ඒ හොඳටම ප්‍රමාණවත්. බාර් එක වහලා දැම්මට පස්සෙ මං මගේ ජීවන ශෛලිය මුළුමනින්ම වගේ වෙනස්කර ගත්තා. මමයි බිරිඳයි නරාඡිනෝවල පදිංචියට ගියා. ඒ ප්‍රදේශයේ සිත්ගන්නාසුලු ග්‍රාමීය පසුබිමක් තිබුණා. හොඳ ක්‍රීඩා පහසුකම් එහි තිබුණේ නෑ. ඒත් ස්වයං ආරක්ෂක බලකා කඳවුරක්

නවකතාකරුවෙක් ලෙස ජීවිතය පටන්ගත්තට පස්සෙ මමත් මගේ බිරිඳත් ඇඳිරි වැටෙනකොටම නින්දට යන්නත්, හිරු නැඟෙනකොටම අවදි වෙන්නත් තීරණය කළා. අපි තේරුම් ගත් හැටියට ඒ තමයි ජීවත් වීමට සුදුසුම විදිය. එය ස්වාභාවිකත්වයට හුඟාක්ම කිට්ටුයි. එතැන් පටන් අපි තීරණය කරපු තවත් දෙයක් තමයි, අපට හමුවීමට අවශ්‍ය අය පමණක් හමුවීම. මේ සරල, සාමාන්‍ය දිවිපැවැත්මට හුරුවුණායින් පසු මං උදේ 5 වෙන්න කලින් අවදි වුණා. රෑ 10 වෙන්න කලින් නින්දට ගියා. විවිධ පුද්ගලයන් දවසේ නොයෙක් කාලවල තම උපරිමය දක්වනවා.

වැඩි වුණා. කොච්චරද කිව්වොත් දවසට සිගරට් 60ක්! මගේ ඇඟිලි කහපාට වුණා. ඇඟ දුමෙන් තැම්බුණා වගේ. මේක මගේ යහපතට හේතු වුණේ නෑ. තීරණයක් ගත්තා. නවකතාකාරයන් හැටියට දිගු කලක් ජීවත් වෙන්න නම් නිරෝගී පැවැත්ම තහවුරු කර ගැනීමට ක්‍රමයක් අවශ්‍ය කළා.

ව්‍යායාම බොහොමයක් අතරින් දිවීම හුඟාක් ප්‍රතිඵල සහිතයි. ඒ සියල්ලටමත් කලින් දිවීමේදී ඔබට වෙනත් කාගෙන්වත් උදව්වක් අවශ්‍ය කරන්නෙත් නෑ. ඒ වගේම

එහි තිබුණා. ඒ වගේම මං මාවත් හොඳින්ම නඩත්තු කෙරුණා. නිහොන් විශ්වවිද්‍යාලයට යාබදව ක්‍රීඩා පුහුණුවීම් සඳහා යොදා ගන්නා ප්‍රදේශයකුත් තිබුණා. උදෙන්ම එහි යාමට පුළුවන් වුණා නම්, එතැන කවුරුවත් සිටියේ නෑ. ධාවන පථය පාවිච්චි කරන්න මට පුළුවන් වුණා. ඉතින් ව්‍යායාමයට කරන්නෙ මොනවද කියල තවත් හිත හිතා ඉන්න දෙයක් තිබුණේ නෑ. මං දුවන්න පටන් ගත්තා.

ඊට මද කලකට පසු මං සිගරට් බොන එක නතර කළා. ඒක ලේසි වුණේ නෑ. ඒත්

දිවීමයි සිගරට් බීමයි දෙකම එකට කරන්න පුළුවන් වුණෙත් නෑ. දිවීම සඳහා මා තුළ තිබුණු බලවත් ආසාව පසුබෑමේ රෝග ලක්ෂණ අභිභවා යාමට තරම් බලවත් වුණා. දුම්පානයෙන් මිදීම සංකේතාත්මකව මගේ කලින් ජීවිතයට සමුදීමක් වුණා.

ඉස්කෝලේ යද්දි ශාරීරික අභ්‍යාස පත්තිවලට හෝ ක්‍රීඩා දිනයට මං සැලකිල්ලක් දැක්වූයේ නෑ. ඒත් දුවන්න පටන්ගත්තයින් පස්සේ ඒ තත්ත්වය වෙනස් වුණා. මට මොනව හරි කරන්න උවමනා වුණායින් පස්සේ මං ඒකට කැමැත්තක් දක්වනවා. මට ඒක කරන්න ඕන වුණාම තිබුණු හැමදේම අත්හැරල දාල හරි මං ඒක කරනවා. මං හොඳ මලල ක්‍රීඩකයෙක්

ක්‍රමය ගැනත් තේරුමක් ඇතිවුණාම යි. මං ඊට කැපවෙලාම එය හදාරනවා. දැනුම අත්කර ගැනීමේදී සතුටුදායක ලෙස මං කාර්යක්ෂම වුණා.

වෘත්තීය ලේඛකයකු බවට පත්වීමේදී හොඳින්ම බලපෑ කාරණයක් වුණේ මං වේලාසනින් නින්දට ගොස් වේලාසනින් අවදිවන අයකු වීම යි. ක්ලබ් එක කරගෙන යද්දී පාන්දර වන තෙක්ම මට නින්දට යන්න ලැබුණේ නෑ. ක්ලබ් එක වහන්තේ 12.00ට. ඒත් එතැන ඉඳන් ඒක අස්කරන්න නොයෙක් දේ ගැන බලන්න, හොයන්න, ගණන් හිලව් හදන්න, මේවා ගැන කතා කරන්න වගේ හුගක් වැඩ තියෙනවා. අන්තිමේදී සහනයක්

+-----+

මං දුවන්න පටන් ගත්ත මුල් දවස්වල මට දුර දුවන්න පුළුවන් වුණේ නෑ. මට පුළුවන් වුණේ විනාඩි 20ක් 30ක් පමණ දුවන්න විතරයි. ඒ දුර දුවනකොටත් මගේ කකුල් වේවිලනවා, හදවත වේගයෙන් ගැහෙනවා.

+-----+

වුණේ නෑ. ක්ෂණිකව දේවල් තීරණය වන ක්‍රීඩාවල මං දක්ෂයෙක් වුණෙත් නෑ. මං ඇඳපු දිගදුර දුවන ඇඳුම මගේ පෞරුෂය තවත් වැඩි කළා. දෛනික ජීවිතයට අපහසුවකින් තොරව මං අනුගත වුණේ කොහොමද කියලත්, ඒකෙන් පැහැදිලි වුණා. මේ කාරණය මං ගැන වගේම මගේ අධ්‍යයන කටයුතු ගැනත් පැහැදිලි කරන්න යොදාගන්න පුළුවන්. ඉගෙන ගත්ත මුළු කාලයම ගත්තොත්, ප්‍රාථමික ශ්‍රේණියේ ඉඳන් උසස් අධ්‍යාපනය දක්වාම ඉගෙනීමට බලහත්කාරයෙන් යොමුවෙන්න මගේ කැමැත්තක් තිබුණේ නෑ. ඒත් මගේ ප්‍රතිඵල මිනිස්සුන්ගෙන් සැඟවිය යුතු තරම් මට්ටමක තිබුණේ නෑ. සෑම දෙයකින්ම ඉහළින්ම සමර්ථ වූ බවක් ඉන් කියැවෙන්නේ නෑ. මං ඉගෙනීම ආසාවෙන් ගත්තේ අධ්‍යාපන

ලබන්න කියලා මත්පැන් ටිකකුත් ගන්නවා. ඒ කියන්නේ මේ වෙද්දී පාන්දර තුන විතර වෙලා. හිරු එළිය යන්නමින් එබෙන්නත් ළඟයි. මේ වෙලාවේ ලියනවා. ඔහොම කරලා ඊළඟ දවස ජීටන් ගන්නකොට දවල් වෙලා.

නවකතාකරුවෙක් ලෙස ජීවිතය පටන්ගත්තට පස්සේ මමත් මගේ බිරිඳත් ඇඳිරි වැටෙනකොටම නින්දට යන්නත්, හිරු නැඟෙනකොටම අවදි වෙන්නත් තීරණය කළා. අපි තේරුම් ගත් හැටියට ඒ තමයි ජීවත් වීමට සුදුසුම විදිය. එය ස්වාභාවිකත්වයට හුඟාක්ම කිට්ටුයි. එතැන් පටන් අපි තීරණය කරපු තවත් දෙයක් තමයි, අපට හමුවීමට අවශ්‍ය අය පමණක් හමුවීම. මේ සරල, සාමාන්‍ය දිවිපැවැත්මට හුරුවුණායින් පසු මං උදේ 5 වෙන්න කලින් අවදි වුණා. ෧-10 වෙන්න

කලින් නින්දට ගියා. විවිධ පුද්ගලයන් දවසේ නොයෙක් කාලවල තම උපරිමය දක්වනවා. මම නම් නොවැරදීම උදේ කාලයේ මිනිසෙක්. මගේ උපරිම හැකියාවන් මතුවුණේ උදෑසන යි. දවස නිමාවන විට මම සැහැල්ලුවෙන් සිටියා. ඒ වෙලාව වෙන්වුණේ පොතක් පතක් කියවන්න සංගීතය රසවිඳින්න වගේ දේකට. මේ ජීවන රටාවට ස්තූතිවන්නට දැනට වසර 27ක් තිස්සේ මට හොඳින් වැඩ කරන්න පුළුවන්. ඒක යම් රටාවක්. කොහොම නමුත් ඒ තුළ ඕනෑවට වඩා රාත්‍රී ජීවිතයට අනුගත වීමක් නෑ. සමහර විට මේ රටාව සෙසු අය සමඟ ඇති සබඳතා අර්බුදයට ලක් කිරීමට හේතුවක් වෙනවා. නොයෙක් අයගෙන් නොයෙක් දේවලට ලැබෙන ආරාධනා එක දිගට ප්‍රතික්ෂේප කරන්න ගත්තාම ඔවුන් අමනාප වෙනවා. ඒත් මෙතැනදී මම කල්පනා කළේ මගේ ජීවිතයේ සම්බන්ධතා ගොඩනගා ගත යුත්තේ යම් විශේෂිත පුද්ගලයෙක් සමඟ නොවන බව සහ මගේ පාඨකයන් සමඟ බවයි. මං තෝරාගත් ජීවන රටාව කුමක් වුණත් මගේ පාඨකයන් එය පිළිගන්නා බව පෙනුණා. නවකතාකරුවකු ලෙස මාගේ කාර්ය භාරයේ ප්‍රමුඛතාව කුමක් විය යුතුද යන්න ගැන මම කල්පනා කළා. මම මගේ පාඨකයන්ගේ මුහුණු දුටුවේ නෑ. මා හා ඔවුන් අතර තිබූ සම්බන්ධය සංකල්පීය යමක් මිස අනෙකක් නොවෙයි. නමුත්, එය අඛණ්ඩව පවත්වා ගැනීම මගේ ජීවිතයේ වැදගත්ම අංගය ලෙස මා දුටුවා.

වෙනත් වචනවලින් කියනවා නම්, ඔබට සෑම අයකු කෙරෙහිම කාරුණික විය නොහැකි යි. මං ක්ලබ් එක කරන කාලෙදීම මේ බව තේරුම් ගත්තා. හුඟාක් අනුග්‍රාහකයින් ක්ලබ් එකට ආවා. ඒ අතරින් දහදෙනෙකුට කෙනෙක් විනෝද වෙලා ආයෙමත් එන්න තීරණය කළොත් ඒ ඇති කියල මට පෙනුණා. එහෙම දහදෙනෙකුට කෙනෙක් ආයෙමත් ආවොත් බිස්නස් එක කඩා වැටෙන්න

නැතිව ගෙනියන්න පුළුවන් බව මට තේරුණා. මේක තවත් විදියකින් කල්පනා කළොත් දහදෙනෙකුගෙන් නවදෙනෙක්ම ආයෙමත් ක්ලබ් එකට ආවේ නෑ කියල ප්‍රශ්නයක් වුණේ නෑ. මේ යථාර්ථය තේරුම් ගැනීමත් එක්ක මගේ උර මත පැටවුණු බර මඳක් සැහැල්ලු වුණා. දැනටත් මං හොඳින්ම දන්න දෙයක් තමයි කිසියම් පුද්ගලයෙක් යම් තැනකට කැමැත්තක් දක්වන්නේ ඇත්තටම ඊට කැමැත්තක් ඇත්නම් පමණක් බව. මේ තේරුම් ගැනීමත් එක්ක මගේ දර්ශනය හරි පැහැදිලි යි. මොනවා වුණත් මං ඊට අනුගතව වැඩ කළා. මේ තමයි, මං බිස්නස්වලින් ඉගෙන ගත්ත පාඩම. A Wild Sheep Chase ලිවීමට පස්සේ මං ව්‍යාපාර හිමිකරුවකු ලෙස ලැබූ අත්දැකීමත් එක්ක ලිවීම දිගටම කළා. හැම නිර්මාණයකදීම මගේ පාඨකයන් දහයට එකක් අනුපාතයට වර්ධනය වුණා. ඒ අතරින් වැඩි දෙනා තරුණ අය. ඔවුන් මගේ ඊළඟ පොත එනකල් නොඉවසිල්ලෙන් වගේ බලා සිටියා. ඒක පොත්හල්වලට එනවත් එක්කම ඔවුන් එය මිලට ගත්තා. මේ තත්ත්වය මට හුඟක් යහපත් විදියට දැනුණා. මං මට ලියන්න ඕනෑ දේවල් ලිව්වා. ලිවීම මට ජීවන වෘත්තියක් නිර්මාණය කළා. එතැනින් එහාට මං කිසිවක් ප්‍රශ්න කළේ නෑ. මගේ Norwegian Wood නවකතාව අනපේක්ෂිත විදිහට පිටපත් මිලියන 2කට වඩා අලෙවි වුණා. යම් යම් දේවල් පුංචියට වුණත් වෙනස් වෙන්න මේ තත්ත්වය බලපෑවා. ඒ 1987 දී විතර.

මං දුවන්න පටන් ගත්ත මුල් දවස්වල මට දුර දුවන්න පුළුවන් වුණේ නෑ. මට පුළුවන් වුණේ විනාඩි 20ක් 30ක් පමණ දුවන්න විතරයි. ඒ දුර දුවනකොටත් මගේ කකුල් වෙවිලනවා, හදවත වේගයෙන් ගැහෙනවා. ඇත්තටම මට හුඟක් වෙලා ව්‍යායාමවල යෙදෙන්න පුළුවන් වුණේ නෑ. දුවන්න පටන්ගත්තට පස්සේ මගේ ශරීරය ඒක බාර ගත්තා. ටිකෙන් ටික මං මගේ තත්ත්වය වර්ධනය කර ගත්තා. මං ධාවනයේ

යෙදෙන ක්‍රීඩකයකුගේ තත්ත්වයටම ආවා. හුස්ම ගැනීම සාමාන්‍ය තත්ත්වයට සිදුවුණා. වැදගත්ම කාරණය දුවන වේගය හෝ දුර නොව, නතර නොවී හැමදාමත් දිවීම බව මං තේරුම් ගත්තා.

ඉතින් කෑම ගැනීම, නින්ද, ගෙදර දොර වැඩ, ලිවීම වගේම දිවීමත් මගේ ඵදිනෙදා වර්යාවේම කොටසක් බවට පත්වුණා. ඒක ස්වාභාවික වර්යාවේම කොටසක් වුණායින් පස්සෙ මට ඒ ගැන අපහසුතාවක් ඇති වුණේ නැති තරම්. ක්‍රීඩා භාණ්ඩ අලෙවි කරන සාප්පුවකින් මම දිවීමට ගැලපෙන සපත්තු ජෝඩුවකුයි, දිවීමේදී වුවමනා කරන ඇඳුම් කට්ටලයකුයි මිලට ගත්තා. ඊට අමතරව ස්ටොප් වොච් එකකුයි, දුවන අතරතුර කියැවීමට පොතකුයි මිලට ගත්තා.

ආපසු හැරී බලන විට මා සම්බන්ධ වාසනාවන්තම කාරණය හැටියට මම දකින්නේ උපතින්ම ශක්ති සම්පන්න හා නිරෝගී ශරීරයක් ඇතිව සිටීම. දැනට අවුරුදු 25කටත් වැඩි කාලයක් නොකඩවා හැමදාමත් දුවන්න මට පුළුවන් වුණේ ඒ නිසයි. මේ කාලය ඇතුළත මං තරග ගණනාවකට දිව්වා. මට තුවාල වුණේ නෑ. මං වේදනා වින්දේ නෑ. අසනීප වුණේ නෑ. මං විශිෂ්ට ධාවකයකු නොවෙයි. ඒත් මං ශක්තිමත් ධාවකයෙක්. එය මට ආඩම්බර විය හැකි මා ලැබූ ත්‍යාග කිහිපය අතරින් එකක්.

ඒ 1983 අවුරුද්ද. මං පළමුවතාවට ධාවන තරගයකට සහභාගි වුණා. ඒ තරම් දුරක් නෙවෙයි කි.මී. 5ක්. පළමුවතාවට නොමිමරයක් තියෙන බැනියමක් ඇදගෙන තවත් තරගකරුවන් විශාල ප්‍රමාණයක් එක්ක මං ආරම්භක සංඥාව ලැබෙන තෙක් බලා සිටියා. “සැරසෙන්න, එලවෙන්න, යා...” කියලා ඇහෙනකොටම මට හිතුවේ “හේ... ඒකත් ඒ තරම් නරක නෑ...” කියලා. මැයි මාසයේදී යමනකා විල වටා තිබුණු ධාවන තරගයටත්

මං දිව්වා. ඒක කි.මී. 15ක දුරක්. ජුනි මාසයේදී මට කොයිතරම් දුරක් දුවන්න පුළුවන් වුණාද කියල දැනගන්න ඕනෑ වුණා. ඉතින් මං ටෝකියෝවල අධිරාජ්‍යයාගේ මාලිගය වටේ වට 7ක් දිව්වා. ඒ කියන්නේ සැතපුම් 22.4ක්. ඒ වන විට සතුවදායක දුරක් මට දුවන්න පුළුවන්කම තිබුණා. මගේ දෙපාවල වේදනාවක් දැනුණේත් නෑ. දැන් මට මැරතන් තරගයකට දුවන්න පුළුවන් බව දැනුණා. මැරතන් තරගයකදී අමාරුම කොටස එන්නේ සැතපුම් 22ක් දිව්වට පසුව බව මට වැටහුණා. (මේ වන විට මම මැරතන් තරග 26කට දුවල තියෙනවා.)

1980 ගණන්වල මැද හරියේදී ගත්ත මගේ පින්තූර දිහා බැලුවාම මට පෙනෙන දෙයක් තමයි තවමත් මම ධාවකයකු ලෙස නොපෙනන බව. මං ප්‍රමාණවත් තරම් දුරක් දුවල නැති බව. අත්‍යවශ්‍යයෙන්ම වර්ධනය විය යුතු මංශපේශී ප්‍රමාණවත් පරිදි වැඩි නැති බව. මගේ බාහු හුඟක් සිහින් බව, මගේ කකුල් සමටම ඇළිලා වගේ බව මට පෙනුණා. ඒ වගේ ශරීරයක් තිබුණත් මට මැරතන් තරගයකට දුවන්න පුළුවන් බව අවබෝධ වුණා. (දැන්, දිවීමෙන් කලකට පසු මගේ මාංශපේශී

මුළුමනින්ම වෙනස් වෙලා.) එවක පටන් හැමදාමත් වගේ ශරීරයේ සිදුවන භෞතික වෙනස්කම් මට දැනුණා. ඒක ඇත්තටම මට සතුටට කාරණයක්. මට අවුරුදු 30 පසුවුණාමත් මම වගේම මගේ ශරීරයත් දිවීමට සුදානමින් සිටියා. වැඩියෙන් දුවන තරමට ඒ හැකියාවන් තව වැඩි වුණා.

මෙහෙම වෙනකොට මගේ ආහාර රටාවත් වෙනස් වුණා. මං වැඩිපුර එළවළුත්, මාළුත් කන්න පෙලඹුණා. ප්‍රධාන ප්‍රෝටීන් ප්‍රභවය වුණේ මාළු. කොහොමටත් මං මස් වර්ග ප්‍රිය කළේ නෑ. බත් කෑම අඩු කළා. මත්පැන් පානයත් කපා හැරියා. ස්වාභාවික ආහාර වර්ගවලටම හුරු වුණා. පැණ රස වර්ග ගැටලුවක් වුණේ නෑ. ඒවා ගැන මං ඒ තරම් සැලකිල්ලක් දැක්වූයේත් නෑ. ඒ ගැන හිතද්දී ඉක්මනින් මහත්වෙන සිරුරක් තිබීම වෙස්වලාගෙන පැමිණෙන ආශීර්වාදයක්. වෙනත් විදියට කියනවා නම් මට මහත්වෙන්න උවමනා නැත්නම් මම හැමදාම වෙහෙසවෙලා වැඩ කරනවා. ස්වාභාවිකවම මහත් නොවන සිරුරක් ඇති අය ශාරීරික ව්‍යායාම ගැන වෙහෙස විය යුතු නෑ. කෑම ගැන සැලකිලිමත් විය යුතුත් නෑ. මේ බොහොම අය වයසට යද්දී ඔවුන්ගේ ශාරීරික ශක්තිය පිරිහෙනවා.

මං සිතන හැටියට මේ දැක්ම නවකතාකරුවකුගේ කාර්යභාරයටත් අදාළ කරගත හැකියි. උපතින්ම ගෙනා දක්ෂකමක් සහිත ලේඛකයන්ට ලෙහෙසීයෙන්ම ලියන්න පුළුවන්. ඔවුන් කරන්නේ මොනවාද නොකරන්නේ මොනවාද කියන එක ඒ තරම් වැදගත් වන්නෙත් නෑ. හරියට දියඇල්ලකින් ජලය ගලා හැලෙන්නාක් මෙන් වාක්‍ය ගලාගෙන එනවා. මේ විදිහේ ලේඛකයන්ට තමන්ගේ කාර්යය සම්පූර්ණ කිරීමට එතරම් වෙහෙසක් දැරිය යුතු නෑ. අවාසනාවකට මා අයත් වන්නේ ඒ ගනයට නොවෙයි. ගල් පර්වතයක් ගැඹුරට විදි වළක් භාරනවා වගේ

මගේ නිර්මාණාත්මක හැකියාවන් සොයා යා යුතු වුණා. අලුත් නවකතාවක් ලියන හැමවිටකම වාගේ මට මෙහෙම වෙහෙසෙන්න සිදුවුණා. ඒත් මෙහෙම අවුරුදු ගණනාවක් වැඩ කළාට පසුව මම තරමක් කාර්යක්ෂම මට්ටමකට පැමිණියා. ඒක තාක්ෂණික හා භෞතික කියන දෙඅංශයෙන්ම සිදුවුණේ. පර්වතයේ අලුත් සිදුරු තනද්දී ඒ ඉරිතැළීම් හරහා ගොස් ජලය මතු වුණා. ඒත් ජල මූලාශ්‍රයක් සිදී යන විට මං තවත් සිදුරක් තැනුවා. මිනිස්සු තම හැකියාවන්ගෙන් ස්වාභාවිකව දිය උල්පත් මතු කරගන්නත් හිටිහැටියේම ඒවා සිදී යන විට ඔවුන් දුෂ්කරතාවන්ට ලක්වෙනවා. වෙනත් වචනවලින් කියනවා නම්, ජීවිතය මූලික වශයෙන් ගත්තොත් අසාධාරණ යි. නමුත්, අසාධාරණ තත්ත්වයන් යටතේ වුණත් යම් සාධාරණත්වයක් අපේක්ෂා කිරීමේ හැකියාවක් තිඳුණවා.

මං හැමදාමත් දුවනවා කියලා මිනිස්සුන්ට කිව්වම සමහරු ටිකක් හිතට වදින විදිහට කිව්වෙ, “ඔබට විශාල අධිෂ්ඨානයක්, ශක්තියක් තිබිය යුතුයි” කියලා. ඇත්තටම ඒ වගේ දෙයක් අහන්න ලැබීමත් සතුටක්. ඒක යමක් අවඥාවට ලක් කරනවාට වඩා හුඟක් හොඳයි. ඒත් අධිෂ්ඨාන ශක්තියට පමණක් යමක් කළ හැකි යැයි මං සිතන්නේ නෑ. ලෝකය එතරම්ම සරල නෑ. ඇත්තම කීවොත් මගේ දිනපතා දිවීම සහ අධිෂ්ඨාන ශක්තිය අතර යම් සහසම්බන්ධයක් ඇතැයි මා සිතන්නේ නෑ. මං හිතන හැටියට මට අවුරුදු 25කටත් වඩා දුවන්න පුළුවන් වුණේ එක් හේතුවක් නිසයි. ඒ කියන්නේ එය මට වේදනාකාරී දෙයක් වුණේ නෑ. මිනිස්සු ස්වාභාවිකවම දිගටම කරගෙන යන්න කැමැති වෙන්නේ ඔවුන් කැමැත්තක් දක්වන දේවල් විතරයි. තමන් අකැමැති දේවල් ඔවුන් ඉදිරියට කරගෙන යන්නේ නෑ.

මේ නිසා තමයි, මං දිවීම අනෙක් අයට නිර්දේශ කරන්නෙ නැත්තෙ. දුර දිවීමට කවුරු

හරි කැමැත්තක් දක්වනවා නම් එය ඔහු තුළින්ම එන දෙයක් විය යුතු යි. ඔහු ඊට කැමැති නැතිනම් වෙනත් කෙනෙක් ඔහු ඊට පොලඹවා ගැනීමේ තේරුමක් නෑ. මැරුණේ ධාවනය සෑම කෙනෙකුටම කළ හැකි ක්‍රීඩාවක් නෙවෙයි. ඒ වගේමයි නවකතාකරුවකු වීම. ඒකත් හැමෝටම කරන්න පුළුවන් දෙයක් නෙවෙයි. මං නවකතාකරුවකු විය යුතු යැයි කවුරුන් හෝ අදහස් කළේවත් නිර්දේශ කළේවත් නෑ. ඇත්තටම වුණේ ඇතැම් අය මාව නතර කිරීමට වෑයම් කිරීම යි. ඒත් නවකතාකරුවකු විය යුතු යැයි මා තුළ අදහසක් තිබුණා වගේම මා එය කළා. දක්ෂ ධාවකයන් බවට පත්වන අයත් එලෙසම යි. කොයිතරම් දුරක් දුවන්න පුළුවන්ද කියන එක නොවෙයි මට වඩා වැදගත් වුණේ. සමහර දවස්වලට වුණත් දුවන්න කම්මැලිකමක් ඇති වුණා. එහෙම දවස්වලට මං කළේ දුවන්නේ නැතුව ඉන්න තියෙන හේතු කාරණා හැම එකක්ම විසඳගන්න වෑයම් කරන එකයි. වතාවක් මං ඔලිම්පික් ධාවනගුරු ටොෂිහිකෝ සෙකෝ සමඟ සම්මුඛ සාකච්ඡාවක් සිදු කළා. මේක කළේ ඔහු ධාවනයෙන් විශ්‍රාම ගත් විගසමයි. මං ඔහුගෙන් ඇහුවා. ඔබේ මට්ටමේ ඉන්න ක්‍රීඩකයකුට “අද දිව්වෙ නැත්නම්” කියල හිතෙන්නේ නැද්ද කියල. ඔහු ඒ ප්‍රශ්නය මොනතරම් මෝඩ ප්‍රශ්නයක් කියල හිතුවාද කිව්වොත් මං දිහා අවඥාවෙන් වගේ බලල කිව්වෙ “හැම වෙලාවෙම” කියලා.

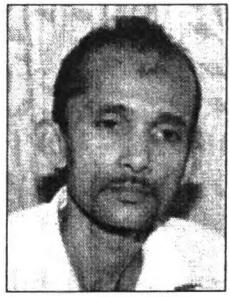
ආපසු බලද්දී මට වැටහෙනවා ඒක කොයිතරම් මෝඩ ප්‍රශ්නයක්ද කියලා. මං හිතන්නේ ඒ කාලෙත් ඒ ප්‍රශ්නට පිළිතුර මං දැනගෙන ඉන්න ඇති. ඒත් මට උවමනා වුණේ සෙකෝ වගේ කෙනෙකුගෙන් ඊට පිළිතුර කෙළින්ම දැනගන්න යි. උදේ අපේ ධාවන පාවහන්වල රේස් පටි ගැට ගහද්දී අපට හැඟුණේ එකම විදිහටද කියලා දැනගන්න යි. සෙකෝගේ පිළිතුරෙන් මට ලොකු සහනයක් දැනුණා. දැන් දුවන්න ඕන නෑ කියල මට දැනෙන හැම

වෙලාවෙම මං මගෙන්ම අහන එක ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා. “නවකතාකාරයෙක් හැටියට දැන් ජීවත් වෙන්න ඔබට පුළුවන්. ගෙදර ඉදන් වැඩ කරන්න, ඔබේ කාලය සැලසුම් කරගන්න ඔබට පුළුවන්. සෙනඟ පිරුණු කෝවිච්චල, නිරස රැස්වීම්වල දැන් ඉදගෙන ඉදීමේ උවමනාවක් නෑ. ඔබ මොන තරම් වාසනාවන්තයිද කියල ඔබට වැටහෙන්නේ නැතිද? එහෙම බලද්දී වටපිටාවෙ පැයක් විතර දුවන එක මොකක්ද? ඉතින් මං කරන්නේ සපත්තු ලේස් ආයෙමත් ගැට ගහන එක. දෙගිඩියාවක් නැතුව දුවන්න පටන් ගන්න එක. (දවස පුරාම රැස්වීම්වල ඉදගෙන ඉන්න අය ගැනත් සෙනඟ පිරුණු කෝවිච්චල කාලය ගෙවෙන අය ගැනත් මා දන්නා නිසයි එහෙම කිව්වෙ.)

ඉතින් මෙහෙම තමයි මම දුවන්න පටන් ගත්තේ. එතකොට මට 33ක්. තරුණම නොවුණත් මම තවමත් තරුණයෙක්. ඒ, ජේසුතුමන් මියගිය වයස. එෆ්. ස්කොට් ෆිට්ස්ජෙරල්ඩ් පල්ලම් බහින් පටන්ගත්ත වයස. ජීවිතයක තීරණාත්මක වයස. ධාවකයෙක් ලෙස මං දුවන්න පටන්ගත්ත වයස. ඒ වගේම ප්‍රමාද වී නමුත්, ඇත්තටම මං නවකතාකරුවකු ලෙස ජීවිතය පටන්ගත්ත වයස.

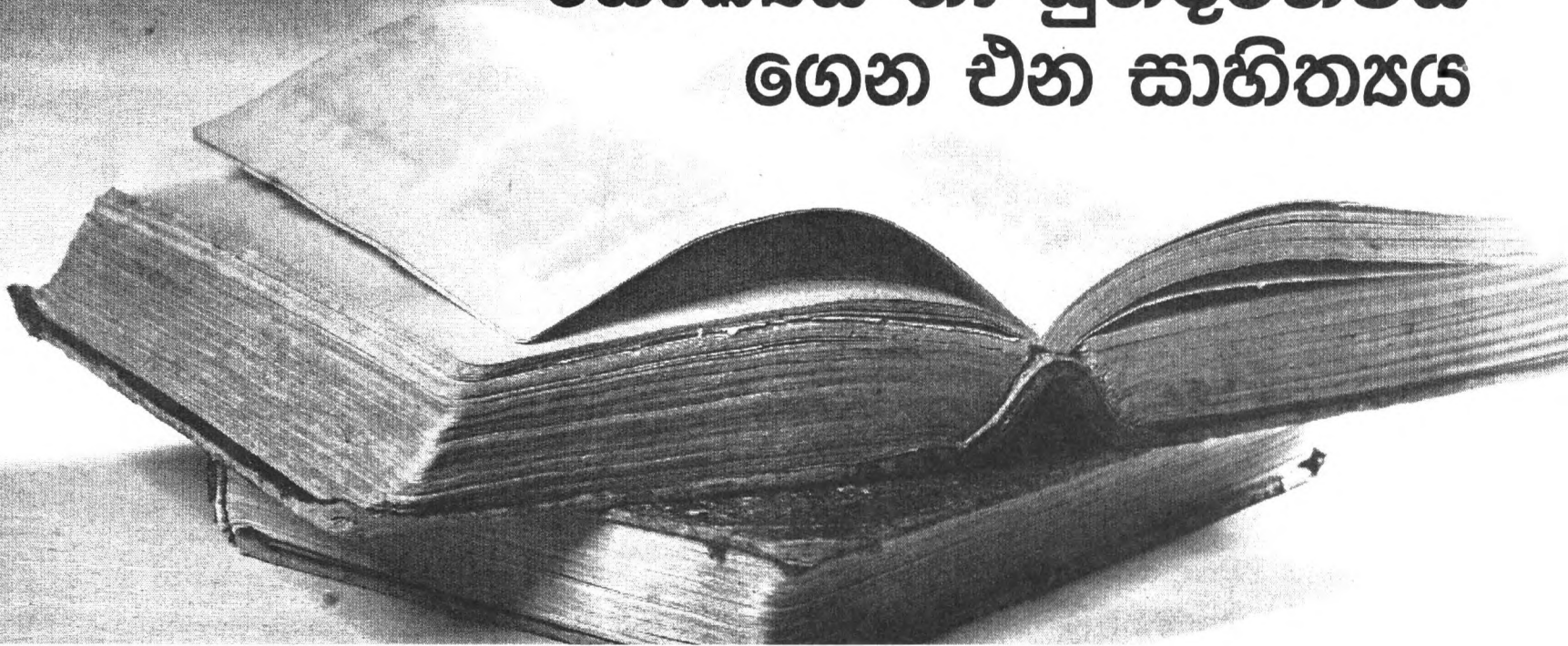
සමකාලීන ජපන් ලේඛකයකු වන හරුකි මුරකාමි (1949-01-12) ලෝ පතල නවකතාකරුවෙකි. *A Wild Sheep Chase, Kafka on the Shore* සහ *Norwegian Wood* ඔහුගේ වඩාත් ප්‍රකට නවකතා ය. භාෂා 50කට පමණ ඔහුගේ කෘති පරිවර්තනය වී තිබේ.

'The Newyorker' සඟරාවේ ලිපියකි.

පරිවර්තනය
ධම්මික සෙනෙවිරත්න

ජීවිතයට සෞඛ්‍යය හා සුන්දරත්වය ගෙන එන සාහිත්‍යය

“**දැ** මා: සපුෂ්පා: සලිලං සපද්මං
ස්ත්‍රිය: සකාමා: පවන: සුගන්ධි:
සුධා: ප්‍රභෝෂා දිවසාශ්ව රමා:
සර්වං ප්‍රියේ වාරුතරං වසන්තේ”

කුසුම් පිපුණු තුරු ය; පියුම් සහිත ජලය යි. වනිතාවෝ කාමී ගුණයෙන් යුක්ත වෙති. සුළඟ සුවදවත් ය. සන්ධ්‍යාවෝ සුව ගෙන දෙති. දවස් රමණීය වේ. ප්‍රියාවිය, මේ වසන්තයේ සෑම දෙය ම රමණීය යි.

වසන්ත සමයේ සුන්දරත්වය දකින සංස්කෘත කවියා, එවන් පරිසරයක සිට ජීවිතය සුවසේ විඳගැන්මට එන්නැයි ප්‍රියාවියට ආරාධනය කරයි. මෙම අදහස රැගත් යථෝක්ත පද්‍යය ද අන්තර්ගත සාතුසංහාර ඛණ්ඩ කාව්‍යය කාලිදාස මහා කවියාගේ නිර්මාණයකැ යි ඇතැමෙක් කියති. තවෙකෙක් එසේ නොවෙති යි කියති. ඒ කෘතිය කාගේ වුවත් අපට වැදගත් වන්නේ එය අපේ ජීවිතය හා බද්ධ වන නිසා ය; අපේ සුවය එනම් සෞඛ්‍යය ගැන එහි කතා කරන නිසා ය; ලොව සුන්දරත්වය විඳ ගැන්මට එය අපට ආරාධනය කරන නිසා ය.

‘ජීවත් වීම’ යන අර්ථයෙහි යෙදෙන ‘ජීවි’ ධාතුවෙන් ‘ජීවිත’ යන වචනය සෑදෙයි. ‘සුඛ’ යනු සැපය යි. සැපයේ ස්වභාවය සෞඛ්‍යය යි. “සුඛස්‍ය භාවං සෞඛ්‍යං” යන විග්‍රහ වාක්‍යයෙන් අදහස් වන්නේ ද එය යි. කායික හා මානසික පීඩාවලින් තොර ව සුවසේ ජීවිතය ගත කිරීමට ඉඩ ලැබෙන තැන ඇත්තේ සෞඛ්‍යය යි. එතැන සුන්දරත්වය ද වෙයි. සාහිත්‍යය අපේ ජීවිත වෙත සෞඛ්‍යය මෙන් ම සුන්දරත්වය ද ගෙන දෙන ප්‍රධාන වාහකයෙක් වෙයි.

සංස්කෘත සාහිත්‍යය මෙන් ම බෞද්ධ සාහිත්‍යය ද ජීවිතය මන්ද, ක්‍රීඩා, වර්ණ, බල, ප්‍රඥා, භායන, පබ්භාර, ප්‍රවච්ඡක, මෝමුහ සහ ශයන වශයෙන් දශක දහයකට බෙදා දක්වයි. මේ අනුව පරමායුෂ විදින කෙනෙකුගේ වුව ජීවිතය සාමාන්‍යයෙන් අවුරුදු සියයකට පමණ සීමා වෙයි. මනුෂ්‍යයා සියලු දෙය කරන්නේ මේ කාල සීමාව අතරත යි. අපේ උපත, විවාහය, මරණය ඇ සියල්ල මේ කාලය තුළ අන්තර්ගත යි. හර්තෘහරි නම් සංස්කෘත කවියා ජීවිතයේ මේ සංසිද්ධීන් අප සාමාන්‍යයෙන් දකින ඇසට වඩා වෙනස් ඇසකින් මෙසේ දකියි.

“ආයුර්වර්ෂභතං නෘණාං පරිමිතං රාත්‍රෙූ තදර්ධං ගතං
 තසාර්ධසා පරසා වාර්ධමපරං බාලත්වවෘද්ධත්වයෝ:
 ශේෂං ව්‍යාධිවියෝගදුෂ්ඨසහිතං සේවාධිහිර්තීයතේ
 ජීවේ වාරිතරංගචංචලතරේ සෞඛ්‍යං කුත: ප්‍රාණනාමි”

මෙහි කියැවෙන පරිදි මනුෂ්‍ය ආයුෂ ප්‍රමාණය අවුරුදු සියයකට සීමා වෙයි. ඉන් අඩක් ම නින්දේ දී ගෙවී යයි. ඉතිරි අඩෙන් අඩක් ළදරු වියට හා මහලු වියට වෙන් වෙයි. ඉතිරි කොටස ලෙඩ දුක්, වියෝ දුක් මෙන් ම රැකියා ආදියට වෙන් වෙයි. එහෙයින් දිය රැල්ලක් මෙන් චංචල වූ මේ ජීවිතයෙන් මනුෂ්‍යයාට කවර නම් සැපයක් ලැබිය හැකි දැයි කවියා ප්‍රශ්න කරයි.

ජීවිතය පිළිබඳ හර්තෘහරි වින්තාව කුමක් වුවත් දුක මෙන් සතුටත්, අසුන්දරතා මෙන් ම සුන්දරතාත් විඳ ගැන්මට ලැබෙන්නේත් මේ ජීවිත කාලය තුළ ම යි. අපේ මේ ජීවිතයට සෞඛ්‍යය හා සුන්දරත්වය ගෙන දෙමින් සාහිත්‍යය මනුෂ්‍ය ජීවිතය අර්ථවත් කරයි.

පැරණි භාරතීය ඇතැම් ආගමික වින්තාවන් විසින් බ්‍රහ්මචාරී, ගෘහස්ථ වානප්‍රස්ථ සහ සන්ත්‍යාස වශයෙන් ජීවිතය ගත කළ යුතු ආකාරය බෙදනු ලබද්දී ආර්තෝල්චි වැන් ගැනෙප් නම් මානව විද්‍යාඥයා මෙයට බොහෝ දුරට සමාන අදහසක් වෙනත් වචනවලින් කියයි. ඔහු විසින් පෙන්වා දෙනු ලබන පරිදි උපත, වැඩිවිය පැමිණීම, විවාහය සහ මරණය ජීවිතයේ ද්වාර කර්ම අවස්ථා ය. පුද්ගලයකු සමාජ ජීවිතයට සම්බන්ධ වීමේ දී යථෝක්ත අවස්ථා සතරේදී කරනු ලබන සිරිත් විරිත් හා පූජා කර්ම වැනි දේ අතිශයින් වැදගත් වෙයි.

උපතේ සිට මරණය දක්වා වන ජීවිතය ගැන වෙසෙසින් කරුණු සාකච්ඡා කරන කෘතියකි, මනුස්මෘතිය. මේ අදහස් ම රසුචංශයේ ඇතැම් තැනක වෙනත් වචනවලින් ප්‍රකාශයට පත් වෙයි.

“ශෛශවේ’භ්‍යස්තවිද්‍යානාං යෞවනේ විෂයෙෂිණාමි
 වාර්ධකේ මුනිවෘත්තීනාං යෝගෙනාන්තේ තනුත්‍යජාමි”

මේ අවස්ථා සතර ගැන සරෝජනී නායිදු කිවිදිය දුටු සත්‍යය, මහගමසේකර නම් ප්‍රවීණ සෞන්දර්යවේදියාණන් අතින් ගේ පද රචනයක් වී පණ්ඩිත් ආචාර්ය ඩබ්ලිව්.ඩී. අමරදේවයන්ගේ මුචින් ගැයෙන මධුර ගීතයක් ව ශ්‍රාවක සවණට පිවිසෙයි. ඒ ඔබ අප කාටත් හුරුපුරුදු ‘සන්තාලියනේ’ නම් ගීතය යි. යථෝක්ත අවස්ථා සතර ම කේයස් හෙවත් සාගර පලන්සුරිය නම් කොළඹ යුගය විචිත්‍රවත් කළ සොදුරු කවියා ‘පරිණාමා’ නමින් කාව්‍යමය වික්‍රයකට නගයි. දැරියක ඉපිද, බාල තරුණ මහලු ආදී වශයෙන් ජීවිතයේ විවිධ කඩඉම් පසුකොට මරණයට පත්වන තෙක් වන සිදුවීම් දාමය කවියා මනා සේ ග්‍රහණය කර ගනියි. ඔහු ‘පරිණාමා’ මුලින් ම දකින්නේ මේ ආකාරයට යි.

සරෝජිනී නායිදු

මහාගමසේකර

දහදිය පෙරා ගෙන මහ දහවල
වැලිබත් උයන අවධියෙ ගෙයි පිළි
මා ඇය දුටුව බව ඇ කොහොමද
සඳ වාගෙයි එදා ඇය බැබළුණු

ගින්නේ
කන්නේ
දන්නේ
පින්නේ

දරුවකුගේ හෝ දැරියකගේ දුහුවිලි වැකි, දහදියෙන් තෙත් වූ සිරුර පමා දෙමවුපියනට සොඳුරු දසුනකි. දරුවා, සිය සොඳුරු ක්‍රියාකාරකම්වලින් දෙමවුපියන්ගේ සිත් ආනන්දයෙන් පුරවයි. මහා කවි කාලිදාස, සිය 'අභිඥානශාකුන්තලයේ' දී දුෂ්‍යන්ත රජු හරහා මෙහැඟුම් රසිකයනට දායාද කරයි. දුෂ්‍යන්ත, සර්වදමන නම් කුඩා දරුවා දුහුවිලි මත ක්‍රීඩා කරන ආකාරය දකියි. ඒ ඔහුගේ ම දරුවා ය. ඒ බව ඔහු නොදනියි. එහෙත් දුෂ්‍යන්තට මේ දරුවා දුටු මොහොතේ පටන් අප්‍රමාණ දාරක ස්තෝහයක් ඇති වෙයි. යන්තමට පෙනෙන දත්කැකුළු පාමින්, හේතුවකින් තොර ව සිනාසෙමින්, වචන ගොත ගසමින් විත් දුහුවිලි වැකි සිරුරින් යුතුව ම ඇකයට පනින දරුවන් ඇති පිය භූමිකාව කොතරම් නම් වාසනාවන්ත දැයි දුෂ්‍යන්ත පවසයි.

ආලක්ෂ්‍යදන්තමුකුලානනිමිත්තහාසෙස
රව්‍යක්තවර්ණරමණියවච: ප්‍රචාත්තීන්,
අංකාශ්‍රයප්‍රණයිනස්තනයාන් වහන්තෝ
ධන්‍යාස්තදංගරජසා මලිනී භවන්ති

මේ අදහස ම තොටගමුවේ සිරිරහල් හිමියෝ මෙසේ ඉදිරිපත් කරති.

දත් කැකුළු	පාලා
සුරතල් සිනා	සීලා
බොළඳ බස්	දීලා
කෙළී සියොලඟ දූලි	ගාලා

මෙය සංස්කෘත පද්‍යාභාෂාසය ලබා නිර්මාණය කළ සොඳුරු හෙළ කවක් ලෙස මිස සකු කවි වින්තාවක් සොරකම් කළ කවක් ලෙස හඳුන්වාදීම සිරිරහල් හිමියනට කරන අසාධාරණයකි. සංස්කෘත පද්‍යයේ ඇත්තේ සංස්කෘතයට ආවේණික සුන්දරත්වය යි; සිංහල පද්‍යයේ ඇත්තේ සිංහලයට ආවේණික සුන්දරත්වය යි.

ලමා වියෙන් පසු එළඹෙන්නේ යොවුන් විය යි. විශේෂයෙන් සංස්කෘතයෙන් දැරියකගේ 'යෞවනෝදය' හැදින්වීම සඳහා භාවිත කරන්නේ 'පුෂ්පිත' හෝ 'කුසුමිත' යන වචන යි. 'සා පුෂ්පිතා' හෝ 'සා කුසුමිතා' යන්නෙන් අදහස් වන්නේ 'ඇ මල්වර වූවා' යන්න යි. දැරියක, තරුණියක බවට පත්වීම පිළිබඳ වන මේ ජීව විද්‍යාත්මක කාරණය සංස්කෘත සාහිත්‍යය සෞන්දර්යාත්මක මෙන් ම ගෞරවණීය ඇසකින් දකියි.

ජීවිතය ලස්සන වන්නේ බාහිර අලංකරණ නිසා නොවේ. යුවතියකගේ අව්‍යාජ භාවය ම ඇයට සුන්දර සැරසිල්ලක් වෙයි. මන්ද විශේෂයෙන් යන අරුත්හි යෙදෙන 'වි' උපසර්ගය පූර්වයෙන් යෙදී 'බැබළීම' යන අරුත්හි යෙදෙන 'ලස්' ධාතුවෙන් සෑදුණු 'විලාසිතා' යන වචනයෙන් අදහස් වන්නේ ද වෙසෙසින් බැබළීම ම වන බැවිනි. රබින්ද්‍රනාත් තාගෝර් නම් සුප්‍රකට භාරතීය මහා සෞන්දර්යවේදියා, යුවතියකගේ ජීවිතයේ තිබිය යුතු සුබදායී සරල සුන්දරත්වය මෙසේ වචන බවට පත් කෙළේ ඒ අනුව යි.

"යුවතිය, විලෙහි නිල්වත් පැහැය වත්, ඔබගේ අව්‍යාජත්වය, ඔබ සතු සත්‍යයේ ගැඹුර හෙළි කරයි."

එබඳු යුවතියක සමග වන හෘදය බන්ධනයක සුන්දර අර්ථයක් ඇත. කේයස් කවියා 'පරිණාමා' වෙතින් දකින්නේ මේ අර්ථය යි; මේ අව්‍යාජත්වය ; මේ සුන්දරත්වය යි.

පරිණත යොවුන් වයසේ විලිබර ව	සිටි
මම ඇය දිටිමි මුළු ගම බලවන	හැටි
හැසිරෙනු දිටිමි රත් රස ආලයක	වැටි
ඇ දැන් තනි ව සිටි දවසට වැඩිය	වටි

කේයස් එසේ කියද්දී, යෞවන ප්‍රේමයේ සුන්දරත්වය නූතන යුගයේ රත්න ශ්‍රී විජේසිංහ කවියා විඳ ගන්නා ආකාරය වෙත සිත යොමු කරනු වටී. සොබාදහමත් ආදරයත් අතර ඇති අවියෝජනීය සහසම්බන්ධතාව කවියා දකියි. ප්‍රේමයෙන් පිරුණු සිතක ඇති විශාලත්වය සම්මත මිනුම් දඬුවලින් මිතිය නොහේ. පෙම්වතා සහ පෙම්වතිය අතර ඇතිවන මේ සංවාදය දෙස බලන්න.

රතු තිලක තියා නිල් අහසට ඉර බටු තරුව	පිපේවි
හෙට උදේ ම හමුවෙමු යි කියා හිරු ඔබ කැඳවා	යාවි
මට අඩන්නට නොදී නිල්තරු එක දෙක පිනි බින්දු	සලාවි
ඔබ නිදන තැනට ඉහළ අහස මගේ මිහිරි සිහින	අදීවි
කවි ලියන කෙනෙක් කවදා හරි මගේ හිතේ තරම	ලියාවි

එච්.ඇම්. කුඩලිගම කවියාට, තමා නිබඳ ආදරය කළ කළු ගඟ ම පෙම්වතිය වෙයි. සොබාදහම පිළිබඳ ව මෙතරම් සංවේදී වූ වෙනත් කොළඹ යුගයේ කවියකු ගැන මම නොදනිමි. විමලරත්න කුමාරගම, කපිල ඊ. සෙනෙවිරත්න, මීමන ප්‍රේමතිලක බඳු විවිධ දෘෂ්ටි කෝණයන්ගෙන් ඇගයීමට ලක් කළ හැකි කවීන් සිටිය ද සොබාදහමට සංවේදී ව පෙම්වතියකට ලෙසින් ආදරය පළ කළ කවියා වූයේ කුඩලිගම ය. ඔහුගේ නිර්මාණ සමූහයෙන් දෙකක් පමණක් මෙහි දී නිදසුන් කරනු කැමැත්තෙමි.

මොළකැටි අවධියේ සිට ආදරය
 කළු ගඟ ගෙනෙයි මට සීතල වතුර
 හැම දා කළු ලඟයි කළුගෙ ගොපලු
 කවියක් වෙලා ඔහු නළුවනු මැනවි

බැලූ
 දැලූ
 කොලූ
 කලූ

හිරිමල් සිනාවට සංගීතය
 කවුදැයි විමසුයෙමි නැහැ කිසිවකු
 ඔබ හදවතින් උතුරන පෙම් පිළි
 රසයෙනි මගේ සුබ සිනය පණ

කැව්වේ
 කිව්වේ
 රැව්වේ
 පෙව්වේ

කුඩලිගම, එසේ සොබාදහමට පෙම්වතිය ලෙස සලකා පෙම් බඳිද්දී, හර්තෘහරි නම් සංස්කෘත කවියා පවසන්නේ ප්‍රියාව නොදක්නා කල්හි දකින්නට සිතෙන බව ය; දුටු කල්හි වැළඳ ගැන්මට සිතෙන බව යි. වැළඳ ගත් කල්හි ඔහුට සිතෙන්නේ ඔහුගේ සිරුරත් ඇගේ සිරුරත් දෙකක් නොව එකක් ම වේවා යනු යි. ‘සම්භෝග’ සහ ‘සංසර්ග’ යන වචනවල නිරුක්ති අර්ථ ද හර්තෘහරිගේ යටකී අදහසට සැමතින් ම සමීප වෙයි. මන්ද ‘එක් ව’, ‘යහපත් ව’, ‘සැමතින් ම’ යන අරුත් දෙන ‘සම්’ උපසර්ගය මුලින් යෙදී ‘විදීම’ යන අරුත්හි යෙදෙන ‘හුජ්’ ධාතුවෙන් නිපන් ‘සම්භෝග’ යන්නෙන් අදහස් වන්නේ එක් ව විදගැන්ම වන බැවිනි. ‘සම්’ උපසර්ගය පූර්වයෙන් යෙදී ‘මැවීම, එක්වීම’ යන අර්ථ දෙන ‘සෘජ්’ ධාතුවෙන් සැදෙන ‘සංසර්ග’ යන්නෙන් කියැවෙන්නේ ද එම අර්ථය මැ යි. ගැහැනිය සහ පිරිමියා යන දෙදෙනාගෙන් කවරෙක් හෝ පීඩාවට පත්වෙයි ද, ‘සම්භෝග’ හෝ ‘සංසර්ග’ යන වචන භාවිත කළ හැකි නිරවද්‍ය ක්‍රියාවක් එතැන නැත. හර්තෘහරි කතා කරන්නේ මේ නිරවද්‍ය වූ ප්‍රේමණීය වින්දන තත්ත්වය ගැන යි.

අදර්ශනේ දර්ශනමාත්‍රකාමා
 දෘෂ්ටෝෆ පරිෂ්චවගරසෙකලෝලාඃ
 ආලිඛගතායාඃ පුනරායාතාක්ෂ්‍යා
 ආශස්මහෙ විග්‍රහයෝරහේදඃ

ප්‍රේමයේ දී සියලු රූ පරයා එක් රුවක් හදවතෙහි ඇඳී යයි. සියලු සිතිවිලි ඒ රුව වටා ගොනුවෙයි. කුලරත්න බුලත්ගම කවියා මෙසේ පවසන්නේ ඒ නිසා විය හැකි ය.

හදවත හැඟුම් ඉඟිලෙද්දී හැම
 එක දසුනක් ගැන ම ඇයි මේ හැටි
 අතක
 මතක

ශ්‍රී හර්ෂදේවයන්ගේ ‘රත්නාවලී නාටිකාවේ’ එන උදයනට සාගරිකා දුටු පසු සිදුවන්නේ ද මෙය යි. සාගරිකාට උදයන සම්බන්ධයෙන් සිදුවන්නේ ද එය යි. සාගරිකාගේ රුව ඇඳී සිතුවම් පුවරුව දෙස විස්මයෙන් බලා සිටින රජු, මා කෙරෙහි ඇති අතිමහත් ප්‍රේමය ප්‍රකට කරන මැය මානසවිලට වන් රාජහංසියක් දැයි ප්‍රශ්න කරයි.

තුනු සිරියෙන් පසු කළ සිරි	ලන්දු
මා කෙරෙහි ම නිති ජේමය	රැන්දු
මා හද මානස විලා ලොබ	බැන්දු
කවුරු ද හසගන වන් මේ	ලන්දු

මේ වූ කලී පහත සඳහන් සංස්කෘත පද්‍යයේ කාව්‍යමය අනුවාදය යි.

“ලීලාවධුතපද්මා කථයන්තී පක්ෂපාතමධිකං නා
මානසමුපෙති කේයං වික්‍රගතා රාජහංසිව”

රසුවංස මහාකාව්‍යයේ කියැවෙන පරිදි, ඉන්දුමතී නම් සුන්දර කුමරියගේ අතපතා බොහෝ රජවරු, රජකුමාරවරු විදර්භ දේශයට එති. පිළිහැරිය සුනන්දා මේ සැම කෙනෙකු වෙත ම මල්දමක් අතරැදි ඉන්දුමතීය ගෙන යමින්, ඇයට මේ සැම කෙනෙකුගේ ම ගුණරුව විස්තර කරයි. අංග රජු ළඟ නවතින සුනන්දා පවසන්නේ, සිරිකත හා සරසවිය යන දෙදෙනා ම ළඟ සිටින මෙරජුට ඔබ තෙවැන්නිය වෙමින් එක්වන ලෙස යි.

“කමේව කල්‍යාණි තයෝස්තෘතියා”

මෙරජු ඇතුළු බොහෝ රජුන් රජ කුමරුන් වෙත ඍජු ප්‍රණාමයකින් ගෞරවය දක්වන ඉන්දුමතී, අවසානයේ රැඳෙන්නේ අප රජු අබියස යි. ඉමහත් ආදරයකින් සහ ගෞරවයකින් සිය අතරැදි මල් දම, අප ගෙල පලඳවන ඉන්දුමතීය සිය සැමියා ලෙස ඔහු තෝරා ගනියි. රසුවංශයේ කියැවෙන පරිදි සෙසු විවාහජේක්ෂකයන් කිසිවෙක් ගැහැනියක විසින් ප්‍රාර්ථනා නොකළ යුතු අන්දමේ අය නොවෙති. ඉන්දුමතී යනු සුන්දර දෙය නොදකින තැනැත්තියක් නොවේ. එහෙත්, ලෝකය වූ කලී හින්තරුවක ය.

“නාසෞ න කාමෝ න ච වේද සමාග්
දුෂ්ටං න සා හින්තරුවීර්හි ලෝකා”

ඉන්දුමතීයගේ සිත අවදි කළ රූපය අප වූ ඉසයින් ඉන්ද්‍රා කුමාරනායක කිවිදියගේ නෙත සිත පුබුදුවන රුව වන්නේ පී.බී. අල්විස් පෙරේරා ය. ඔහු පිළිබඳ ව සිය සිත පිළිසිඳෙන ජ්‍රේමය, ඉන්ද්‍රා මෙසේ ප්‍රකාශයට පත් කරයි.

“අරලිය සුවඳ මෙන් දිනකදි හැඳින්	නෙමි
පෝ දින සමන් වැල ළඟ ඇත රසින්	නෙමි
ගීතය නැගෙන තැන දිනකදි සොයන්	නෙමි
මගේ හදවතේ එය සිරකොට තබන්	නෙමි”

සුන්දරත්වය ඇත්තේ හදවතේ මිස අන් කිසි තැනෙක නොවේ. බාහිර රූ වූ කලී හදවත අවදි කරවීමට හේතුවන සාධක යි. සංස්කෘත කවියා දකින්නේ මේ සත්‍යය යි. හිතෝපදේශයේ සඳහන් වන පරිදි ලෝකයේ සුන්දර හෝ අසුන්දර යැයි කියා දෙයක් නොමැත. යම් දෙයක් යම් කෙනෙකුට රුවි වෙයි නම් ඒ දෙය ම ඔහුට හෝ ඇයට සුන්දර වෙයි.

“කිම්ප්‍රසන්නි ස්වභාවෙන සුන්දරං වාප්‍යසුන්දරම්
යදේව රෝවතේ යස්මෙ භවේත් තත්තස්‍ය සුන්දරම්”

ස්වාමියා බිරිඳත්, බිරිඳ ස්වාමියාත් තෝරා ගන්නේ මේ අනුව යි. සිත් දිනූ තැනැත්තිය බිරිඳ බවට පත් වෙයි. යොවුන් පෙම්වතියක ලෙස සිටියදී ඇය වෙන පළ වූ ලොකික ප්‍රේමය කෙමෙන් එක්තරා අන්දමක ආධ්‍යාත්මික සුවඳ වහනය වන අලොකික අත්දැකීම් බවට පත්කරමින් බිරිඳ වෙනදාටත් වඩා ස්වාමියාගේ හදට ළංවෙයි. මහාචාර්ය සුනිල් ආරියරත්නයන් අතින් ලියැවී පණ්ඩිත් ආචාර්ය අමරදේවයන් මුචින් ගැයෙන එක් ගීතයක් එවන් බිරිඳක පිළිබඳ සොඳුරු සිතුවමක් අප මනැසෙහි මවයි.

“බැතිබර හැඟුම් දනවන නුඹගේ
 අත දරු පුතූගෙ මුවකමලේ ඇත
 අම්මා කෙනෙකු මිස නුඹ මගෙ බිරිඳ
 නොහැගේ ළඟින් හිඳ මගෙ හිස සිඹින

සුවඳ
 නිබඳ
 ලෙස
 සඳ”

‘පරිණාමා’ කවි පෙළෙන් ද මෙගැඹුරු අත්දැකීම් මොනවට විශද වෙයි. කවියා, දරුවන් රැසකගේ මව වූ පරිණාමා සම කරන්නේ මල් පොකුරු දරාගත් සොඳුරු සල්ලකකට යි.

“හළ මෙන් දිටිම් හැම සිරි ඇය වෙතින් මුදා
 ඇ සල්ලසක් මෙනි ඇති මල් පොකුරු දදා”

ආදරණීය සහසම්බන්ධතා කිසිදා දුරස් නොවේ. සඳ සමඟ යන සඳරැස් ලෙසින් ද වලාකුළ සමඟ යන විදුලිය ලෙසින් ද සැමියා සමඟ බිරිඳ යයි. සොබාදහමේ අවේනනික වස්තූන් විසින් පවා පිළිගන්නා ද මේ සත්‍යය සංස්කෘත කවියා මිනිස් ජීවිතයට ආදේශ කරයි.

“ගඟිනා සහ යාති කොමුදී සහ මේසෙන
 තඩින් ප්‍රලියතේ
 ප්‍රමදා: පතිවර්ත්මගා ඉති ප්‍රතිපන්නං හි
 විවේතනෙතෙරපි”

මෙවන් ප්‍රේමයක් කිසිදා වියපත් නොවේ. දැස දුබල වූ තමාට ‘දැසක් වෙමින්’ රැක බලා ගත් බිරිඳ, සැමියාට පෙර සිය දැස් පියා ගනියි. අන් කිසිවකුට වඩා පියැවී ගිය දැසෙහි ඇති සුන්දරත්වය අගය දන්නේ ඒ දැසින් ලෝකය දුටු සැමියා ය. ඒ සැමියා කවියකු වූ විට ඒ පෞද්ගලික අනුභූතිය සොඳුරු නිර්මාණයක් වී රසික දෝතට පැමිණෙයි. කිවිපති පණ්ඩිත විමල් අභයසුන්දරයන්ගේ ‘දෙනුවන’ ඊට නිදර්ශන යි. සිය මියගිය බිරිඳ සිහිපත් කරමින් වියපත් කවියා වියපත් නොවූ ප්‍රේමයක අසිරිය මෙසේ පළ කරයි.

“පැදියෙහි මිහිර ගියෙහි මිහිරට ද	උඩින්
අගයා ගේය පදයට දුන් මිහිරි	හඬින්
අසිරිය යළිත් ගෙන මන්දාකිණිය	බඩින්
කලණිය මගේ මියැසි අසපුවට	වඩින්”

ආදරණීය දෙය දුර ගිය ද ළඟ රැඳෙයි. අනාදරණීය දෙය ළඟ සිටිය ද දුර සිටින මෙන් දැනෙයි. දිනය අවසානයේ පෙරළා යළි ගස මුලට ම එන සෙවණැල්ල සෙයින් ආදරණීය දෙය නිබඳ හදවත ම රැඳෙයි.

“කිං දුරමපි ගවිෂන්තී
 හෘදයං න ජහාසි මේ
 දිනාවසානේ ඡායේව
 තරෝර්මුලං වනස්පතෛ:”

කේයස්ගේ ‘පරිණාමා’ මියයන්නේ ද භෞතික වශයෙන් පමණි. ඇය නිබඳ කවියාගේ හදවතෙහි ජීවත් වෙයි. ඇගේ දේහය අබියස ආදරණීයයන් වැලපෙද්දී, භෞතික වශයෙන් නොවැලපෙන කවියා, ඇයට මිහිදන් වීමට අවකාශ නොදෙයි. ඔහුගේ හදබිම ඇයට සැතපීමට තැනු සොහොන් බිම වෙයි.

“අවසන් වරට මවිසින් ඇය දුටු	දවස
ඇය පිරිවරා වැලපුණි හිත ඇති	පිරිස
සුවසේ වෙසේවයි දුරු කරගෙන	වෙහෙස
සොහොනක් කෙළෙමි මගේ හදවත ඇය	පිණිස”

ජීවිතය ඇත්තේ මනුෂ්‍යයා භෞතික වශයෙන් ජීවත් වන තැන පමණක් නොවේ. අපේ ඇතැම් ‘ආදරණීයයෝ’ අද කායික වශයෙන් අප’තර නැති නමුදු නිබඳ අප හදමැදුරෙහි ජීවත් වෙති. ඇතැම් දෙනා අප සමඟ ජීවත් වුව ද අප හදමැදුරෙහි ලැගුම් ගැන්මට සමත් නොවෙති. එහෙයින් සුන්දරත්වය ද සමඟින් සෞඛ්‍ය සම්පන්න ව ජීවිතය විඳ ගැන්මට භෞතික රූප සහ ද්‍රව්‍ය අත්‍යවශ්‍ය නොවේ. ඇතැම් විට වරිත හෝ දේවල් අල්ලා ගත් කෙනෙකුට වඩා ඒ අත්හළ කෙනෙක් ජීවිතය විඳිනවා විය හැකි ය. මිනිසුන් පවසන අරුතින් තනිකඩ දිවියක් ගත කළ විමලරත්න කුමාරගම කවියා සොඳුරු මිනිසෙකි; අපූර්ව ආදරවන්තයෙකි. මලින් පිරි තුරු සහිත, ගෙවුයනකින් හෙබි සොඳුරු පරිසරයක ජීවත් වූ ඔහු හමුවීමට පැමිණි සහෘද කවියෙක් දිනක් ඔහුගෙන් මෙසේ ප්‍රශ්න කරයි.

“පැපත් කුසුම් වැට පිපි ඔබගෙ	ගෙවුයනේ
තනිකම නිසාමයි රස නොදැන	පරවුණේ
පොකුරක් එයින් ඇයි ඔසරියක	නොරැඳුණේ
තවමත් නැද්ද ඔබ කළ වරද	වැටහුණේ”

කුමාරගම කවියා මෙයට දෙන්නේ පහත සඳහන් පිළිතුර යි.

“මස් ලේවලට මතු වී ඉහළ	යන්නට
ඉඩකඩ නුදුන්නට ගොළුවකුට	හුන්නට

වරදක් නොමැත මට රිසි ලෙසට බැන්නට
කොපමණ වෙහෙස වින්ද ද සුළඟ වෙන්නට”

සුළඟ සුවය ගෙන දෙමින් හමා යයි. ඔහු වෙන නොරැඳ හමා යයි. සුවය ගෙන දුන්නේ තමා යැයි ද නොපවසයි. ඒ සුළඟේ ගුණය යි. ඒ ‘සුළඟ’ සමාජයෙන් පෙරළා කිසිවක් අපේක්ෂා නොකරයි. ‘සුළඟ’ ඇතක තිබෙන දෙය පවා සිය ගුණය කරනකොටගෙන අපට වඩා කලින් ස්පර්ශ කරයි. එහෙයින් බොහෝ දේවල්වල නියම හිමිකරුවා වන්නේ අයත් කර ගැනීමට යන්න දරන අප නොව, සුළඟ බඳු වරින් යි. සංස්කෘත කවියා දුටුවේත්, දැක කවි බසින් ලෝකයට ප්‍රකාශ කළේත් මේ සත්‍යය යි.

“අහමිහ ස්ථිතවත්‍යපි තාවකී
කමපි තත්‍ර වසන්නපි මාමකෘ
න තත්‍ර සංගම ඒව සුසංගමෝ
හෘදයසංගම ඒව සුසංගමෘ”

මම මෙහි සිටිය ද ඔබට අයත් වෙමි. ඔබ එහි වෙසෙන්නේ නමුදු මට අයත් වෙයි. මනා එක්වීම නම් ශරීර හමුවීම නොවේ. හදවත් හදවත් සමඟ එක්වීම යි.

ආචාර්ය සමන් වන්දු රණසිංහ
ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලයේ භාෂා හා
සංස්කෘතික අධ්‍යයනාංශාධිපති විසින්
කරන ලද දේශනයකිනි

පැරණිම ළමා කතාව

රිනිකොණදිග ඉරානයේ කැණිම්වලදී හමුවූ මැටි කොතලයක් වටේ ඇඳ ඇති රූප සටහනකින් එළුවකු හා පාම් ගසක් නිරූපණය වෙයි. මෙම රූපය අවස්ථා පහකින් කොතලය වටේ දැක්වෙන අතර, රූපවලට සම්බන්ධ කතාව පහලට අක්ෂරයෙන් කොටා තිබේ. ඇසුරික් ගස නමින් හැඳින්වෙන මෙම කතාව ලෝකයේ පැරණිතම ළමා කතාව ලෙසට මතයක් පවතී.

එළුවා හා පාම් ගස අතර ඇතිවන වාදය සටනක් බවට පෙරළෙයි. අවසානයේ එළුවා පාම් ගස කා දමයි.

මේ කතාව ගද්‍ය ස්වරූපයෙන්ද, ළමා ගීතයක් ලෙසින්ද ඉරානයේ එකිනෙක පළාත්වල භූ විෂමතා ලක්ෂණ අනුව වෙනස්වෙමින් පැතිරී තිබේ. ඇතැම් පළාත්වල මෙය බැටළුවකු හා මිදිවැලක් අතර තරගයකි.

මේ කතාවෙන් අතීතයේ මිනිසා පසුකර ආ එඬේර යුගයද, ඉන් පසු ඔහු එළඹී කෘෂි යුගයද සංකේතවත් වන බවට ඇතැම් විද්වත්තු සන පළ කරති. එළුවා හා ඇසුරික් ගස අතර සටන මේ ජීවන ක්‍රම දෙක අතර පැවැති සටනකි. කෙසේ වුවද, පර්සියානුවෝ පාම් ගසේ ප්‍රයෝජන රැසක් දැන සිටියහ. එක් පර්සියානු ළමා ගීයක පාම් ගසේ ප්‍රයෝජන 360ක් දක්වා ඇත.

ආනන්ද කුමාරස්වාමී හා පෙරදිග සංස්කෘතික රටාව

“ග්‍රෙයාං ස්වධම්මො ද්විගුණා පරධම්මාන්සුවනුෂ්ඨිතම්
ස්වධම්මේ නිධනං ග්‍රෙයා පරධම්මො භායාවහා”

මේ ලිපිය ලිවීමට මා බහින්නේ, මුලින් සඳහන් කළ භගවත් ගීතා පාඨයෙහි පිහිටා සිට ය. එහි දැක්වෙන “ස්වධර්මය” පිළිබඳ මතයන් ආනන්ද කුමාරස්වාමී කෙරෙහි මා තුළ පවතින ඇල්මත් හැරෙන්නට මේ බැරෑරුම් කාරියට අත ගැසීමට තරම් අත් සුදුසු කමක් මට නොමැති ය. “ස්ව-ධර්මය” පිළිබඳ

මතු දීර්ඝ විස්තරයක් කිරීම අවශ්‍ය වෙතත්, මගේ දුබලකම තව දුරටත් වසා ගනු සඳහා ඒ ගැන සුළු විස්තරයක් මෙහි දැක්වමි. මෙහි එන අන්දමට නිසි ලෙස ඉටු කරන අනුන්ගේ කාරියට වඩා (පර-ධර්මය) අනිසි ලෙස ඉටු කරන තමන්ගේ කාරිය (ස්ව-ධර්මය) ශ්‍රේෂ්ඨ යි. එබැවින් මේ ලිපියේ තත්වය (=ගුණය) කෙබඳු වුවත් එය නිර්භය ව ඉටු කිරීමට මට ශක්තිය තිබේ. තව ද, මා මෙය ලිවීමට වෑයම් කරන්නේ,

ආනන්ද කුමාරස්වාමී විසින් සොයා ගන්නා ලද 'පෙරදිග ජීවන පිළිවෙළ' අගය කිරීමටත් එය වටහා ගැනීමටත් තැත් කරන ආධුනිකයෙකු වසයෙන් බව විශේෂයෙන් සඳහන් කළ යුතුය.

ආනන්ද කුමාරස්වාමී වූ කලී ලොවට අමුතු දර්ශනයක් හෝ අමුතු ධර්මයක් හෝ බිහි කළ කෙනෙක් නොවේ. ඔහු අමතක ව පැවති සත්‍යය සොයා ගත් වින්තකයෙකි. ගෞතම බුදුන් ඇතුළු ඉපැරණි මුනිවරයන් ගේ පටන් පැවත ආ භාරතීය වින්තක පරම්පරාව ම අමුතු දර්ශන හෝ අමුතු ධර්ම හෝ නිර්මාණය කළ අය නොව, අඳුරෙන් වැසී තිබුණු "සනාතන ධර්මය" (=සත්‍යය) සොයා ගත් ඇදුරෝ වූහ. මේ වින්තකයන් විසින් සොයා ගනු ලැබ, අඳුරෙන් වැසී පැවති ධර්මය කුමාරස්වාමී නැවත සොයා ගත්තේ ය. ඔහු ඒ මගින් 'පෙරදිග ජීවන පිළිවෙළ' සම්බන්ධ වූ මේ සංස්කෘතික රටාව කුමක්ද යනු ආනන්ද කුමාරස්වාමී යනු කවරෙක්දැයි වටහා ගැනීමෙන් ලෙහෙසියෙන් තේරුම් ගත හැකි ය.

ආනන්ද කුමාරස්වාමී යනු කවරෙක්ද? ලෝකයේ ශ්‍රේෂ්ඨතම ශාස්ත්‍රඥයන් කිහිප දෙනෙකුත් ඔහු හඳුන්වා දෙන සැටි සලකා බලමු. ඇමරිකාවේ ආචාර්ය රොබට් උලීච් (Robert Ulich) ඔහු මුනිවරයෙකු හැටියට ද නියම භාරතීය 'ගුරු' වසයෙන් ද¹ "නවීනත්වයෙහි" පිහිටි ක්ෂේම භූමියක් හැටියට ද² හඳුන්වයි. කල්කටා විශ්වවිද්‍යාලයේ ඕ.සී. ගොන්ගෝලී ඔහු ඇමරිකාවේ බොස්ටන් නුවරට පිටුවහල් කරන ලද "යක්ෂයා" බව පළ කරයි.³ විශ්ව භාරතියේ ශ්‍රී අමිය කුමාර් සෙන් ඔහු හා අනගාරික ධර්මපාල මෑත කාලයේ ලංකාවේ පහළ වුණු "බෝඩි දෘම" දෙකකටත්, ඔවුන් දෙදෙනා ඉන්දියාවේ සමකාලීනයන් වන තාගෝර් හා ස්වාමී විවේකානන්දටත් සමාන කරයි.⁴ තව ද, "කාලායෝගී" "ගුරුදේව" "ලෝකයේ පුර වැසියා" "ශ්‍රේෂ්ඨමුහුණුඥයා" ආදී විශිෂ්ටතම විරුදාවලී රාශියකින් ඔහු හඳුන්වනු ලැබේ.

මම ද ඔහු අලුත් නම් දෙකකින් හැඳින්වීමට කැමැත්තෙමි. ඒ අන් කරුණක් නිසා නො ව, ඔහු ගේ වර්තය හෙළි කරන අදහසිනි. පළමු ම, ඔහුගේ මුළු ජීවිත කාලය ම ගතවුණේ ධර්මය සෙවීමටත්, ඒ අනුව ජීවත් වීමටත් නිසා "ධර්ම - රාජා" යනු ඔහුට උචිත නමකි. මහා භාරතයේ අර්ජුන ධර්මය මූර්තිමත් කොට දක්වන්නාක් මෙන් ඔහු ද ධර්මයේ මූර්තියකි. ධර්මයේ තීර පැවැත්ම සහා (ධර්ම සංස්ථාපනාර්ථය) ශ්‍රී භගවත් නාරායණ (=අවතාර ලෙස) ලොව කලින් කල පහළ වන්නාක් මෙන් ඔහු ගේ පහළවීම ද සැලකිය යුතු සිද්ධියකි. දෙවනු ව, ඔහු "නට - රාජා" වසයෙන් හැඳින් විය හැකිය. ඒ ඔහු "නට - රාජා" (ශිව) ගේ ගුඨ නැටුම්වල අර්ථ විවරණය කරමින් අනගි ලිපියක් ලිවී නිසා නො වේ. කෝප වූ මිථ්‍යා මතික සෘෂිත් විසින් තමා වෙත මෙහෙය වූ විෂසෝර සර්පයා හා හීෂණ මුයාලක විනාශ කොට ඔවුන්ගේ මිථ්‍යා මත බිඳ ශිව යම් සේ නදාන්ත නැටුම නැටුවේ ද,⁷ එසේම කුමාරස්වාමී මිථ්‍යාමතික (= අධර්මී) පෙර අපර දෙදිග කළඹා-සංභාරාත්මක නැටුමක් නැටුවේ ය. එබැවින් 'නට - රාජා' යන නම ඔහුට සුදුසු ය.

ඒ කෙසේ වෙතත්, කුමාරස්වාමී ගේ ශ්‍රේෂ්ඨත්වය පිළිනොගත් එක දු පඬිවරයෙකු පෙර අපර දෙ දිග නො වී ය. ඒ බව 1952 වන අවුරුද්දේ ලන්ඩන්හි රාජකීය සංගමය මගින් පැවැත් වූ කුමාරස්වාමී අනුස්මරණ කථාවේ දී, ආචාර්ය රෙජිනෝල්ඩ් ල මේ (Reginald Le May) විසින් උපුටා දක්වන ලද වොෂින්ටන් හි ආචාර්ය රිචඩ් එටින්හෝසන් (Richard Ettinhaisen) ගේ කියමනකින් ඔප්පු වේ.⁸

"මුළු ලෝකයේ ම, ආචාර්ය ආනන්ද කුමාරස්වාමී තරම් විවිධ විෂයන් ගැන කෘතීන් ප්‍රකාශනයට පමුණුවපු ශාස්ත්‍රඥයන් ඇත්තේ ස්වල්ප දෙනෙකි. දර්ශනය, ආධ්‍යාත්මික විද්‍යාව, ආගම හා ප්‍රතිමා විද්‍යා, ඉන්දියානු සාහිත්‍යය හා කලාව, මුස්ලිම් කලාව, මධ්‍යම

කාලීන කලාව, සංගීතය, භූගර්භ විද්‍යාව, හා විශේෂයෙන් ම කලාවට සමාජයේ හිමි තැන ඔහු ගේ පර්යේෂණවලට ලක්විය. ඔහු ගේ ප්‍රකාශනවල ගණනට වඩා අප බලවත් ලෙස මවිතයට පත් වන්නේ, ඒවායෙහි ගැබ් වී ඇති අපූර්ව විචක්ෂණ බාවයත්, මුළුජීවිත කාලය තුළ ම ඔහු කෙරෙහි පැවති ප්‍රතිභාවත, ඒවා මුළුලෝකයේ ම ආද්‍යාත්මික ප්‍රබෝධය ලැබුවන්ට හා ශාස්ත්‍රඥයන්ට ද එමෙන් ම සාමාන්‍ය ජනයාට ද ගැඹුරු ලෙස බල පෑ අන්දමත්, සලකා බලන විට ය. නිසැකයෙන් ම එක් වර ම මුල් පිටපත්වලටත් ඒ සමග ම ඇසු දුටු හෝ උගත් දෙයටත්, බැස, නිර්භය ව,

ඉංග්‍රීසි ජාතික මවත් සමග ආනන්ද කුමාරස්වාමි එංගලන්තයේ සිටිද්දී ඔහු මළේය. එවිට ආනන්ද කුමාරස්වාමිගේ වයස අවුරුදු දෙක යි. 1889 දී, ඔහුට වයස දොළහ පිරුණු විට, ඔහු එංගලන්තයේ වයික්ලිප් විද්‍යාලයට බැඳී, අවුරුදු හයක් ම එහි ඉගෙන ගත්තේ ය. ඔහු විශේෂ පුහුණුවක් ලැබුවේ නවීන විද්‍යාව සම්බන්ධ ව ය. භූගර්භ විද්‍යාව පිළිබඳ ඇල්මක් දැක් වූ ඔහු විද්‍යාලීය සඟරාවට ඒ ගැන ලිපි ලිවුවේ ය.

1900 දී, ඔහු ලන්ඩන් විශ්ව විද්‍යාලයේ බී.ඇස්.සී. විභාගයෙන් භූගර්භ විද්‍යාව හා උද්භිද විද්‍යාව පිළිබඳ පළමු වැනි පෙළේ ගෞරව සහිතව සමත් විය. 1903 දී ඔහු ලන්ඩන් විශ්ව

පළමු වරට, ලක්වැසියන්ට සිය බසින් අධ්‍යාපනය දිය යුතුය යනු පළ කළේ ආනන්ද කුමාරස්වාමි ය. ඔහු මේ අභිප්‍රායන් මුදුන් පමුණුවා ගැනීම සඳහා ලංකා ප්‍රතිසංස්කරණ සංගමය පිහිටවුවේ ය. තව ද ඔහු ලංකා විශ්ව විද්‍යාල ව්‍යාපාරයේ පුරෝගාමියෙකු වශයෙන් ද කටයුතු කළේ ය.

අගතිගාමී නොවී, අදහසක් ප්‍රකාශ කිරීමට තරම් ශක්තියක් ඇති ඔහු වැනි ශාස්ත්‍රඥයන් ඇත්තේ ස්වල්ප දෙනෙකි.”

★ ★ ★ ★

මේ සංකීර්ණ මනුෂ්‍යයා ඇති වුණු පසුබිම හා ඔහු ගේ ජීවිත කථාව ද සැකෙවින් සලකා බලමු.

ඔහු උපන්නේ 1877 වන අවුරුද්දේ අගෝස්තු මස 22 වෙනි දා කොළඹ කොල්ලුපිටියේ දී ය. ඔහු ගේ පියා, සර් මුතු කුමාරස්වාමි, ඉංග්‍රීසි නීතිඥ මංඩලයට ඇතුල් වීමේ භාග්‍යය ලත් ප්‍රථම ලාංකිකයා වී ය. ඔහු ඉංග්‍රීසි, පාලි හා සංස්කෘත භාෂාශාස්ත්‍රඥයෙකි.

විද්‍යාලයේ සාමාජිකත්වය ලැබ ලංකාවේ බනිප් විද්‍යා පරීක්ෂණාංශයේ අධ්‍යක්ෂක වශයෙන් පත්වූයේ ය. ඔහු ලංකාවේ විසූ අවුරුදු තුන තුළ, ලංකාවේ සෑම පලාතකම පාහේ කරත්තයකින් හෝ පයින් සංචාරය කොට, බනිප් වර්ග පමණක් නොව, එවකට විසිරී නැතිවී යමින් තිබුණු සිංහල කලා ශිල්ප ද සොයාගත්තේ ය. මුල් සිදී, නිහර ව, බටහිර අනුකරණය කරමින්, ජීවත්වුණු ලාංකිකයන් දැක ඔහු කම්පා වූයේ ය. එතැන් සිට ඔහු පෙරදිග සංස්කෘතිය සෙවීමට පටන් ගත්තේ ය. ඔහු ඒ සඳහා මුළු ජීවිතය ම ගත කළේ ය.

පළමු වරට, ලක්වැසියන්ට සිය බසින් අධ්‍යාපනය දිය යුතුය යනු පළ කළේ ආනන්ද

කුමාරස්වාමී ය. ඔහු මේ අභිප්‍රායන් මුදුන් පමුණුවා ගැනීම සඳහා ලංකා ප්‍රතිසංස්කරණ සංගමය පිහිටවුවේ ය. තව ද ඔහු ලංකා විශ්ව විද්‍යාල ව්‍යාපාරයේ පුරෝගාමියෙකු වශයෙන් ද කටයුතු කළේ ය.

1906 දී ඔහුට ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලයෙන් ඩී.ඇස්.සී. උපාධියක් පිරිනැමී ය. ඉන්පසු සිය තනතුරෙන් අස් වූ ඔහු ඉන්දියාවට ගොස් ඉන්දියානු සාහිත්‍ය හා කලාව ගැන උනන්දුවක් දක්වන්නට විය. 1910 දී උතුරු ඉන්දියාවේ දීර්ඝ සංචාරයක යෙදුණු ඔහු චිත්‍ර එකතු කිරීමට ද දේශන පැවැත්වීමට පටන් ගත්තේ ය.

1911 දී ඔහු එංගලන්තයට ගොස් ලන්ඩන්හි රාජකීය ඉන්දියානු සංගමය පිහිටවීමේ පුරෝගාමීන් ගෙන් එකෙකු විය. මිත්පසු ශාන්තීකේතනයට පැමිණි ඔහු තාගෝර් හමු වී, ඔහු සමග සාකච්ඡා කිරීමෙන් ද ඉන්දියානු කලා හා ආගම් හැදෑරීමෙන් ද කලක් ගත කළේ ය. 1917 දී ඔහු බොස්ටන්හි සියුම් කලා කටුගෙයි ඉන්දියානු කලා අංශයේ භාරකරු හැටියට පත්ව ගියේ ය. මේ තැන ඔහුට ජීවිතාන්තය දක්වා ම වාස භූමි විය. 1922 දී ඔහු ඉන්දියානු හා මුස්ලිම් කලා අංශවල භාරකරු හැටියට ද, 1933 දී, ඉන්දියානු පර්සියානු හා මුස්ලිම් කලා පිළිබඳ පර්යේෂණ සාමාජික හැටියට ද පත් කරනු ලැබී ය.⁹

ආනන්ද කුමාරස්වාමී ගේ බාහිර ජීවිත සම්බන්ධ මේ සිද්ධි ඔහුගේ අභ්‍යන්තර ජීවිතය ද මැනවින් පිළිබිඹු කරයි. ඔහු ගේ ජීවිතය ගැන ශාස්ත්‍රඥයෙකු වන, ඇමරිකාවේ භාවධි විශ්වවිද්‍යාලයේ ආචාර්ය බෙන්ජමින් රෝලන්ඩ් ගේ අදහස සලකා බලමු.¹⁰

“ආචාර්ය කුමාරස්වාමී ගේ ජීවිතය බොහෝ ‘සෙයින්’ ‘අවතාර’ පද්ධතියක ආකාරයක් ඉසිලී ය. මරණ නිර්මාණාත්මක පුද්ගලයෙකු ~~සම්බන්ධ~~ ගෙන් (Goethe) කීවාක් මෙන්, ඔහු ජීවියේ වෙනස් වෙනස්

අවධිවල වෙනස් වෙනස් සත්වයෙකු වී ය. ඔහු පළමු ව භූගර්භ විද්‍යාඥයෙකි. අනතුරු ව දේශපාලන ප්‍රතිසංස්කරණ වාදියෙකි; පසු ව කලා ඉතිහාසඥයෙක් ද, අවසානයේ දී සනාතන ධර්මය පිළිබඳ විවරණකරුවෙක් ද වී ය.”

දැන් අපි ඔහු ගේ ලේඛන දෙසට හැරෙමු. සියල්ල ම දැක්වීම අපහසු කාර්යක් බැවින් වැදගත් කෘති කිහිපයක් පමණක් මෙහි දැක් වේ. ඔහු මුලින් ම ලිවී “මධ්‍යකාලීන සිංහල කලා ශිල්ප” (1918) නම් කෘතිය විශාල වූත් ලංකාව ගැන ලියැවුණු අනර්ඝතම වූත් ග්‍රන්ථයකි. අනතුරුව “රාජ පුත්‍ර චිත්‍ර” (1916); “ඉන්දියානු හා ඉන්දුනීසියානු කලා ඉතිහාසය” (1927); “ශිව නැටුම” (1918) හා “විශ්වකර්ම” (1914) ඔහු ගේ වැදගත් කෘති කිහිපයකි. ආගම හා දර්ශනය පිළිබඳ ලියවුණු කෘති අතර “බුදුන් හා බුදුසසුන” (1916); “හින්දු ධර්මය හා බුද්ධ ධර්මය” (1945) සැලකිය යුතු තැනක් ගනී. ඔහු ගේ ජීවිතයේ පසු භාගය ගතවූයේ වඩා ගැඹුරු වූත් විචක්ෂණ වූත් වෛදික මත හා සංකේත විද්‍යාව මිභාග කිරීමට ය. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් “වේදය හැදෑරීමට නව මගක්” (1933) හා “ගෞතම බුදුන් ගේ ජීවමාන මත” (1948) ආදී කෘති බිහිවිය.

මේ හැරෙන්නට, ඔහු විසින් භූගර්භ විද්‍යාවේ පටන් සංකේත විද්‍යාව දක්වා ලියන ලද ලොකු කුඩා ලේඛන ප්‍රමාණය 500ක් පමණ වෙයි. ඔහු ලියූ විෂයන් ගේ විවිධත්වයත්, ඔහු ගේ පෘථුල චින්තන ශක්තියත් මෙහි දක්වමු. “ඉන්දියාවේ හා ලංකාවේ කලා ශිල්ප” (1913); “සටනේ ගැඹුරු අර්ථය (1907); “ජාතික උත්කෘෂ්ටත්වය පිළිබඳ ලිපි” (1909); “කලාව හා ස්වදේශී” (1911); “කාලය හා සදාකාලය” (1947); “බෞද්ධ ප්‍රතිමා විද්‍යාවේ ප්‍රාරම්භ කරුණු” (1934); “යක්ෂයෝ” (1928); “ඉන්දියාවේ ගීත නිහක්” (1903); “දේව නියමයේ සාධාරණත්වය” (1945); “ලංකාවේ ලෝකඩ භාණ්ඩ” (1914); “ඉන්දියානු ගෘහනිර්මාණ පද මාලාව” (1928); “සිංහල කැනීම් පිළිබඳ ගැටපද විවරණය හා

ලංකා භූගර්භ විද්‍යාවේ ලේඛන මාලාව” (1906) ආදිය සැලකිය යුතු කෘති වේ.

ඔහු ගේ දැනීම තේරුම් ගැනීමට මෙය ප්‍රමාණ වෙතත් තව මදක් විමසා බැලීම වටී. ඔහුට හොඳ ඉංග්‍රීසි උගැන්මකුත් නවීන විද්‍යාත්මක පුහුණුවකුත් ලැබුණු සැටි අපි දැක්කෙමු. ඔහු ගේ දැනුම මෙතෙකින් සීමා නො විය. පෙරදිග හරයන් සෙවීමේ දී මෙය ප්‍රමාණවත් නොවන බව වටහා ගත් ඔහු, සංස්කෘත හා පාලි භාෂා ද හැදෑරුවේ ය. එසේ ම ග්‍රීක් හා ලතින් ද ප්‍රංශ හා ජර්මන් ද මුහුණ මැනවින් උගත්තේ ය. ඔහු ගේ ඇතැම් කෘති මුලින් ලියවුණේ ප්‍රංශ බසින්. තවද, ඔහු තුළ සිංහල, දෙමළ, හින්දි, පර්සියානු, ඉතාලි, ස්පාඤ්ඤ හා ඕලන්ද භාෂා පිළිබඳ සාමාන්‍ය දැනුමක් වී ය. ඔහු මේ තරම් භාෂා රාශියක් හැදෑරුවේ භාෂා විභාරයෙකු වීමට නොව, පෙරදිග සංස්කෘතිය සෙවීමටත් එය අන් සංස්කෘතීන් හා තුළනාත්මක ව සසඳා බැලීමටත් ය.

ඔහු වේද බ්‍රාහ්මණ උපනිශද්, වේදාන්ත හා පුරාණ ග්‍රන්ථ ද, රාමායණ, මහාභාරත ඇතුළු සංස්කෘත සාහිත්‍යය ද, ථෙරවාද හා මහායානික බෞද්ධ සාහිත්‍ය ද පෙරදිග කලා ශිල්ප, ආගම් හා දර්ශන ද හදාරා, ඒ මගින් පෙරදිග සංස්කෘතික රටාව සොයා ගත්තේ ය. ඔහු පෙරදිග සංස්කෘතිය අන් පැරණි හා නූතන සංස්කෘති සමග සසඳා යම් යම් නිගමනයන්ට ද බැස්සේ ය. මෙහි දී පෙරදිග ජීවිතයේ විශිෂ්ටත්වය ගැනත් භෞතිකවාදය මුල් කොටගත් වර්තමාන බටහිර සුබෝපභෝගී ජීවිතයේ අශෝභනත්වය ගැනත් සිතීමට ඔහු තම ලේඛන හා දේශන මගින් ලෝකයා පෙළඹවුවේ ය. ඒ මිස, ලෝකයා තම ආගමකට හෝ දර්ශනයකට හෝ නම්මවා ගැනීමට ඔහු කිසිවිටක උත්සාහ නොකළේ ය. දැන් අපට, ‘පෙරදිග සංස්කෘතික රටාව’ ඔහුගේ ජීවිතය තුළින් ම පැහැදිලි පෙනේ.

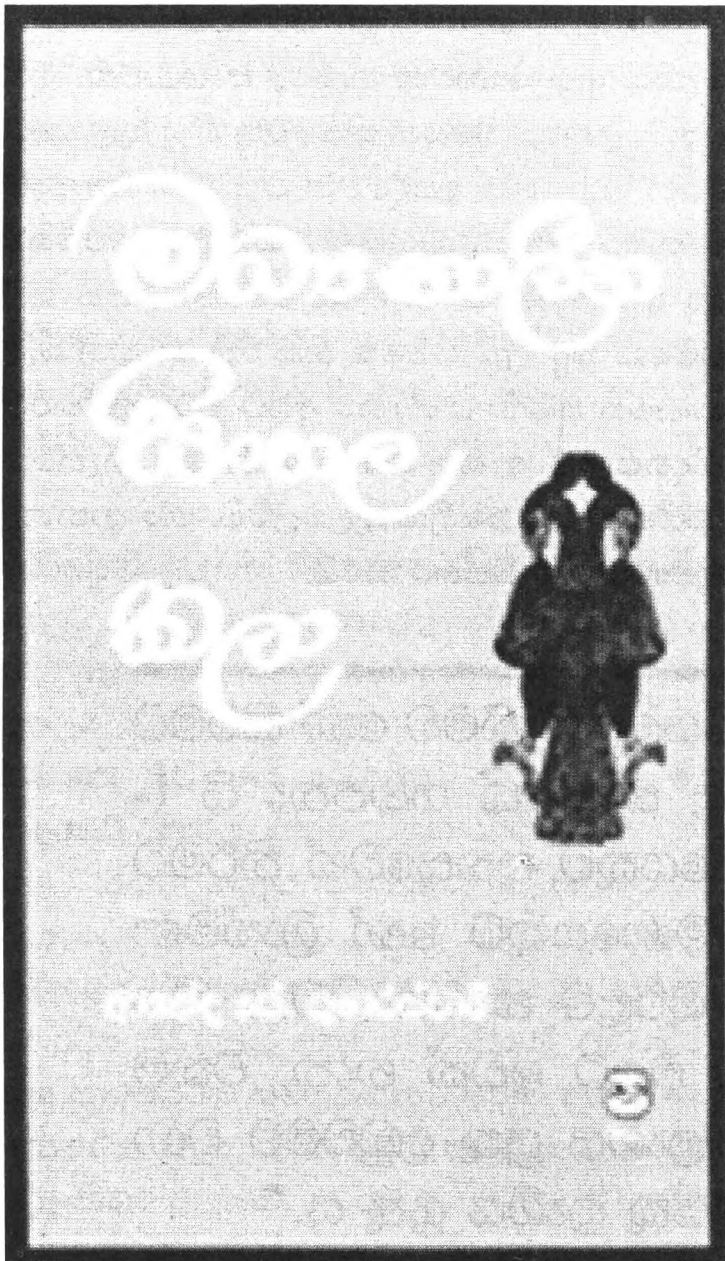
එහෙයින් ආනන්ද කුමාරස්වාමි උදාර පෙරදිග සංස්කෘතියේ ජීවමාන සංකේතයක් වී ය යි සැලකිය හැකි ය.

ඉන්දියාව ආර්යාවාස වූ කාලයේ පටන් ම, එ රට වැසියෝ මනුෂ්‍යයා තුළ දෘශ්‍යමාන ස්වරූපයකට වඩා වෙනස් වූ උත්තරීතර භාවයක් ගැබ් ව ඇතැයි විශ්වාස කළ හ. ඔවුන්ගේ ජීවිතයේ පරමාර්ථය වූයේ මේ “උත්තරීතර භාවය” නැත්නම්, මනුෂ්‍යයාගේ නියම “තත්ත්වය” සෙවීම ය. වේදයෙන් පටන් ගන්නා ඥාන රාශිය ම ඒ සෙවීමේ ප්‍රතිඵලයකි. ශත වර්ෂ ගණනාවක් ම සෙවීමෙන් පසු ඉන්දියාව, මනුෂ්‍ය ජීවිතය හා විශ්වය පිළිබඳ “සත්‍යය” සොයා ගත්තා ය. මේ “සත්‍යය” ඉන්දියාවට පමණක් සීමා නොවී ය. මිසුරය, ග්‍රීසිය, රෝමය ආදී රටවල ද, බොහෝ විට ස්වතන්ත්‍ර ව ද ඇතැම් විට ඉන්දියාව අනුව යමින් ද “සත්‍යය” සොයා ගනු ලැබී ය. පැරණි ලෝකයේ පැවැති මේ “සත්‍ය ගවේෂී” භාවය මාර්ග වසයෙන් වෙනස් වුව ද, මූලික වසයෙන් සොයාගනු ලැබූ සත්‍යය එකම දෙයක් වී ය. ඉන්දියාවෙහි ම සත්‍යය වටහා ගන්නා ක්‍රම රාශියකි. පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට පැවත ආ මේ සත්‍ය “සත්‍යතා ධර්මය” නමින් හැඳින්වේ.

සත්‍යය වටහා ගැනී සඳහා සංයමය (= විනය) අවශ්‍ය දෙයකි. ඒ නිසා ඉන්දියාවේ ‘සම්මත ජීවන පිළිවෙළක්, නැත්නම්, “විධියක්” ඇති විය. එය පසු කාලයේදී ලොව සෑම තැන ම පාහේ, විශේෂයෙන් ම ආසියාවේ පැතිරී ගියේ ය. එය ‘පෙරදිග සංස්කෘතික රටාව’ යනුවෙන් හැඳින් වේ.

“සත්‍යය” සෙවීම පදනම් කොට ඇති පෙරදිග සංස්කෘතියේ ප්‍රදාන ලක්ෂණය වනුයේ අධ්‍යාත්මික ජීවිතය යි. හින්දුහු, ජීවිතයේ පරමාර්ථ (=පුරුෂාර්ථ) සතරක් දකිති. කාම - ඉන්ද්‍රිය පිනවීම; අර්ථ - ධනය සැපයීම; ධර්ම

- යුතුකම් ඉටු කිරීම හා මෝක්ෂ - අවසාන වූත් මුළු ජීවිතයේ පරමාර්ථය වූත් මෙය කාමාර්ථධර්ම යන සියල්ල ගෙන් නිදහස් වීමකි; මෝක්ෂය ලැබීමකි.

මේ අනුව, ගෘහපතියාට (ගිහියාට හා ගිහි ගෙයින් තුරන් ව ග්‍රමණ ජීවිතය ගත කරන සන්ත්‍යාසියාට ද විධිය සම්මත ව පවතී. ගෘහපතියා, බ්‍රාහ්මණ, ක්ෂත්‍රිය, වෛශ්‍ය හා ශුද්‍ර යන හැම එකෙකු ම, සිව - ධර්මය ඉටු කරන අතර සන්ත්‍යාසියා සියළු ලෝකික සැප සම්පත් (කාමාර්ථධර්ම) අත්හැර, ලෝවැසියාගේ යහපත උදෙසා, ඔවුන් ගේ දානයෙන් යැපී කල් හරී.

මේ දෙ විධිය, ලෝකික - “සාමාන්‍ය” (පාඨක්ෂන) හා අලෝකික - “උත්තරීතර” යනුවෙන් සංස්කෘතික රටාවේ අංග දෙකකි. මේ විධි දෙකට ම ගැලපෙන සේ වතුරාශ්‍රම” නම් සංස්ථාවක් පවතී. බ්‍රහ්මචාරි (ශිෂ්‍යයා - ‘බ්‍රහ්ම සමග හැසිරෙන්නා’); ගෘහස්ථ ගෘහපතියා - විවාහ ව අඹු දරුවන් රකිමින් කිසියම් වෘත්තියක යෙදී සිටින්නා; වෘතප්‍රස්ථ (වනයෙහි ජීවත්වන්නා” හා අවසාන වසයෙන් සන්ත්‍යාසී (නියම දූගී ජීවිතයක් ගත කරන, නිර්ධන වූ, සමාජ ධර්ම උත්සව ආදී ලෝකික ජීවිතයෙන් තුරන් වූ, ගෙයක් නැති ශ්‍රමණ තෙමේ ය) යනුවෙන් මේ ආශ්‍රම සතර දැක් වේ.

මෙයින් හැඟෙන්නේ පෙරදිග මිනිසා මුළු ජීවිත කාලයම අර්ථයක් ඇතු ව ජීවත් වූ බවයි. ඔහු ජීවත් වන පරමාර්ථය පෘථුල වශයෙන් “ධර්මය” යනුවෙන් හැඳින්වේ. “ධර්මය” යන වචනයෙහි සංස්කෘතික වටිනාකම් ඇති අර්ථ රාශියක් වෙයි. “ධර්මය” හා “ස්වධර්මය” යි විස්තර වසයෙන් දැක්වෙන මේ ධර්මය ඉන්ද්‍රියානු සමාජයේ පදනම වේ. පළමු වැන්න විශ්ව රටාව යි. එය සුර්යා යටතේ පවත්නා සෑම දෙයක් ම මෙහෙයවන බලයයි. අනික මේ බලයේ වගකීම පිළිබඳ සෑම මිනිසෙකුට ම භාර කොටස යි. මෙය එක් අතකින් අනන්තය හා ස්වභාව ධර්මය පිළිබඳ දර්ශනාත්මක වෙනස වේ.

“ස්ව-ධර්මයෙහි” විශ්වය පිළිබඳ මිනිසා සතු කොටස දැක් වේ. එය ඉටු කිරීම මිනිසා සතු පරම යුතුකම ය. ධර්මය හදාරා, පුරුෂාර්ථ ඉෂ්ට කිරීම, තමාට සුදුසු ආශ්‍රමයට අනුව ජීවත් වීම එයින් අදහස් කරනු ලැබේ.

“ධර්මය” මෙන් ම වැදගත් අංගයකි “කර්මය.” වේද සමයේ ගිහි දෙවි පිදීම “කර්මයේ” මූල යි. එය “දිව්‍ය” (බබළන) ක්‍රියාවකි. පසුව මෙය බෞද්ධ කර්ම වාදය ආදී නොයෙකුත් දාර්ශනික මත පළ කිරීමට

උපකාර විය. “ධර්මය” හා “ස්ව-ධර්මය” යන පද දෙකට අන්‍යෝන්‍ය වසයෙන් සම්බන්ධව ද “කර්මය” හා “ස්ව-කර්මය” යයි යෙදේ. පෙරදිග සමාජයේ, යටකී “කර්මය” පිළිබඳ අදහසට අනුව වැඩ කිරීම (වෘත්තිය) සම්බන්ධ ව ද පවත්නේ අපූර්ව අදහසකි. එය නූතන කාලයේ, ‘රක්ෂාව’, ‘ජොබ්’ (Job) යනුවෙන් අදහස් කරන දෙයට ඉඳුරා ම වෙනස් ය. භගවත් ගීතයෙහි දැක්වෙන අන්දමට - තමන් ගේ කාරියට (ස්ව-කර්මයට) දක්වන භක්තිය නිසා මිනිසා අර්ථ සිද්ධිය ලබයි. ‘අර්ථ සිද්ධිය’ යනුවෙන් “ධනය” ලැබීම අදහස් නො කෙරේ. ඒ වූකලී අධ්‍යාත්මික

ගණිතාකාරව සලකන සමාජවාදයන් ගෙන් හෝ මැනිය යුතු නොවන ගැඹුරු සංස්ථාවකි. මේ අනුව, උත්පත්තියෙන් කිසිවෙකු කිසි කුලයකට අයත් නො වේ. ඉපදීමෙන් පසු ව කරන වැඩ වෘත්තිය අනුව බ්‍රාහ්මණ, ක්ෂත්‍රීය, වෛශ්‍ය හා ශුද්‍ර යනුවෙන් ගැණේ. මෙයින් උසස් යයි සම්මත කළ දැඩි සම්මත නීති රීති රැසකින් බැඳ සංයමය කරයි. සාමාන්‍ය අයට වුවමනා තරම් නිදහස වේ. ඇත්ත වසයෙන් නිදහස නැත්තේ බ්‍රාහ්මණ හා ක්ෂත්‍රීය කුලවලටයි. එය ආනන්ද කුමාරස්වාමි විස්තර කරයි.¹¹

“රජෙකුට තමා කැමැති සියල්ලක් කීමට හෝ කිරීමට හෝ අවසර නැත. ඔහුට කළ හැක්කේ යහපතැ යි (=සාධු) සම්මත දේ පමණි” ශුද්‍රයෙකුට පහසුවෙන් කිරීමට ඉඩ ඇති බොහෝ දේ, බ්‍රාහ්මණයෙකුට හෝ බ්‍රාහ්මණ බිරිඳට කළ නොහැකිය. ශුද්‍ර බිරිඳට නැවත විවාහ විය හැකි වුවත් බ්‍රාහ්මණ බිරිඳට එයට ඉඩක් නැත. එකම පිළිවෙළේ වරදකට ශුද්‍රයෙකු ලැබිය යුතු දඬුවමට වඩා බරපතල දඬුවමක් බ්‍රාහ්මණයෙකු ලැබිය යුතු ය.”

ලාබයකි. “තම කාරියට දක්වන භක්තිය” යනුවෙන් අදහස් කරන්නේ “අප්‍රමාද ව” ඇල්මක් ඇති ව ක්‍රියාකිරීම යි. තව ද, ක්‍රියාව කිරීම මිසක් එහි එලය ගැන ඇල්මක් හෝ අපේක්ෂාවක් හෝ තිබිය යුතු නොවේ. එවිට එය දිව්‍ය ක්‍රියාවකි.

කර්මය සමග පැන නගින්නේ වර්ණ (=කුල) සම්බන්ධ සංස්ථාවයි. ක්‍රියාව අනුව කොටස් කරන මෙය පෙරදිග සංස්කෘතියේ ඉතාම වැදගත් අංගයකි. මේ හේතුකොට ගෙන ඉන්දියානු වැසියා අති උත්කෘෂ්ට ජනතාවක් බවට පත් වී ය. එ ය පිරිහුණු බමුණන්ගේ තත්ත්වයෙන් හෝ හැමෝම සමාන යයි

“රජෙකුට තමා කැමැති සියල්ලක් කීමට හෝ කිරීමට හෝ අවසර නැත. ඔහුට කළ හැක්කේ යහපතැ යි (=සාධු) සම්මත දේ, පමණි” ශුද්‍රයෙකුට පහසුවෙන් කිරීමට ඉඩ ඇති බොහෝ දේ, බ්‍රාහ්මණයෙකුට හෝ බ්‍රාහ්මණ බිරිඳට කළ නොහැකිය. ශුද්‍ර බිරිඳට නැවත විවාහ විය හැකි වුවත් බ්‍රාහ්මණ බිරිඳට එයට ඉඩක් නැත. එකම පිළිවෙළේ වරදකට ශුද්‍රයෙකු ලැබිය යුතු දඬුවමට වඩා බරපතල දඬුවමක් බ්‍රාහ්මණයෙකු ලැබිය යුතු ය.”

බ්‍රාහ්මණයා වචනයේ පරිසමාප්ත අර්ථයෙන්ම බ්‍රාහ්මණයෙකු විය යුතු ය. ඔහු

උත්කෘෂ්ට මිනිසා ය. ඔහු සත්‍ය ගවේෂීන් කලා ශිල්පීන් ගුරුන් වෙයි. ඉන් පිට, වටිනාකමින් අඩු වෘත්තීයක යෙදුණු විට ඔහු ඒ තත්වයෙන් බැහැර වෙයි. ක්ෂත්‍රීය රට රැකීමෙහිත්, වෛශ්‍ය ගොවිතැන් වෙළඟෙළදාමි ආදියෙහිත්, ශුද්‍ර කාර්මික වැඩකටයුතුවලත් යෙදිය යුතුය. කුමාරස්වාමී නිතර හෙළා දැක්කේ මුළු ලෝකය ම ශුද්‍ර බලයට (=කාර්මික සහායත්වයට) ගොදුරු වීමයි.

පාරම්පරික සම්මත ජීවිතය “ධර්මය” රැකීමෙහි වැදගත් මාර්ගයක් වී ය. මෙයින් පිය පුතු උරුමය අනුව සියල්ල සිදු විය යුතු ය යනු අදහස් නො කෙරේ. කුමාරස්වාමී තම කාලය බොහෝ සෙයින් ගත කළේ පාරම්පරික සම්මත ජීවිතයේ දර්ශනය, මනුෂ්‍යයා ගේ කලාවේ කාර්ය අනුව විග්‍රහ කිරීමට ය. ඔහු පෙර අපර දෙදිග ජීවිතයේ මූලික වෙනස වසයෙන් ගෙන හැර පෑවේ සම්මත පෙරදිග ජීවිතයේ ස්වාභාවිකත්වය හා ග්‍රාමය වූ “නවීන”, අපරදිග ජීවිතයේ අක්‍රමික භාවයත් දක්වමිනි. ඔහු පාරම්පරික සම්ප්‍රදායන්ට අනුව නිර්මාණය කෙරෙන කලා ශිල්ප අගය කළේය. එ බැවින් ඔහු නිතර ඇසුවේ, හරබර පෙරදිග අර්ථාන්විත ජීවිතය හා නීහර, අර්ථ විරහිත අපරදිග ජීවිතයත් අතරින් වඩා ශ්‍රේෂ්ඨ කුමක්ද යනු යි.

තව ද කුමාරස්වාමි:¹² “පාරම්පරික සමාජයකින් හැම වෘත්තීයක ම යෙදීම පූජක භාවයක් වන නමුත් ලෞකික වෘත්තීයක යෙදීමෙහි පූජක භාවයක් ඇතැයි කීම හෝ වැඩෙහි යෙදීම හා පූජ්‍ය කටයුතුවල යෙදීම (=කර්ම) එකක් බව හෝ, තව දුරටත් නවීන ලෝකයට තේරුම් ගත නොහැකිය” යි පෙන්වා දෙයි.

බුදුන් ද පාරම්පරික සම්මත ජීවිතය අගය කළ ආකාරය අජාතසත්තු රජුට වජ්ජිය වැසියා පැරදවිය නොහැකි කාරණා දක්වන කථාවෙන් හෙලිවෙයි.¹³

පෙරදිග දර්ශනය ගැන ද කුමාරස්වාමී ඉතා වැදගත් මතයක් පළ කළේ ය. පෙර දිග දර්ශනය ඉන්දියානු සංස්කෘතියෙන් ලොවට දිය හැකි මහඟු දායාදය වසයෙන් දක්වන ඔහු මෙසේ ද කියයි:¹⁴ “යුරෝපයේ සහ ඇමරිකාවේ දර්ශනය හැදෑරීම හුදෙක් ශාස්ත්‍රය උදෙසා මිස සාමාන්‍ය මිනිසාට ප්‍රයෝජනවත් අන්දමින් පවත්නා බවක් පෙනෙන්නට නොමැති ය. ඉන්දියාවේ තත්ත්වය ඊට ඉඳුරාම වෙනස් ය. ඉන්දියාවේ දර්ශනය හුදු මානසික හරඹයක් නොව, තත්වාවබෝධය වසා සිටින අවිද්‍යාව දුරු කොට අපේ මෝක්ෂය ලබා දෙන ගැඹුරු අර්ථයක් සහිත ආගමකි.”

පෙර දිග සංස්කෘතියේ ආගම හා දර්ශනයෙහි වැඩි වෙනසක් නොමැතිය. දර්ශනය පිළිපැදිය හැකි ආගමකි. ආගම නම් ධර්මයයි. ආගම පෙරදිග ජීවිතයේ පදනම බව මෙහි කීප විටක් ම කියවුන නමුත්, තවත් වැදගත් කරුණක් දැක්විය යුතු ය. සම්මත සෑම සිරිතක් විරිතක් ම ආගම මුල් කොට ගෙන පවතී. මේ අනුව විවාහ චාරිත්‍රය ද, සූර්යා අහසට ඇති සම්බන්ධය හෝ සූර්යා පොළවට ඇති සම්බන්ධය හෝ අනුව හැඩගැසී පවතී. ඒ වූකලී ආධ්‍යාත්මික ආධිපත්‍යය හා ලෞකික බලය අතර සිදුවන විවාහයකි. සෑම පෙරදිග ගැබ්නියක ගේ ම ආශාව වනුයේ පූජකයෙකු වන පුතෙකු ලැබීමට ය. ආගමික ජීවිතයක් ගත කරන්නා ගේ ජීවිතය යහපත් බැවින් ඔහු “සාධු” හැටියට හැඳින්වේ. ලංකාවේ ප්‍රධාන ආහාරය වන වී සහල් පවා හැඳින් වෙන්නේ ‘බුද්ධ හෝග’ වසයෙනි.

සමාජය උත්කෘෂ්ටමත් කරන ගුණධර්ම (=ශීල) සමුදාවක් ද වේ සෑම මනුෂ්‍යයෙකු තුළ ම ආත්ම - සංයමය ඇති කරන සේ ගුණධර්ම අනුවය පෙරදිග සමාජයේ හරයන් (Values) ගැනෙනුයේ. මුදල් කිසිවිට හරයන් මැනීමේ මිනුම් දණ්ඩ නොවී ය. ගුණධර්ම (සිල්) රැ කීම ශුර ක්‍රියාවක් (=කුශල කර්මයක්) හැටියට

සළකනු ලැබී ය. උසස් ඥානය ලැබීමට ශීලය අවශ්‍ය ය. බෞද්ධ 'සීල සමාධි ප්‍රඥා' ක්‍රමය සළකන්න. ගුණධර්ම බෞද්ධ 'සීල සමාධි ප්‍රඥා' ක්‍රමය සළකන්න. ගුණධර්ම රකින වැසියා ගෙන් යුත් රටක් පාලනය කිරීම ද පහසු වී ය.

ඉන්ද්‍රියානු දේශපාලන විද්‍යාවද ආගමින් තොර නො වේ. දියුණු වූ වර්ණ සංස්ථාවට අනුව උත්කෘෂ්ටතම රාජ්‍යතන්ත්‍රයක්ද ගොඩ

රඳා පවත්නේ පාලකයන් තුළ පවත්නා ආත්ම සංයමය උඩ බවයි.

සම්පූර්ණ පෙරදිග ජීවිතය ම ස්වකීය සංස්කෘතිය හා වෙලී බැඳී පවතින ආකාරය මෙ තෙක් කළ විස්තරයෙන් සළකා ගත හැකි ය. අධ්‍යාපනය ද සංස්කෘතික අංගයක් වී ය. සත්‍ය ගවේෂණය උදෙසා එය අවශ්‍ය දෙයක් බැවින් අධ්‍යාපනයට සමාජයේ උසස් ම තැනක් හිමි

සම්පූර්ණ පෙරදිග ජීවිතය ම ස්වකීය සංස්කෘතිය හා වෙලී බැඳී පවතින ආකාරය මෙ තෙක් කළ විස්තරයෙන් සළකා ගත හැකි ය. අධ්‍යාපනය ද සංස්කෘතික අංගයක් වී ය. සත්‍ය ගවේෂණය උදෙසා එය අවශ්‍ය දෙයක් බැවින් අධ්‍යාපනයට සමාජයේ උසස් ම තැනක් හිමි විය. පැරණි සමාජයෙහි හැමෝ ම ලියන්නට කියන්නට උගත යුතු ය හෝ උගැන්ම මුදලට ලබා ගත හැකි ය කියා හෝ අදහසක් නො වී ය. බොහෝ සෙයින් ඥානය මුඛ පරම්පරානුගත ව පැවතිණ. ඇසු පිරු තැනැත්තා "බහුශ්‍රැත" වසයෙන් ද, ඥානය දානය කරන්නා - "ගුරු" සමාජයේ අති සම්භාවනීය අති සම්භාවනීය වූත් පූජනීය වූත් තැනැත්තා හැටියටද සළකනු ලැබී ය.

නැගුණේ ය. රාජ්‍ය පාලකයන් (=ක්ෂත්‍රියන්) සම්මත නීති රීති වලින් සංයමය කරන ආකාරය අපි කලින් දුටුවෙමු. එහෙයින් ම රජු "ධර්ම - රාජා" යනුවෙන් හැඳින්වේ. වර්තමාන දේශපාලන ක්‍රම ගැන කථා කරන හැමවිටම කුමාරස්වාමි කියන්නේ "මට නම් ඕනෑ රජෙක්" යනුවෙනි. දේශපාලන විද්‍යාව අඩංගු වන කෞටිල්‍යගේ අර්ථ ශාස්ත්‍රය තරයේ ම කියා සිටින්නේ, මේ ශාස්ත්‍රය සම්පූර්ණයෙන් ම

විය. පැරණි සමාජයෙහි හැමෝ ම ලියන්නට කියන්නට උගත යුතු ය හෝ උගැන්ම මුදලට ලබා ගත හැකි ය කියා හෝ අදහසක් නො වී ය. බොහෝ සෙයින් ඥානය මුඛ පරම්පරානුගත ව පැවතිණ. ඇසු පිරු තැනැත්තා "බහුශ්‍රැත" වසයෙන් ද, ඥානය දානය කරන්නා - "ගුරු" සමාජයේ අති සම්භාවනීය අති සම්භාවනීය වූත් පූජනීය වූත් තැනැත්තා හැටියටද සළකනු ලැබී ය.

අවසාන වසයෙන්, ආනන්ද කුමාරස්වාමී පෙරදිග ජීවිතයේ ඉතා ම උසස් අංගය ලෙස සැලකූ කලා ශිල්ප ගැන විමසා බලමු. මෙයට ඔහු ගේ විශේෂ සැලකිල්ල යොමු වූයේ කලාව සිතෙහි ක්‍රියා කරන නිර්මාණාත්මක බලයන් ගේ ඵලය නිසා ය. පිරිසිදු ආධ්‍යාත්මයක් ඇති තැනැත්තා සුන්දර දේ නිර්මාණය කරන බවත්, ආධ්‍යාත්මය අඳුරු තැනැත්තා නිර්මාණය කරන දේ ද, අඳුරු බවත් ඔහු සැලකුවේ ය. වර්තමාන ලෝකය ගන්නා අඳුරු පැහැයට හේතුව ද එය වන්නේ ය.

ඉන්ද්‍රියානු කලාශිල්ප ඔහු හඳුන්වා දෙන්නේ මෙසේ ය:¹⁵ හින්දුහු ආගමික, සෞන්දර්යාත්මක හා විද්‍යාත්මක හෝ, ඔවුන්ගේ හැම සියුම කලාවක්, (එනම්, සංගීත කලාව වේවයි සාහිත්‍ය ප්‍රතිමා කලාව වේවයි) සම්බන්ධ වූ හෝ, ඒවායින් පළ වන මත එකිනෙකට පටහැණි නොවන බව දුටු හ. මේ කාලයේ එකිනෙකින් තියුනු ලෙස වෙනස් අංශ වසයෙන් දැක්වෙන මේ මත (ඉන්ද්‍රියාව ගැන සලකා බලන කල) එකී භූත ව පවතියි.”

“කලාවේ පරමාර්ථය කුමක් ද?”

“හැම විට ම ප්‍රබල ලෙස අදහස් ප්‍රකාශ කිරීම යි.”

“නමුත් කලා කෘති මගින් කුමක් ප්‍රකාශ කළ හැකි ද?”

“මෙතැන දී අපට වේදනාත්මක සත්‍යයක් කියන්ට සිදු වේ.” යයි එක්වර ම කුමාරස්වාමී කිය.

“ඒවා බොහෝමයක් ප්‍රකාශ කරන්නේ, මේ දවස්වල විනීත සමාජවල සඳහන් කිරීමට වත් අප අකමැති දෙවියන් ගැන.”

මේ වනාහී කලාවේ පරමාර්ථය පිළිබඳ කුමාරස්වාමී හා ශාන්තිනිකේතනයේ ශ්‍රී සිසිර කුමාර් සෝෂ් අත්රී ඇති වූ සංවාදයකි.¹⁶

ඔහු වේද, උපනිෂද්, බ්‍රාහ්මණ, ශිල්ප ශාස්ත්‍ර, දශරූප වැනි අලංකාර ශාස්ත්‍ර ග්‍රන්ථවල පිහිටා පාරම්පරික ව පැවති සම්මත සම්ප්‍රදාය අගය කළේ ය. තව ද පෙරදිග කලාකරුවා (ශිල්පී) ගේ උත්තම ගුණයක් ලොවට පෙන්නා දුන්නේ ය. එනම්, කලාකරුවා “අභං-කාරයෙන්” (‘මම’ යන හැඟීමෙන්) තොර ව තම කලාකෘති ඉදිරිපත් කිරීම යි. මමායනයක් “අභං” යන හැඟීමක් නැති පෙරදිග කලාකරුවා සිය කෘති ඉදිරිපත් කළේ නිර්මාණාමිකව ය.

එ බැවින් හඟවත් ගීතයෙහි:¹⁷

“අභංකාර විමුච්චාත්මා කර්තෘ ‘හමමති මන්‍යතෙ’ යනුවෙන් “මම” යන හැඟීමෙන් (-අභංකාර) මෝඩ වූ තැනැත්තා කර්තෘ “මම” යයි සිතයි.

පෙරදිග සාහිත්‍ය, චිත්‍ර, ප්‍රතිමාදී කලා මේ රටාවට අනුව සෑම විට ම නිර්මාණාත්මක ව පවතියි.

කුමාරස්වාමී විසින් අපට පෙන්නා දෙන ලද්දේ අති උත්කෘෂ්ට ජීවන පිළිවෙළක් බව දැන් අපට නිගමන කළ හැකි ය. මේ පෙරදිග සංස්කෘතිය ප්‍රකාශ කිරීමට උපයෝගී වූ අක්ෂර මාලාව ඒ හෙයින් “දේව-නාගරී” යයි හැඳින් වේ. පෙරදිග මිනිසා ලොව “දිව්‍ය” (බබළන) නගරයක් කිරීම සඳහා ගත්තේ මේ රටාව බව ආන්ද කුමාරස්වාමීට පෙනුණේ ය.

★ ★ ★ ★

මේ ලිපියට අධෝ ලිපියක් වශයෙන් ආනන්ද කුමාරස්වාමී ගේ අටවන මරණ සංවත්සර දිනය උදෙසා එක් කරුණක් පෙන්නා දිය යුතුව තිබේ. යටපත් ව පැවති සම්පූර්ණ සංස්කෘතියක් ඉස්මතු කළ මහා පුරුෂයෙකු හැටියට පමණක් නොව නූතන ලංකාවේ කලාතුරකින් ඇතිවන “සාරවත්” පුරුෂයෙකු හැටියට ද ඔහු ගැන අප ආඩම්බර වී යුතු ය. ඒ පමණකින් තාප්තියට පත් නො වී, ඔහුට

කෙසේ වෙතත් ඔහු ඉස්මතු කළ සංස්කෘතියට ගරු කිරීමක් වසයෙන් ළඟ දී පැවැත්වෙන සම්බුද්ධ ජයන්තියේ දී , ඔහු ඉතා අගය කොට සැලකූ බෞද්ධ සංස්කෘතියට අයත් ඔහු විසින් ලියන ලද කෘති සියල්ල නැවත මුද්‍රණය කරවීම හා ඒවා සිංහලට අනුවාදය කරවීම උදෙසා වැඩ පිළිවෙළක් ආරම්භ කිරීම, බෞද්ධ ජනයා ගේ බලවත් යුතුකමක් බව පෙනෙනා දෙනු කැමැත්තෙමි.

මේ බඳු වැඩ පිළිවෙළකින් විය හැකි යහපත දක්වනු සඳහා කුමාරස්වාමි නිදහස් ඉන්දියාව ගැන කියූ කියමනක් මෙ සේ ලංකාවට ගැලපෙන සේ සකස් කොට දැක්විය හැකි ය.

“ලංකාවේ නැතිවී ගිය ආත්මය නැවත ලබා ගැනීම නම්”, ඇ පෙරදිග පාරම්පරික ජීවන පිළිවෙළක්, ඇගේ සාහිත්‍ය කලා ශිල්ප හා බුද්ධාගමත් සොයා යායුතු ය. අපට අද උවමනා කරන්නේ පැරණි සිංහල ජීවය හා සංස්කෘතිය වටහා ගැනීමට හා විවරණය කිරීමට හැකි වැලිවිටියේ සරණංකරලාත්, අනගාරික ධර්මපාලලාත්, ආනන්ද කුමාරස්වාමිලාත් ය.”

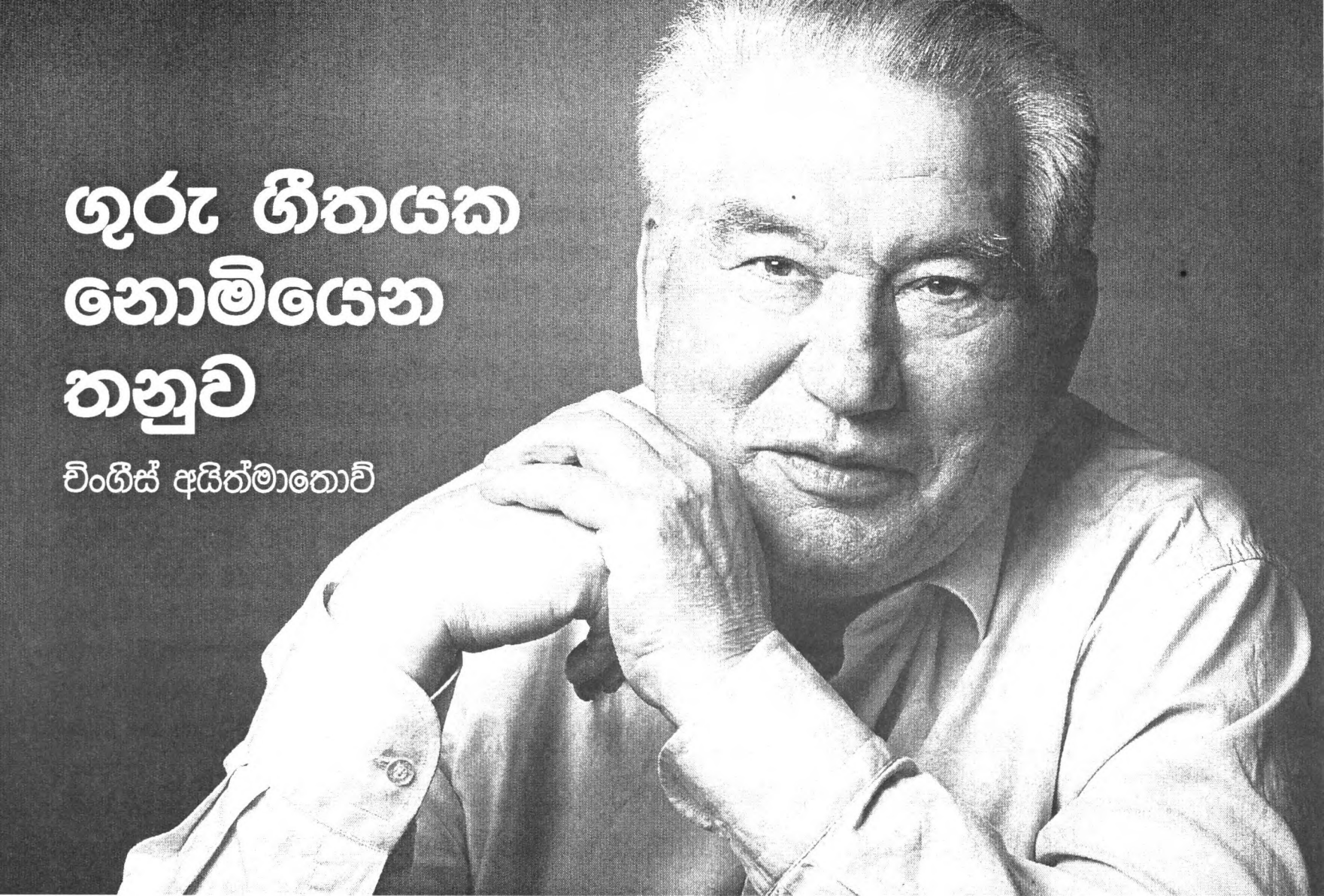
අමරදාස විරසිංහ

සංස්කෘති 1955 අගෝස්තු,
ආනන්ද කුමාරස්වාමි විශේෂ කලාපයෙනි.

1. ආනන්ද කේ. කුමාරස්වාමි ප්‍රණාමය (අ කලාපය) 2 පිට
2. ආනන්ද කේ. කුමාරස්වාමි ප්‍රණාමය (අ කලාපය) 6 පිට
3. ආනන්ද කේ. කුමාරස්වාමි ප්‍රණාමය (අ කලාපය) 94 පිට
4. ආනන්ද කේ. කුමාරස්වාමි ප්‍රණාමය (අ කලාපය) 246 පිට
5. හගවත් ගීතා: 4 පරි. 7, 8 ශ්ලෝක
6. ශිව නැටුම: ආනන්ද කුමාරස්වාමි 83 පිට
7. ශිව නැටුම: ආනන්ද කුමාරස්වාමි 85 පිට
8. කලාව හා ශාස්ත්‍රය xxxi කලාපය 2 අංකය (1952): 89 පිට
9. මේ ජීවිත කතාවට අඩංගු කොටස පිළියෙල කිරීමේ දී කලාව හා ශාස්ත්‍රය යන සඟරාව ද ආනන්ද කේ. කුමාරස්වාමි ප්‍රණාමය නම් පොත ද උපකාරී විය
10. ආනන්ද කේ කුමාරස්වාමි ප්‍රණාමය (2 කලාපය) 45 පිට
11. පෙර අපර දෙදිග: ආනන්ද කුමාරස්වාමි 38 පිට
12. පෙර අපරද දෙදිග: ආනන්ද කුමාරස්වාමි 65 පිට
13. බුදුන් හා බුදු සසුන: ආනන්ද කුමාරස්වාමි 72 පිට
14. ආනන්ද කේ. කුමාරස්වාමි ප්‍රණාමය 262 පිට
15. ඉන්දියාවේ හා ලංකාවේ කලා ශිල්ප: ආනන්ද කුමාරස්වාමි. 17 පිට
16. ආනන්ද කේ. කුමාරස්වාමි ප්‍රණාමය (2 කලාපය) 267 පිට
17. හගවත් ගීතා: 2 පරි. 27 ශ්ලෝකය

ගුරු ගීතයක නොමියෙන තනුව

චිංගීස් අයිත්මාතොව්

උණසුම් මිහිමඩලෙහි සුමුදු යහනක ඔබ
 නිදනු ඇති
 කම් නැති
 මම ඉසිම් එක් බිජුවට අහුරක් සිතලෙන් පීඩා
 විදින අනාථයන් වෙනුවෙන්
 තවත් අහුරක් රෝගීන්, අංගවිකල වූවන් සහ
 හුදෙකලා වියපත් මිනිසුන් වෙනුවෙන්
 මේ අහුර හාමතින් වියළි වැල්ලේ පීඩා විදින
 අසල්වැසියන්ටය
 මේ අහුර ආත්මය අහිමි කරන ලද්දන්ටය
 මේ අහුර සැරිසරන්නන්ටය
 එසේම මේ බිජුවට අහුර කුරගාන බඩගාන
 සතුන්ටය
 මේ අහුර ඔබට සහ මටය අපේ දරු පවුලටය
 කෙතට අධිපති බබාඩිකාන්තුමනි මනුෂ්‍යත්වයට
 උපකාරී වන්නැයි මම ඔබ කැඳවමි
 ඉතිරි සියල්ල මම කරමි
 මගේ ජලයෙන් පිපාසිත පස නාජ්නිය ලබනු
 ඇති

මගේ සවලින් වාරි ඇළ කැණෙනු ඇති
 මගේ දැන් වල්පැළ මෙන්ම සොබා දහමේ සියලු
 සතුරන් හා සටන් වදිනු ඇති
 රැයේ එන සොරුන්ගෙන් අස්වනු රකිනු වස්
 මිටමෙලවු මා දැන් නැගෙනු ඇති
 මා'තින් වැපිරුණ බිජුවටය, සවිමත්ව මුල් අදිනු
 මැනවි
 ඒ සෑම කුඩා අංකුරයකින්ම දසදහස් ගණන්
 තව බීජාංකුර නැගෙවා
 බබාඩිකාන් නම් වූ කෙතට අධිපතියාණනි
 මම මනුෂ්‍යත්වයට උපකාර කරන මෙන් ඔබ
 කැඳවමි.

ඉහත සඳහන් වන්නේ ලෝ ප්‍රකට
 ලේඛක ආචාර්ය චිංගීස් තොරේකුලොව්වි
 අයිත්මාතොව් විසින් රචනා කරන ලද කවියක
 දළ අනුවාදයකි. එම කවිය මෙහිලා වැදගත්
 වන්නේ කාව්‍යමය බව ඉක්මවා ඉන් ඔහුගේ
 ජීවන අරමුණද පැහැදිලිව පළ කෙරෙනා

බැවිනි. සැබැවින්ම අයිත්මාතොව් සිය දිවි ගමන නිම කරන තුරුම ලේඛකයකු මෙන්ම රාජ්‍ය තාන්ත්‍රිකයකු ලෙසද කටයුතු කළේ සිය කවියෙන් පළ කළ දැක්මට අනුගත වෙමිනි.

විංගීස් අයිත්මාතොව්ගේ දිවිය මෙන්ම නිර්මාණ චාරිකාවද ලොව ප්‍රබල සිදුවීම් රැසක් හා වෙළී ගත්තකි. එහි නැඟීම් මෙන්ම බැසීමිද දක්නට හැකි වුවද නිර්මාණකරුවකු ලෙස ඔහු සැම විටම දැරූ අදහස වූයේ ලේඛකයාගේ වගකීම වනුයේ ලොව කොතැන වුව පිහිට අවැසි මනුෂ්‍ය පවුලේ සාමාජිකයා

රට වන කිර්ගීසියාවේ සමාජ, දේශපාලනික, සංස්කෘතික හා ආර්ථික ප්‍රගමණය අරමුණු කර ගනිමින් ඔහුගේද මැදිහත් වීම මත බිහිකරන ලද 'ඉසික් කුල්' සංසදය මේ සඳහා මනා උදාහරණයකි. අද වනවිට ඔහුගේ අභාවයෙන් පසුවද එම සංසදය ක්‍රියාත්මක වෙමින් පවතින්නේ යුරේසියානු සාහිත්‍යය ඇතුළු විවිධ පාර්ශ්ව කෙරේ අවධානය යොමු කරමිනි.

විංගීස් අයිත්මාතොව් උපත ලබන්නේ 1928 දෙසැම්බර් 12 දින ය. ඒ එවක සෝවියට් සමූහාණ්ඩුවේ කොටසක් පැවැති කිර්ගීසියාවේ

#

විංගීස් අයිත්මාතොව්ගේ දිවිය මෙන්ම නිර්මාණ චාරිකාවද ලොව ප්‍රබල සිදුවීම් රැසක් හා වෙළී ගත්තකි. එහි නැඟීම් මෙන්ම බැසීමිද දක්නට හැකි වුවද නිර්මාණකරුවකු ලෙස ඔහු සැම විටම දැරූ අදහස වූයේ ලේඛකයාගේ වගකීම වනුයේ ලොව කොතැන වුව පිහිට අවැසි මනුෂ්‍ය පවුලේ සාමාජිකයා වෙනුවෙන් මැදිහත්විය යුතුය යන්න යි. අවංක විප්ලවවාදියකු වූ ඔහු මානව පැවැත්ම ගැන මෙන්ම පරිසරය හා ජීවීන් අතර පොදුවේ පැවැතිය යුතු සංහිදියාවද ඉහළින්ම ගරු කළේ ය. විශේෂයෙන්ම ශීතල යුද්ධය පැවැති සමයේද ලොව පළමු සමාජවාදී රාජ්‍යය බිඳවැටුණ පසු ලෝක සිතියම වෙනස් වූ තත්ත්වය තුළද ලේඛක භූමිකාවෙන් ඔබ්බට යමින් ඔහු කළ මැදිහත්වීම නිර්මාණකරුවාගේ වගකීම නිර්මාණය සිදු කිරීම මගින් ඉටුවේවි යන අදහස දරන්නට සිතන්නට දෙයක් ඉතිරි කර තිබේ. මධ්‍යම ආසියාවේ විශේෂයෙන්ම තම ---

වෙනුවෙන් මැදිහත්විය යුතුය යන්න යි. අවංක විප්ලවවාදියකු වූ ඔහු මානව පැවැත්ම ගැන මෙන්ම පරිසරය හා ජීවීන් අතර පොදුවේ පැවැතිය යුතු සංහිදියාවද ඉහළින්ම ගරු කළේ ය. විශේෂයෙන්ම ශීතල යුද්ධය පැවැති සමයේද ලොව පළමු සමාජවාදී රාජ්‍යය බිඳවැටුණ පසු ලෝක සිතියම වෙනස් වූ තත්ත්වය තුළද ලේඛක භූමිකාවෙන් ඔබ්බට යමින් ඔහු කළ මැදිහත්වීම නිර්මාණකරුවාගේ වගකීම නිර්මාණය සිදු කිරීම මගින් ඉටුවේවි යන අදහස දරන්නට සිතන්නට දෙයක් ඉතිරි කර තිබේ. මධ්‍යම ආසියාවේ විශේෂයෙන්ම තම

ටලාස් නම් පළාතේ ශේකර් ගම්මානයෙහි ය. සිය පියා සමඟ ගත කිරීමට ඔහුට ලැබුණ කාලය ඉතා කෙටි වුවද ඉන් ඔහුගේ දිවියට වූ බලපෑම සුළුපටු නොවේ. ඔහු තම දිවියේ අවසාන භාගයේදී පියා පිළිබඳව හිතමිතුරන් සමඟ කළ කතාබස්වලදී නොයෙක් වර ඒ ගැන පවසා තිබේ. පියාද අයිත්මාතොව් මෙන්ම උපත ලද්දේ ශේකර් ගම්මානයෙහි ය. ඒ, රුසියාවේ සාර් පාලනය පැවැති අවධියේ ය. එහෙත්, දුම්රිය කම්කරුවකු ලෙස සේවය කරන ඔහු රුසියානු බස උගත්තේ සෝවියට් විප්ලවයේ කොටස්කරුවකුව කොමියුනිස්ට්වාදියකුද

වන්නේ විජලවවාදී ආණ්ඩුව යටතේ විවිධ වගකීම් දරමින් කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේද සාමාජිකත්වය ලබා ගනිමිනි. අයිත්මාතොව්ට සමාජවාදී දිවි පෙවෙත ගැන එසේ පළමු පාඩම ලැබෙන්නේ සිය පියාගෙනි. එහෙත්, එය අවසන් වන්නේ කුඩා අයිත්මාතොව්ගේ දිවියම අඳුරට හෙළීමට ඉඩ තිබූ බේදවාචකයක් නිර්මාණය කරමිනි. සෝවියට් රාජ්‍යයට සතුරු වූවේ යයි කියමින් 1937 දෙසැම්බර් 1 දින එවක සෝවියට් පාලක ජෝශප් ස්ටාලින්ගේ මර්ධන යන්ත්‍රය විසින් අත්අඩංගුවට ගනු ලබන ඔහු ඉන් වසරක් පිරීමට ආසන්නයේ එනම් 1938 නොවැම්බර් 4 දින කෙටි නඩු විභාගයකින් වැරදිකරු කරනු ලැබ පසු දින ඝාතනය කරනු ලබයි. මේ සිදුවීම කුඩා අයිත්මාතොව්ට බලපෑ ආකාරය පසුකලෙක ඔහු විස්තර කරන්නේ මෙලෙසිනි. “පුංචි කාලෙදී මං තාත්තගෙ නම කියන්න මැලී වුණා. ඒ එයා ද්‍රෝහියෙක් හැටියට හංවඩු ගහල තිබුණ නිසා. මගෙ අදහස එක දවසක වෙනස් කළේ මගේ ගුරුතුමි. කිසිකෙනෙක් තමුන්ගෙ තාත්තගෙ නම කියන්න ලැජ්ජ වෙන්න ඕන නෑ කියල මට ධෛර්යය දුන්නෙ එයා.” ගැටවර විශේ සිටම සමාජවාදයට පෙම් කරන්නටද ඒ සමගම ඒ ක්‍රමය තුළ වැඩෙමින් පැවැති නිලධාරීවාදී පිළිලයට එරෙහිව විවේචනාත්මක ස්ථාවරයක් දරන්නටද පසු කලෙක සිය නිර්මාණ ආකෘතිය මෙන්ම අන්තර්ගතය අතින්ද වඩා නැවුම් සහ තියුණු විචාරාත්මක දිශානතියක් කරා ගෙන යන්නටද ඔහුට මෙසේ ළමා විශේ සිය පියාගේ ඇසුර මෙන්ම එවක සමාජයෙන්ද ලැබුණ අත්දැකීම්ද ඉවහල් වූ බව ඉතා පැහැදිලි ය.

අයිත්මාතොව්ගේ නිර්මාණ දිවියට බොහෝ සේ බලපෑම් කළ වර්තයක් වනුයේ ඔහුගේ අත්තමිමා ය. එසේම ඔහුගේ පවුල යනු ඉතා තදින් බැඳුණ සංස්ථාවකි. අත්තමිමා ඔවුන්ගේ සමාජයේ විවාහ මංගල්‍යයන්, අවමංගල්‍යයන්, වගාවන් සම්බන්ධ චාරිත්‍රානුකූල

උත්සව ඇතුළු විවිධ සමාජ සංස්කෘතික අවස්ථාවන්ට කුඩා අයිත්මාතොව් කැටුව ගියා ය. එහිදී ඔහුට කතාන්දරකරුවන් ජනගායකයන් ආදීන් හමුවීමටද ලැබුණි. ඒ අතරේ එසේ එක් පසෙකින් තම ජන කොට්ඨාසයේ සම්ප්‍රදායන්, ජනකතා, ජන ගී, ජන නැටුම්, ඇදහිලි විශ්වාසයන් ආදියෙන් ඔහුගේ මනස පෝෂණය ලබද්දී අනෙක් අතින් නව සමාජයක් උදෙසා සෝවියට් රාජ්‍යය තුළ කෙරෙමින් පැවැති අරගලයද ඔහුට ඉඳුරාම බලපෑවේ ය. මේ ද්විත්ව බලපෑම අතරෙහි ඔහුගේ දිවියට තදින්ම බලපෑ තෙවන අංශය වූයේ නාසිවාදයේ උච්චතම අවස්ථාව වූ දෙවන ලෝක මහා සංග්‍රාමය යි. සෝවියට් ක්‍රමය තුළ කාන්තාවන්ගේ අයිතිවාසිකම් තහවුරු කිරීම සඳහා යල්පිනු ආකල්පයනට එරෙහිව ප්‍රබල ක්‍රියාකාරිණියකව සිටි නගීමා අයිත්මාතොව් එනම් ඔහුගේ මවද ඔහුගේ දේශපාලන අවබෝධය පුළුල් කිරීමට හේතු වූවා ය. අයිත්මාතොව් නම් නිර්මාණකරුවා යනු එවන් විවිධ වූද, ප්‍රතිවිරෝධයන්ගෙන් ගහන වූද, විටෙක අතිශය අන්තරායකර වූද සමාජ සංසිද්ධීන් රැසෙකින් පන්තරය ලැබූ වර්තයකි.

දෙවන ලෝක යුද්ධය හේතුවෙන් ඔහුට සිය අධ්‍යාපනය අතරමග නතර කිරීමට සිදුවන්නේ වැඩිහිටි පිරිමින් සියල්ල යුද සේවයට ගිය ගමකට නායකත්වය දීම පිණිස ය. මෙය ඔහුගේ වර්තය හැඩගැස්වීමට තදින්ම බලපෑ සිදුවීමකි. ගමෙහි ලියන්නට කියවන්නට සමත් යෞවනයකු බවට පත්ව සිටි ඔහුට පැවරුණ එක් රාජකාරියක් වනුයේ යුද පෙරමුණේ මියගිය සෙබළුන්ගේ නිවෙස්වලට ඒ බව දන්වා එවන පුවත කියවා තේරුම් කර දීම යි. වයස අවුරුදු දහහතරේදී සෝවියට් ගම් සභාවේ සභාපති බවට පත් ඔහු පසුකලෙක ඒ අත්දැකීම් ගැන පවසමින් කියා සිටියේ යුද සමයේ තමන් වඩාම පිළිකුල් කළ රාජකාරිය වූයේ මරණ පිළිබඳ පුවත් සාංකාවෙන් හීනියෙන් සහ අපේක්ෂා

භංගත්වයෙන් මැඩුණ ගම්වැසියන්ට දැනුම් දීමය යනුවෙනි. මෙසේ මරණාරංචියේ දූතයා වීමේ සංවේදී භූමිකාව අයිත්මාතොච් නම් යුද විරෝධියාගේ බිහිවීමට මගපෑදී ය.

යුද සමයේ අවසානයත් සමඟ ඔහු 1946 වසරේදී කීර්ගීසියානු කෘෂිකර්ම ආයතනයෙහි පශු සම්පත් කළමනාකරණය පිළිබඳ අධ්‍යාපනය හමාර කළේ ය. එහෙත්, සාහිත්‍යය කරා තමන් වේගයෙන් ඇදී යන බව තේරුම් ගත් ඔහු ඉන් පසු නතර වන්නේ මොස්කව්හි මැක්සිම් ගෝර්කි සාහිත්‍ය ආයතනයෙනි. ඔහු 1956 සිට 1958 දක්වා එහි හැදෑරීමේ නිරත වූවේ ය. ඇත මධ්‍යම ආසියාවේ සම්ප්‍රදායානුකූල නෝමැඩික සමාජ වටපිටාවෙන් නව ලොවක අපේක්ෂා පණ ගැහෙමින් පැවැති සෝවියට් අගනගරය වූ මොස්කව් කරා ආ දෛවෝපගත ගමන හමාර වන්නේ සෝවියට් දේශයට මෙන්ම විශ්ව සාහිත්‍යයටද අනභිභවනීය නිර්මාණකරුවකු බිහි කරමිනි.

අයිත්මාතොච් යනු විප්ලවයේ නිර්මාණයක් බව මේ අනුව ඉතා පැහැදිලි ය. ගෝර්කි සාහිත්‍යායතනයෙන් පිටවන ඔහු ඉන්පසු අට වසරක්ම සේවය කරන්නේ ප්‍රවිද්‍යා පුවත්පත වෙනුවෙනි. කෙසේ වෙතත් ඔහුගේ මුල්ම නිර්මාණ ද්විත්වය පළවනුයේ 1952 වසරේදීය. ඒ රුසියානු භාෂාවෙනි. කීර්ගීසියානු භාෂාවෙන් පළවෙන ඔහුගේ පළමු නිර්මාණය ධවල වර්ෂාව ය. ඒ 1954 වසරේදී ය. එවිටද අයිත්මාතොච් යනු ප්‍රසිද්ධ නිර්මාණකරුවකු නොවේ. අවසන ඔහුට කීර්තිය ගෙන එන්නේ ලොව මෙතෙක් බිහිවූ අසිරිමත්ම ප්‍රේම කතාවක් සේ විචාරක අවධානයට පාත්‍ර වූ ජමීලා නම් කෙටි නවකතාවයි. එය පළ කරන ලද 1958 වසර ඒ අනුව අයිත්මාතොච් නම් ලෝක පූජිත නිර්මාණකරුවාගේ ස්වර්ණමය වසර වෙයි. ඔහුගේ නිර්මාණයන් කෙතරම් බලපෑම් සහගත වන්නේද කිවහොත් 1963 දී

සෝවියට් දේශයේ ඉහළම සාහිත්‍ය සම්මානය වූ ලෙනින් ත්‍යාගයෙන්ද පිදුම් ලබයි.

සිය ප්‍රථම නවකතාව ලෙස ජමීලා පළවීමත් සමඟම අයිත්මාතොච් නම් සාහිත්‍යධරයාගේ නම සෝවියට් සාහිත්‍යය තුළ සටහන් වන්නේ දිගු සාහිත්‍ය චාරිකාවක් සඳහා ඔහුට මඟ විවර කෙරෙමිනි. එතැන් පටන් කීර්ගීස් මෙන්ම රුසියානු බසින්ද නිර්මාණකරණයේ යෙදෙන ඔහු නවකතාකරුවකු, කෙටිකතාකරුවකු, නාට්‍ය සහ තීරපිටපත් රචකයකු, විචාරකයකු ආදී වශයෙන් විවිධ ක්ෂේත්‍රයන්හි ප්‍රමුඛයකු බවට පත්වෙයි. එසේම ඔහු සෝවියට් ලේඛක සංගමයේද ප්‍රමුඛ ක්‍රියාධරයකු ලෙස කටයුතු කරන්නට පටන් ගනියි. සිය කෘති සෝවියට් සංගමයේ සාහිත්‍ය විදෙස් රටවල ප්‍රචලිත කිරීම සඳහා වන වැඩසටහන යටතේ වෙනත් භාෂාවන්ට පරිවර්තනය කිරීමත් සමඟ අයිත්මාතොච් නම් නිර්මාණකරුවා විශ්ව සම්භාවනාවට පත් වර්තයක් බවට පත්වන්නේ සෝවියට් සාහිත්‍ය ධාරාවේ ප්‍රමුඛතම ලේඛකයන් වූ ගෝර්කි හා ෂෝලහොච් වැන්නන් හා සමසුන් ගනිමිනි.

අයිත්මාතොච් ජමීලා කෘතියට පෙර 1950 ගණන්වල රචනා කළ සිය නිර්මාණ හඳුන්වන්නේ අනුකරණය සඳහා වැඩියෙන් බර වූ නිර්මාණ ලෙසිනි. එසේම ඔහු තම තරුණ කාලයේ ආකර්ෂණය දිනාගත් ඇතැම් කෘති හුදු බාල එසේම දිලිඳු කතාවන් පමණක් බවත් තමනට හැඟී ගියද ඇතැම් විට හරවත් සාහිත්‍ය කෘතියකින් ඒවා වෙන් කරගැනීමට තම පරම්පරාවට අපහසු වූ බවද නිහතමානීව පිළිගනියි. එහෙත්, ඔහු ඉතා ඉක්මනින් හරවත් සාහිත්‍යය සහ ප්‍රාථමික මට්ටමේ කෘතීන් හඳුනා ගැනීමට තරම් මුහුකුරා යනවා පමණක් නොව, විප්ලවය විසින් ඉදිකරන ලද නව සමාජයේ සාහිත්‍යකරුවාගේ ප්‍රමුඛ වගකීම පිළිබඳවද ගැඹුරින් සිතන්නට පටන් ගනියි. විශේෂයෙන්ම ඔහු සිය සමකාලීන සාහිත්‍ය සගයකු වන

වලෙන්තින් රස්පුටින් වැන්නන්ගේ නිර්මාණ පිළිබඳව දක්වන අදහස්වලින් එය මනාව පැහැදිලි වෙයි.

අයිත්මාතොව් විසින් රචනා කරන ලද කෘති ලංකාවට හඳුන්වා දීමේ ගෞරවය හිමිවිය යුත්තේ දැදිගම වී. රුදිරිගු නම් පුරෝගාමියා හට ය. ඔහු අයිත්මාතොව් ලංකාවට හඳුන්වා දෙන්නේ පළමුවෙනි ගුරුවරයා නම් පරිවර්තනය මගිනි. මෙය අද වන විට පළවන්නේ ගුරු ගීතය නමින් වන අතර, ප්‍රථමයෙන් පළවූ දා සිට අද දක්වාම එය අඛණ්ඩව සෑම පරම්පරාවකම ජනප්‍රියත්වය

කොක්කු ඇවිත් සහ අම්මා සහ මිහිකත යනාදිය යි. දෙවන අදියරට අයත් වන කෘතීන් වන්නේ ගුල්සාරිගෙන් පසු රචනා කරන ලද කෘති සමූහය යි. සියවසක් පවත්නා දවස සහ දංගෙඩිය ඔහුගේ අග්‍ර කෘතිය සේ සැලකෙන සමූහනිමු ගුල්සාරි කෘතියෙන් ඔහු ඇරඹූ නව පිම්මෙහිම දිගුවක් සේ සැලකිය හැකි ය. සමස්තයක් වශයෙන් ගත් කල ඔහුගේ කෘති සියල්ල තුළම අපට හඳුනාගත හැකි පොදු ලක්ෂණ ගණනාවක් තිබේ. ඉන් පළමුවැන්න වනුයේ විජ්ජවයෙන් බිහිකිරීමට අපේක්ෂිත නව මිනිසාගේ නියෝජනය යි. දුයිෂෙන්ගේ සිට

අයිත්මාතොව් විසින් රචනා කරන ලද කෘති ලංකාවට හඳුන්වා දීමේ ගෞරවය හිමිවිය යුත්තේ දැදිගම වී. රුදිරිගු නම් පුරෝගාමියා හට ය. ඔහු අයිත්මාතොව් ලංකාවට හඳුන්වා දෙන්නේ පළමුවෙනි ගුරුවරයා නම් පරිවර්තනය මගිනි. මෙය අද වන විට පළවන්නේ ගුරු ගීතය නමින් වන අතර, ප්‍රථමයෙන් පළවූ දා සිට අද දක්වාම එය අඛණ්ඩව සෑම පරම්පරාවකම ජනප්‍රියත්වය දිනාගත් කෘතියක් ලෙස දැක්විය හැකි ය.

දිනාගත් කෘතියක් ලෙස දැක්විය හැකි ය. අද වන විට සිංහල බසට පරිවර්තනය වී ඇති ඔහුගේ කෘති පෙළ මෙසේ දැක්විය හැකි ය. ගුරු ගීතය, ජමීලා, අම්මා සහ මිහිකත, නැතිවූණ වස්තුව, අනර්හායි සුන්දර කත, ලැබීම සහ නොලැබීම, වේලාසන කොක්කු ඇවිත්, සමුග නිමු ගුල්සාරි, සුදුනැව, ධීවර ගීතය, සියවසක් පවත්නා දවස, දංගෙඩිය සහ වදුරු දැරිය.

අයිත්මාතොව්ගේ සාහිත්‍ය කෘතීන් මූලික වශයෙන් අදියර දෙකක් යටතේ හඳුනාගත හැකි ය. ඉන් පළමුවැන්න සමූහනිමු ගුල්සාරි කෘතියට පෙර අදියර යනු ජමීලා ප්‍රමුඛතම කෘති වන්නේ ජමීලා, ගුරු ගීතය, වේලාසන

දංගෙඩියේ බොස්ටන් දක්වා වර්ත නියෝජනය කරන්නේ ඒ පාර්ශ්වය යි. සමාජවාදී විජ්ජවයේ ප්‍රතිඵලය ලෙස බිහි කරගත් නව සමාජයේ උන්නතිය තකා ආත්මාර්ථයෙන් තොරව කැපවන විජ්ජවවාදියාගේ භූමිකාව විජ්ජවිය සාහිත්‍යයේ කැපී පෙනුණ අංගයකි. එහිදී අයිත්මාතොව් දුයිෂෙන්ගෙන් අරඹන වර්තය සිය නිර්මාණ වාරිකාවේ පරිණත අවධිය වන විට වඩා සංවර්ධනය කර ඉදිරිපත් කරන්නේ පරම පිවිතුරු කල්පිත වීරයා වෙනුවට වඩා ප්‍රායෝගික සහ වැරදීම් තුළින් උගන්නා ක්‍රියාධරයකු ලෙසිනි. තනබායි ඒ සඳහා කදිම උදාහරණයකි. කෙසේ වුවත් ඔහු මෙහිදී කිසි

විටෙකත් සිය වීරයා විප්ලවීය අරමුණින් බැහැර නොකර යි. සැබැවින්ම දුයිෂෙන් යනු විප්ලවයෙන් පසුව සෝවියට් දේශය පුරා ස්වේච්ඡාවෙන් විප්ලවයේ ආරක්ෂාව වෙනුවෙන් කැපවුණ සැබෑ විප්ලවවාදීන්ගේ පොදු නියෝජනයකි.

අයිත්මාතොව් තම ජනයාගේ චාරිත්‍ර චාරිත්‍ර සම්ප්‍රදායන් ඇදහිලි මෙන්ම ජන කලාවන් ඉතා අගේ කළ සාහිත්‍යධරයෙකි. මේ ඔහුගේ සාහිත්‍ය තුළ කැපී පෙනෙනා දෙවන අංගයයි. පැරැණි සමාජයේ ඇතැම් අගනීන්ට

යටතේ අයිත්මාතොව්ට මෙවන් පියවර සිය සාහිත්‍ය හරහා ගැනීමට 'ඉඩ ලැබෙන්නේ ඔහු සෝවියට් ලේඛක සංගමයේ කැපී පෙනුණ චරිතයක් වීම නිසා බව පැහැදිලි ය. අන්දෙයි ජ්‍යෙෂ්ඨ ජ්‍යෙෂ්ඨ වැනි ලේඛකයන් බොහෝ ගණනාවක් වාරණයන්ට ලක් වෙද්දී අයිත්මාතොව් ක්‍රමයෙන් විවේචන රීතියකට මාරුවනු විවේචන සහිතව ඉවසා සිටින්නට බලධරයන්ට හේතු වූ එක් කරුණක් ඔහුගේ අසීමිත ජනප්‍රියත්වය මෙන්ම බලපෑම් සහගත කණ්ඩාම් තුළ ඔහුට තිබූ පිළිගැනීම විය යුතු ය.

සමාජවාදී විප්ලවයේ ප්‍රතිඵලය ලෙස බිහි කරගත් නව සමාජයේ උන්නතිය තකා ආත්මාර්ථයෙන් තොරව කැපවන විප්ලවවාදියාගේ හුම්කාව විප්ලවීය සාහිත්‍යයේ කැපී පෙනුණ අංගයකි. එහිදී අයිත්මාතොව් දුයිෂෙන්ගෙන් අරඹන චරිතය සිය නිර්මාණ චාරිකාවේ පරිණත අවධිය වන විට වඩා සංවර්ධනය කර ඉදිරිපත් කරන්නේ පරම පිවිතුරු කල්පිත වීරයා වෙනුවට වඩා ප්‍රායෝගික සහ වැරදීමී තුළින් උගන්නා ක්‍රියාධරයකු ලෙසිනි.

නොපැකිළ පහර දුන්නද ඔහු ඒ සමගම සිය ජනයාගේ සංස්කෘතික උරුමයන් වෙනුවෙන්ද පෙනී සිටියෙකි. අල්නිනායිගේ දිවිය වනසන ජනතා ද්‍රෝහියාට නිර්දය ලෙස පහර දෙන අයිත්මාතොව්, ජමීලා කෘතියේදී පසුගාමී සමාජ ආකල්පයන් ප්‍රශ්න කරයි. ඒ අතරම ඔහු ඉතා මනරම් ලෙස තම ජනතාවගේ ජන ගී, ජනකතා ආදී පාරම්පරික උරුමයන් සිය නවකතාවන් සමඟ බද්ධ කරමින් පාඨකයා වෙත නව මානයකින් සමීප වෙයි. එසේම මහා රුසියානු සංස්කෘතික ආධිපත්‍යයේ පීඩනයෙන් තම ජනයාගේ අනන්‍යතාව රැක ගැනීමටද මේ භාවිතාව හරහා ඔහු ව්‍යංගයෙන් තැත් දරයි. සෝවියට් යුගයේ පැවැති සාහිත්‍ය අධිකාරීවාදය

අයිත්මාතොව් අම්මා සහ මිහිකත කාතියෙහිදී පළ කරන යුද විරෝධී ආස්ථානය යුදකාමී සාහිත්‍යයක් ප්‍රවර්ධනය කෙරුණ සෝවියට් යුගයක නිහඬ කැරැල්ලක් වැනි ය. මතුපිටින් බලන විට එය යුද්ධයේ වීරත්වය හුවා දක්වන්නක් සේ පෙනුණද අම්මා සහ මිහිකත අතර සංවාදය පරෙස්සමෙන් පරිශීලනය කරන විට එහි යටිපෙළෙහි ගැබ්වෙන මනුෂ්‍යත්වය සහ යුද විරෝධය හඳුනාගත හැකි ය. දරුණු යුද්ධයකින් බැට කෑ මිනිසුන්ගේ බේදය එහිදී ඉදිරිපත් කෙරෙන්නේ අතිශය හෘදයග්‍රාහී බස් වහරකිනි.

සමුගනිමු ගුල්සාරි යනු අයිත්මාතොව්ගේ අග්‍ර කෘතිය වනවා සේම, එය ඔහුගේ නිර්මාණ

වාරිකාවේ හැරවුම් ලක්ෂයද වෙයි. සිය පියාගේ මරණ දඬුවමේ සිට ඔහු සිත පෙළනා විවේචනය පිටතට පැමිණෙන්නේ ගුල්සාරි කෘතියද සමගිනි. මහා ජනතා කැපවීමකින් බිහිකිරීමට වෙරදැරූ නව ලොව නිලධරවැදී අගනීත් හමුවේ දියව යනු දිගු කලක් බලා සිටීමේ බරින් පීඩිත ආත්මයක විවේචනය ඇරඹෙන්නේ ගුල්සාරි සමගිනි. එම විවේචනය යනු පැවැති ක්‍රමය වඩා නිවැරදි මගකට ගැනීමට කරන ලද්දක් මිස කෙසේවත් එය බිඳ දැමීමේ අපේක්ෂාවෙන් කරන ලද්දක් නොවේ. ඔහුගේ දංගෙඩිය කෘතියේ බොස්ටන් යනු මෙලෙස විවේචනය සහිතව වුව විප්ලවය වෙනුවෙන් අවසානය දක්වාම පෙනී ඉන්නා විප්ලවවාදියෙකි. කෙසේ වෙතත් විප්ලවයෙන් පසුව ලොව බල කදවුරු දෙකකට බෙදීමත්, ඒ සමග ඇතිවන ශීතල යුද්ධය මධ්‍යයේ ආර්ථික, යුද ආදී සැලසුම් හුදෙක් බල අරගලයේම දිගු බවට පත්වෙද්දී පරිසර විනාශයේ සිට විවිධ අංශ හරහා ඇතිවන ජනහිතකාමී නොවන ප්‍රවණතා හමුවේ මිනිස් පැවැත්ම අනතුරට ලක්වන ආකාරයත් අයිත්මාතොව් දංගෙඩිය සහ සියවසක් පවත්නා දවස මගින් මෙන්ම සුදුනැව කෘතියෙන්ද තියුණු ලෙස ප්‍රශ්න කරයි. මෙයද ඔහුගේ කෘති තුළ අපට හඳුනාගත හැකි එක් ලක්ෂණයකි. අයිත්මාතොව් යනු කවර ක්‍රමයකින් වුව මිනිසා මානව වහල්බවට පිරිහෙලීම පිටුදැක්ක ලේඛකයෙකි. මේ බව මනාව සනාථ කරන උදාහරණය ඔහු සියවසක් පවත්නා දවස කෘතියේ ජනප්‍රවාදය ඇසුරින් ඉදිරිපත් කරන මැන්කර්ට්වරයා නැතිනම් මානව වහලා පිළිබඳ බේදනීය පුවතයි. මානව වහල්භාවය මැන්කර්ට්සම් යනුවෙන් අයිත්මාතොව්ගේ කෘති පිළිබඳ විචාරයන්හි යෙදෙන්නෝ අද වනවිට බහුලව භාවිත කරති. යුදයක පරාජිතයා ජයග්‍රාහකයාගේ ගොදුරු බවට පත්ව ඔහු ජයග්‍රාහකයා විසින් මානසික වහලකු බවට පත් කරන ආකාරය ජනප්‍රවාදයක්

හරහා සංවාදයට බඳුන් කරනා අයිත්මාතොව් ඒ සමග ධනවාදී සමාජවාදී හේදයකින් තොරව මෙසේ මිනිසා මානසික වහල්බවට පිරිහෙලීම ගැන සිය විවේචනය නිර්මාණාත්මකව පෙළගස්වයි. මෙය ඔහුගේ නිර්මාණ භාවිතාව තුළ කැපී පෙනෙන කැරලි ගැසීමක් වැනිය.

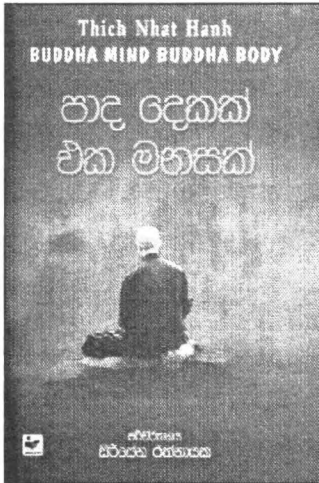
අයිත්මාතොව් යනු ලේඛක භූමිකාවට අමතරව සිය මවුබිම වූ කිර්ගීසියාව වෙනුවෙන් රාජ්‍ය තාන්ත්‍රිකයකු ලෙසද අනුපමේය මෙහෙවරක් කළ පුරවැසියෙකි. තාක්ෂණයේ දියුණුවත් සමග ලෝකය ඉදිරියට ගමන් කරද්දී සිය රට සංවර්ධනය කරා ගෙන යාමේ අරමුණින් ඔහුගේ මූලිකත්වයෙන් බිහි කරන ලද ඉසික්කුල් සංසදය යනු අනාගත දැක්මක් සහිත ව්‍යාපාරයක් ලෙස අදද කිර්ගීසියාව තුළ ක්‍රියාත්මක වන්නකි. නොබෙල් සාහිත්‍ය ත්‍යාගය සඳහා නාම යෝජනා ඉදිරිපත් කිරීමට ලද අවස්ථාව භාවිත කරමින් වරෙක තුර්කිය ඉදිරිපත් කරන නම වන්නේ අයිත්මාතොව්ය. එයම මේ මහා ලේඛකයා වෙතැ'ති පිළිගැනීම ගැන සාක්ෂියකි. ඉදින් අයිත්මාතොව් යනු වර්ගවාදය ඇතුළු සියලුම මානව අගනීන් පිළිකෙව් කළ, මානවයා වෙනුවෙන් කැපවීම නිර්මාණකරුවාගේ පරම වගකීම බව ඉඳුරා ඇදහූ විශ්ව පුරවැසියකු ලෙස සැලකීම ඔහුට කළ හැකි ඉහළම උපහාරය වෙයි.

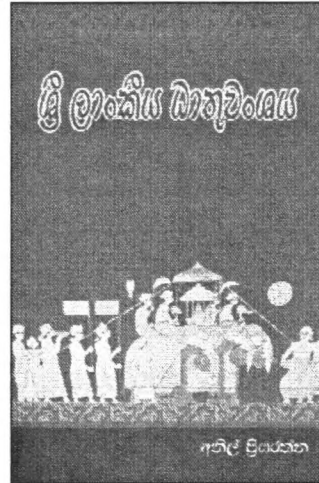
මූලාන්තද සමරනයක

වසරක් පාසා ලෝකයේ තෝරාගත් ලේඛකයන් පස්දෙනෙකුට පිරිනැමෙන 'කිර්ගීස් ආයිත්මාතොව් ජාත්‍යන්තර සම්මතය 2015 වසරේදී ලේඛකයාට හිමිවිය.

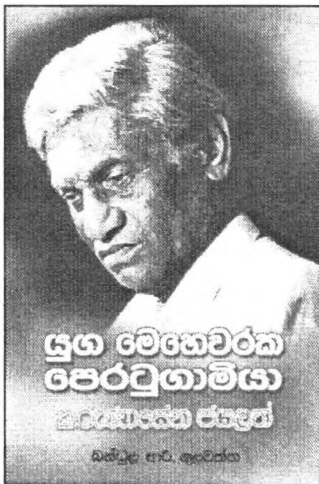
පොතක වත

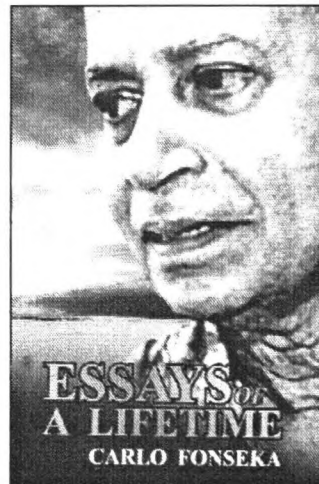
භාද දෙකක් එක
මහසක්
පරිවර්තනය :
සිරිසේන රත්නායක
පිටු ගණන : 140
මිල : රු. 330/=
ප්‍රකාශක :
පහන් ප්‍රකාශන

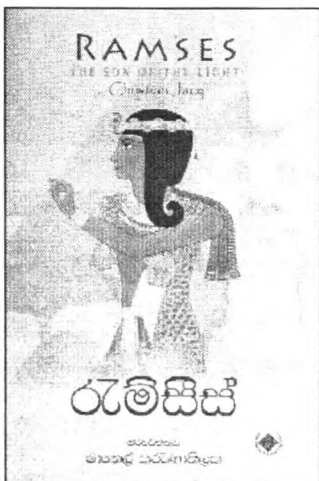
ශ්‍රී ලාංකීය ධාතු වංශය
කර්තෘ :
අනිල් ප්‍රියරත්න
පිටු ගණන : 144
මිල : රු. 250/=
කර්තෘ ප්‍රකාශනයකි

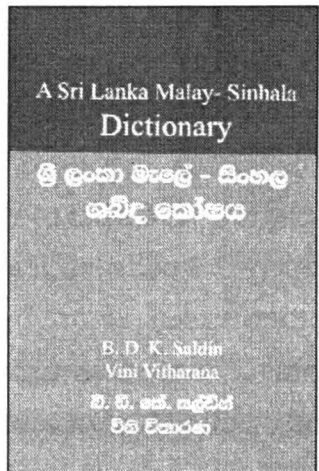
සුග මෙහෙවරක
පෙරටුගාමියා
කරුණාසේන ජයලත්
කර්තෘ :
බන්දුල ආර්. ගුලවත්ත
පිටු ගණන : 279
මිල : රු. 380/=
කර්තෘ ප්‍රකාශන

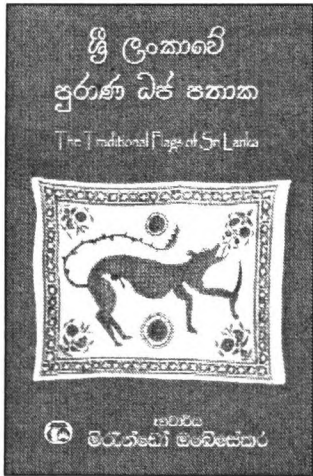
Essays of a Lifetime
Authored by :
Carlo Fonseka
Pages : 368
Price : Rs. 1350 (US\$ 20)
S. Godage Brothers
(Pvt) Ltd.

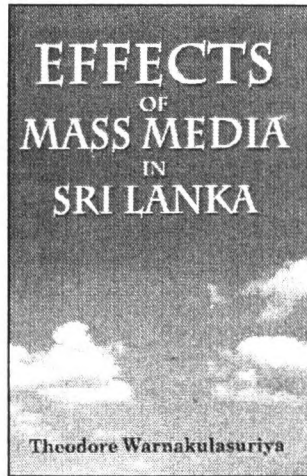
රැමසීස්
පරිවර්තනය : මානෙල්
කරුණාතිලක
පිටු ගණන : 390
මිල : රු. 550/=
ප්‍රකාශක :
විජේසූරිය ග්‍රන්ථ
ප්‍රකාශන

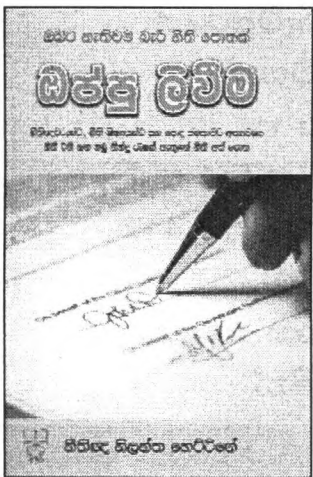
ශ්‍රී ලංකා මැලේ -
සිංහල ශබ්දකෝෂය
කර්තෘ :
බී.ඩී.කේ. සම්බින්,
විනී විතාරණ
පිටු ගණන : 88
මිල : රු. 750/=
ප්‍රකාශක : ඇස්
ගොඩගේ ප්‍රකාශන

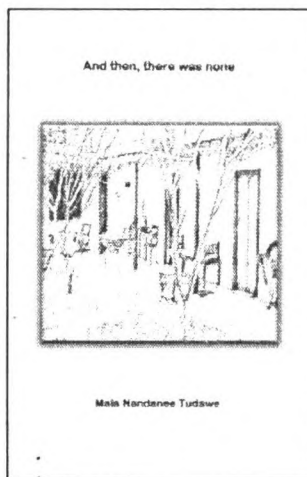
ශ්‍රී ලංකාවේ පුරාණ බිජු සතාක
 කර්තෘ :
 මොන්ටේ මංවෙස්සර
 පිටු ගණන : 98
 මිල : රු. 300/=
 ප්‍රකාශක :
 සමන්ති පොත් ප්‍රකාශකයෝ

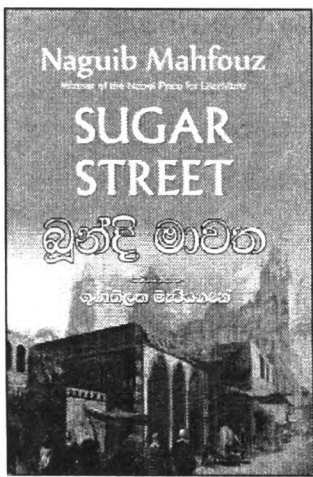
Effects of Mass Media in Sri Lanka
 Edited by :
 Theodore Warnakulasuriya
 Pages : 270
 Price : Rs. 900/=
 An Author Publication

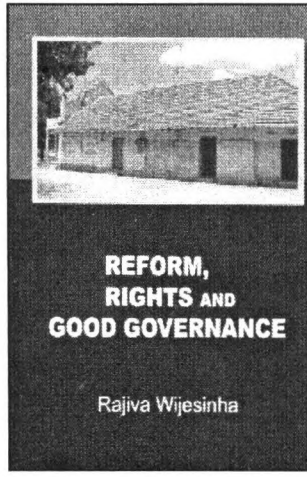
ඔප්පු ලිවීම
 කර්තෘ :
 නීතිඥ නිලන්ත හෙට්ටිගේ
 පිටු ගණන : 143
 මිල : රු. 350/=
 ප්‍රකාශක :
 සමාධි ප්‍රකාශකයෝ

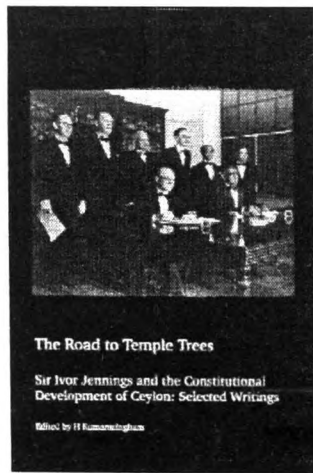
And then there was none
 Authored by :
 Mala Nandaneer Tudawe
 Pages : 308
 Price : 600/=
 Globe Printing Works

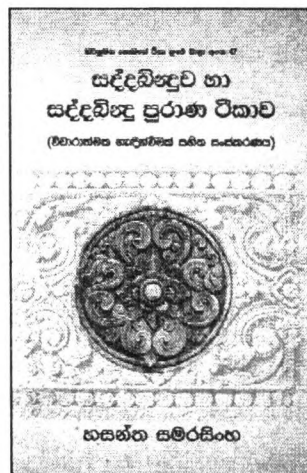
ඛුන්දි මාවත
 පරිවර්තනය :
 ගුණතිලක මැටියගනේ
 පිටු ගණන : 496
 මිල : රු. 700/=
 ප්‍රකාශක :
 ආශිර්වාද ප්‍රකාශකයෝ

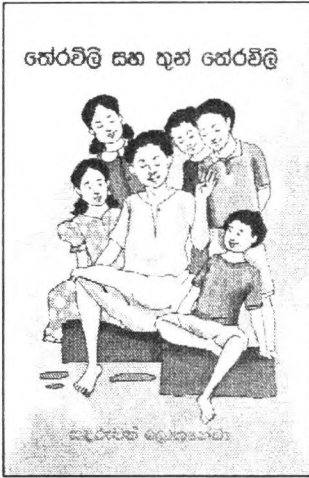
Reform, Rights and Good Governance
 Authored by :
 Rajiva Wijesinghe
 Pages : 464
 Price : 1750/=
 S. Godage and Brothers Ltd.

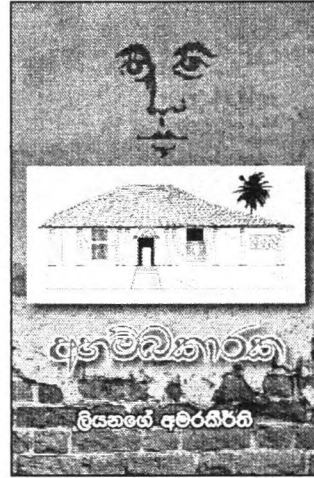
The Road to Temple Trees
 Edited by :
 H. Kumarasingham
 Pages : 234
 Price :
 Globe Printing Works

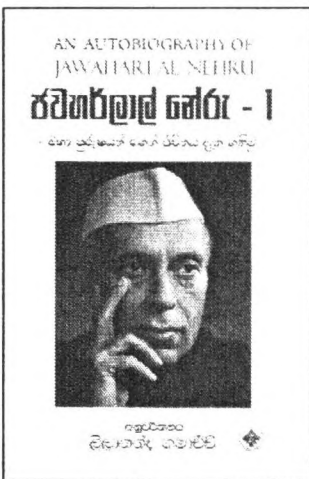
සඳ්දබින්නේදු හා සඳ්දබින්නේදු පුරාණ විකාව
 කර්තෘ :
 හසන්ත සමරසිංහ
 පිටු ගණන : 189
 මිල : රු. 800/=
 ප්‍රකාශක : ආප්. ගොඩගේ ප්‍රකාශන

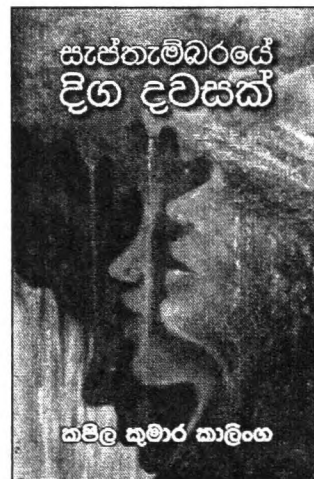
තේරවිලි සහ තුන්තේරවිලි
 කර්තෘ :
 සඳරුවන් ලොකුහේවා
 පිටු ගණන : 118
 මිල : රු. 250/=
 ප්‍රකාශක : ඇස්.
 ගොඩගේ ප්‍රකාශන

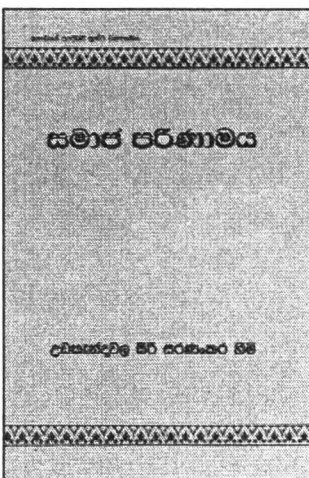
අහම්බකාරක
 කර්තෘ :
 ලියනගේ අමරකීර්ති
 පිටු ගණන : 350
 මිල : රු. 500/=
 ප්‍රකාශක : ෆාස්ට්
 පබ්ලිෂින්

ජවහර්ලාල් නේරු- 1, 2
 අනුවර්තනය :
 ලීලානන්ද ගමාවිචි
 පිටු ගණන : 553 යි,
 පිටු 536 යි පිළිවෙලින්
 මිල : රු. 700/=, රු.
 680/= පිළිවෙලින්
 ප්‍රකාශක : විජේසූරිය
 ග්‍රන්ථ ප්‍රකාශන

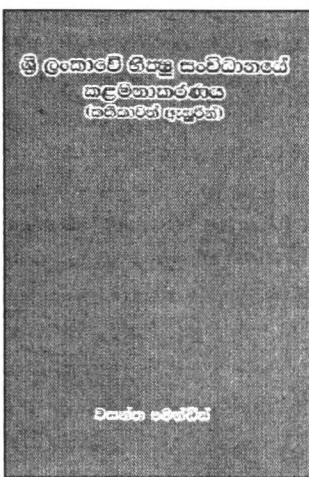
සැප්තම්බරයේ දිග දවසක්
 කර්තෘ :
 කපිල කුමාර කාලිංග
 පිටු ගණන : 440
 මිල : රු. 600/=
 ප්‍රකාශක : ෆාස්ට්
 පබ්ලිෂින්

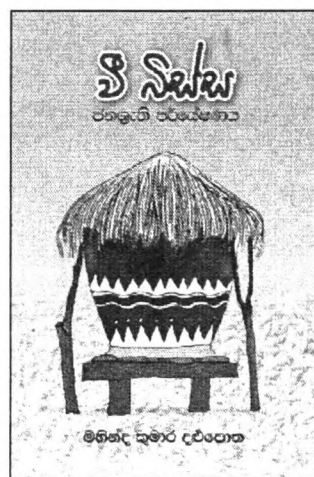
සමාජ පරිණාමය
 කර්තෘ : උඩකැන්දවල
 සිරි සරණංකර හිමි
 පිටු ගණන : 320
 මිල : රු. 650/=
 ප්‍රකාශක : ඇස්.
 ගොඩගේ ප්‍රකාශන

රාවණා මෙහෙයුම 2
 කර්තෘ :
 සුසිත රුවන්
 පිටු ගණන : 224
 මිල : රු. 375/=
 ප්‍රකාශක : ෆාස්ට්
 පබ්ලිෂින්

ශ්‍රී ලංකාවේ නික්මු සංවිධානයේ කළමනාකරණය
 කර්තෘ : වසන්ත
 මෙන්ඩිස්
 පිටු ගණන : 259
 මිල : රු. 450/=
 ප්‍රකාශනය : දකුණු
 ආසියානු පර්යේෂණ
 හා පුහුණු මධ්‍යස්ථානය

වී බිස්ස
 ජනශ්‍රැති පර්යේෂණය
 කර්තෘ :
 මහින්ද කුමාර දළපොත
 පිටු ගණන : 176
 මිල : රු. 300/=
 ප්‍රකාශක : ෆාස්ට්
 පබ්ලිෂින්

තාගෝර්තුමාගේ දියසායම් චිත්‍රයකි.

ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය
தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபை
National Library and Documentation Services Board

National Digitization Project

National Science Foundation

Institute : National Library and Documentation Services Board

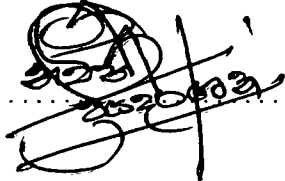
1. Place of Scanning : National Library and Documentation Services Board, Colombo 07

2. Date Scanned : 2017/10/23

3. Name of Digitizing Company : Sanje (Private) Ltd. No 435/16, Kottawa Rd.
Hokandara North, Arangala, Hokandara

4. Scanning Officer

Name : N.P.R. Gamage

Signature :

Certification of Scanning

I hereby certify that the scanning of this document was carried out under my supervision, according to the norms and standards of digital scanning accurately, also keeping with the originality of the original document to be accepted in a court of law.

Certifying Officer

Designation : Library Documentation Officer

Name : Iromi Wijesundara

Signature :

Date : 2017/10/23

"This document/publication was digitized under National Digitization Project of the National Science Foundation, Sri Lanka"